

КАОН ВДУАРДО

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

КАЛПАЗАНОВ 402.038-1998

**СТРАСТИ
КОШЕЦЬЖИ**

КАСИ ЕДУАРДС СТРАСТИ И КОПНЕЖИ

Превод: Христина Симеонова

chitanka.info

Чарлз Клайн спасява похитената шайенска принцеса Снежна сърна. Силен, мъжествен, но с нежно сърце, той е всичко, за което тя мечтае. Разкъсвана между дълга към племето си и страстта, която ѝ обещава безкрайно щастие, девойката приема живота с Чарлз като единствена своя съдба.

ГЛАВА ПЪРВА

Блумфийлд, Илинойс, 1881 г.

— Мисля, че това е последната, Си Си^[1] — каза Бил Екерт и подхвърли към Чарлз Клайн чанта с писма. — Изглежда, че през последните няколко месеца за пощенския клон на баща ти има доста повече писма от обикновено. Но иначе не забелязвам населението да се е увеличило. Блумфийлд си е все още едно малко градче.

Чарлз сложи на земята трите чанти с писма, които Бил му хвърли, и му се усмихна, когато железничарят скочи от вагона.

— Не, в Блумфийлд не идват заселници — каза Чарлз и присви очи. — Повечето отиват във Виена, която е малко по-нагоре по пътя. Хубав град, особено новите къщи.

— Виена май се опитва да имитира големите градове, а? — засмя се Бил под мустак. След това сложи ръце на хълбоците си и се намръщи. — Си Си, ако носеше проклетите си очила, нямаше да присвиваш очи, за да ме видиш. — Той погледна очилата със златни рамки, които се показваха от джоба на ризата на Чарлз. — Сложи ги, Си Си, преди да си съсипал очите си. Аз не съм някоя красавица, която трябва да впечатлиш.

— Мразя тези очила — изръмжа Чарли и прокара дългите си пръсти през гъстата си кафява коса. — Кълна ти се, Бил, наистина смятам, че ако не ги нося, ще възвърна способността си да виждам както преди.

— Доста лошо те удариха в главата, когато играехте софтбоул миналата година. Бях сигурен, че досега зрението ти ще се е възстановило напълно. Може би все още има надежда.

Бил извади от джоба на жилетката си златен часовник и го погледна. От локомотива се чу изсвирване и той се обърна към машиниста.

— Мисля, че Джордж Уесли се опитва да ти каже нещо — каза Чарлз и му махна.

— Време е да тръгваме. — Бил изтри дебелиите си ръце в черното си плюшено палто. След това намигна на Чарлз: — Си Си, знаеш ли, че в края на пътуването ме очаква най-красивата жена? Мисля, че скоро пак ще се ожена.

Бил тръгна, но се обърна и погледна отново Чарлз.

— Кога ще забият сватбени камбани и за теб, Си Си? — попита той и зелените му очи светнаха закачливо. Кимна към малката бяла църква на половин миля надолу по пътя. — В неделя идват ли хубавици в тази баптистка църква?

— Да, идват много хубави момичета — каза Чарлз, взе една от чантите с писмата и я метна на рамо. — Но те са просто момичета, Бил. Не са много тези, които са на възраст за женене.

— Какво ще кажеш за баптистката църква във Виена? — попита Бил и се затича към служебния вагон, защото влакът тръгна.

— Ще остана верен на моята — каза Чарлз, вдигна втората чанта и я метна на другото си рамо. — Не виждам причина да давам една десета от парите си на църква, към която не принадлежа.

— Ако там можеш да си намериш подходяща жена, по-добре е да забравиш коя църква ти взема десетте процента всяка неделя — каза Бил, скочи на стъпалото на вагона и махна на Чарлз. — Си Си, знаеш, че не си в първа младост и по-млад няма да станеш. Аз мисля за втора жена, а ти не си се женил и веднъж.

— Знам! — извика Чарлз и помахна на Бил, докато влакът се отдалечаваше.

След това вдигна третата чанта и бавно се запъти към голямата къща на родителите си.

Замисли се върху думите на Бил. Двайсет и осем годишен, висок, с широки рамене и силни мускули, Чарлз привличаше вниманието на жените. Повечето открито флиртуваха с него.

Харесваше му да бъде забелязван, но беше твърде зает, за да се занимава с жени. Имаше си градина и ковачница, за които да се грижи. Помагаше и на баща си, когато пощата беше твърде много.

— А сега и вуйчо Хайръм — промърмори Чарлз на себе си и бутна вратата на оградата.

Потънал в мисли, той влезе в огромния двор. Днес тръгваше за Кентъки, за да докара вуйчо Хайръм — брата на майка му, който скоро щеше да навърши осемдесет и една.

Чарлз смяташе да доведе вуйчо си в Блумфийлд, за да може майка му да се грижи за него. Преди няколко дни се получи писмо от дъщерята на Хайръм, Елиза, с което тя ги уведомяваше за влошеното му здраве. От думите ѝ ясно личеше, че тя не иска повече да се занимава с него.

На Чарлз му стана криво, като си помисли за Елиза. Явно доста се бе променила напоследък. Не можеше да повярва, че момичето, което някога познаваше, сега иска да се отърве от баща си. Никога нямаше да повярва, че би могла да се отнася зле със стария човек, макар че от писмото точно това ставаше ясно. Чарлз изяви желание да доведе вуйчо Хайръм. Работата в ковачницата и градинката можеше да почака.

Неговият парцел беше надолу по пътя, между къщата на родителите му и църквата. Беше си построил удобна къщурка. Ковачницата беше отзад, а цялата останала площ беше заета от градина.

„Да, нещата се нареждат добре — помисли Чарлз. — Единственото нещо, което ми липсва, е съпруга. Да, може би трябва да отида във Виена и да се поогледам.“

Той знаеше, че църквата е най-доброто място за това. Дамите, които ходеха там, бяха честни и почтени християнки, за разлика от тези, които посещаваха бара или показваха бедрата си в публичния дом.

„Искам съпруга, почтена като майка ми.“ Чарлз се усмихна при мисълта за изключителната доброта на майка си. Тя никога не мислеше за себе си и винаги защитаваше интересите на другите.

Чарлз вдъхна дълбоко аромата на пържено пиле, който се носеше от майчината му кухня. Нищо не можеше да мирише така, както пържено пиле. Можеше да го яде всеки ден, без да му омръзне.

Знаеше, че майка му прекара последните два дни в приготвяне на храна за пътуването му до Кентъки. Каруцата вече беше натоварена с консерви, плодове, сирене и самуни пресен хляб, а на перваза на кухненския прозорец изстиваше черешов пай.

Като заобикаляше къщата, той за кой ли път се удиви на спокойствието и тишината, които царяха в градината с плодни дръвчета. Черешите вече бяха узрели, а другите дървета все още бяха покрити с цвят.

— Чарлз! Чарлз Франклин!

Гласът на майка му го накара да се обърне. Погледна към верандата. Тя беше там и му махаше.

— Какво има, майко? — попита и ускори крачка.

Топло чувство изпълни сърцето му. Тя беше жена, която винаги намираше добра дума за всеки. Беше на петдесет. Кестенявата ѝ коса, прибрана в стегнат кок, беше започнала да посивява. Кафявите ѝ очи бяха нежни и топли.

Тя обичаше да си похапва и вече бе загубила крехката си фигура. Но по лицето ѝ все още личеше каква красавица е била преди години, когато се бе омъжила за бащата на Чарлз.

— Синко, ще ми се да тръгнеш за Кентъки, преди да се е стъмнило — каза Патриша и пхна в кока си един паднал кичур. — Изпържих билетите и го сложих в багажа. Черешовият пай също е готов. Пригответе ли дрехите си?

— Да, всичко е готово. — Чарлз се изкачи по стълбите към верандата. — Искан само да помогна на татко за пощата.

Джейкъб отвори вратата и излезе на верандата.

— Синко, дай да ти помогна за чантите — каза той и взе една от рамото на Чарлз. Намръщи се. — Си Си, не си сложил очилата си. Знаеш какво каза лекарят. Трябва да пазиш очите си, единственият начин е да носиш очилата си.

— Мразя... — започна Чарлз, но баща му го прекъсна.

— Не го казвай пак, Си Си — скара се Джейкъб и пак се намръщи. — Моля те само да се вслушаш в гласа на разума, Чарлз Франклин Клайн!

Патриша се промъкна до Чарлз и когато Джейкъб влезе вътре, тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Чу баща си — прошепна тя. — Носи ги, синко, моля те! Носи ги по време на пътуването!

— Добре — обеща Чарлз, мина покрай майка си и влезе в кухнята, от която се носеха най-различни благоухания. Огледа се.

Тъй като Патриша обичаше да готви и прекарваше голяма част от времето си в кухнята, баща му ѝ беше създал всякакви удобства. Тя имаше една от най-съвременните готварски печки с фурна, разполагаше с много вградени шкафчета, дълъг плот, където да приготвя храната, и голяма дъбова маса, около която можеха да седнат

петнайсет човека. Тя предпочиташе да кани гостите си в кухнята, а не в трапезарията.

— Чарлз, трябва да ми обещаеш, че много ще внимаваш по време на пътуването. — Патриша мина покрай него и влезе в стаята с кладенеца.

Когато бащата на Чарлз бе строил къщата, направи така, че дълбокият кладенец да остане вътре, за да бъде по-удобно на жена му през дългите зимни месеци. Ако ѝ потрябваше вода за готвене или къпане, винаги можеше да си извади, без да излиза на студа. Тя съхраняваше там и някои малотрайни продукти в кофи, потопени в студената вода.

— Знам, че се притесняваш заради индианците. Но, майко, шоните живеят по тези места от години и досега не са причинявали неприятности. Сигурен съм, че и шайените, които наскоро се заселиха в Кентъки, са също толкова миролюбиви.

— И все пак, не поемай рискове, ако видиш индианци — глухо каза Патриша.

— Ще внимавам. — Чарлз смъкна и другата чанта от рамото си, след като влязоха в стаята за пощата, където пратките се сортираха в малки кутии покрай стената.

Бащата на Чарлз се занимаваше с пощата за региона — не само за Блумфийлд, но и за всички ферми наоколо. Дори и от предградията на Виена идваха при него. При строежа на къщата Джейкъб я беше разделил на помещения за живеене от едната страна и пощенска служба от другата.

— Единственият начин да разпознаеш приближаващи индианци е, като си носиш очилата, синко — погледна го Патриша умолително.

Като не искаше да показва колко се разстройва от непрекъснатото напомняне за лошото му зрение, Чарлз спря да слуша майка си. Свали чантата с писмата от рамото си и я сложи на един тезгях, след това вдигна и другата до нея.

Но тъй като знаеше, че майка му продължава да го наблюдава, Чарлз въздъхна и за да ѝ достави удоволствие, извади очилата от джоба си и ги сложи.

Обърна се и ѝ се усмихна:

— Така по-добре ли е? — Очите му заблестяха, като забеляза облекчението ѝ.

Патриша нежно потупа сина си по бузата.

— Не си мисли, че очилата те загрозяват — промърмори тя. — Само се погледни! Толкова добре изглеждаш в тези дочени дрехи. И ботушите ти са така лъснати, че човек може да се огледа в тях. С този бронзов загар и красиво лице, коя жена няма да пренебрегне очилата и да те оцени по достойнство?

— Патриша, не си ли вече достатъчно разглезила Си Си? — подсмихна се Джейкъб и започна да разпределя пратките в кутиите. — Нищо чудно, че е толкова взискателен в избора си на съпруга.

— Ако обичаш, престани да го наричаш Си Си! Мразя прякорите, Джейкъб. Много ги мразя.

— Нямам нищо против прякора, майко. — Чарлз я притисна в прегръдката си. — И не се притеснявай толкова за мен.

Младият мъж я разбираше. Той беше единственото й дете и трудно би понесла да го загуби. Всяка майка изпитва необходимост да се грижи за детето си. Дори ако това дете е вече един пораснал син. Изглежда, за Патриша прегръдката му бе много важна. Той винаги щеше да бъде до нея. Винаги.

Прегърна я още веднъж и отиде при баща си.

— Трябва да тръгвам, татко.

Джейкъб го удостои с една мечешка прегръдка.

— Сложил съм пътната ти чанта в каруцата. Моля те, синко, бъди внимателен!

— А сега кой се притеснява? — усмихна се Чарлз. — Същият си като мама.

— Да, знам. — Джейкъб се освободи от ръцете на Чарлз, усмихна се широко и сивите му мустаци трепнаха.

Излязоха навън. Джейкъб и Патриша застанаха на голямата веранда, докато Чарлз се разполагаше удобно на седалката.

Погледна през рамо и се усмихна при вида на огромното количество провизии, които майка му бе подредила в каруцата. Пърженото пиле и черешовият пай вече караха устата му да се пълни със слюнка.

След това погледна за последно родителите си:

— Ще се върна възможно най-бързо — усмихна се той на майка си, която му изпрати въздушна целувка.

Изплющя с камшика. Конете направиха голям завой и се насочиха към пътя.

— На добър път, сине! — извика баща му.

— Ще се моля за безопасното ти завръщане! — почти изплака майка му.

Най-после тръгнал на път, Чарлз мина покрай къщурката си, а след това и покрай бялата баптистка църква, чиято камбанария се извисяваше към небето. Той ѝ хвърли един поглед, като си спомни какво му беше казал Бил за жените.

Чарлз поклати глава и се загледа пред себе си в пътя, който се простираше между редици бряст и клен.

Наистина беше време да се ожени. Но първо трябваше да доведе чичо си.

Усмивката му изчезна, защото си помисли колко много се притесняваше майка му заради индианците. Вярно е, че и той се притесняваше, но имаше и друга причина. Из щатите Илинойс и Кентъки бродеха много безскрупулни разбойници и трапери.

Той сложи ръка върху кобура на левия си хълбок.

До него, на седалката от дясната му страна, лежеше карабина.

В задната част на каруцата, затрупана под одеяла, беше ловджийската му пушка.

— Който и да се осмели да ме доближи, аз съм готов — устните му се разтегнаха в усмивка. — Само елате!

[1] Английско произношение на инициалите С.С. (Charles Cline).
— Б.ел.к. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Кентъки

Селото на шайените беше разположено в широка долина, заградено от три страни с гъста гора, а от четвъртата — с река Охайо.

Беше месецът на „Узрелите череша“, когато повечето от жените правеха годишното почистване на колибите си. Типитата се белееха на късното следобедно слънце. Пред всяко беше запален огън. Пламъците ближеха дърветата и към небето се издигаше дим.

Между лагера и реката непрекъснато сновяха жени, които носеха вода за приготвянето на вечерята.

В най-отдалечената част на селото, в едно голямо типи, се бяха събрали вождовете на Съвет. Снежна сърна седеше с гордо вдигната глава до баща си — вожда Пламтящ орел. От другата страна на огъня беше седнал вождът на племето шони — Дъждовно перо.

Дъждовно перо говореше, а стиснатите му юмруци издаваха растящия гняв от хладното посрещане на шайените. Снежна сърна нито за миг не показва притеснението си от остриите думи, с които той отново повтаряше за какво е дошъл.

За разлика от по-младите си воини, Дъждовно перо беше дребен, набит мъж. Имаше малки очи, а кожата на лицето му беше силно изпъната върху високите скули.

Снежна сърна го намираще за отвратителен. Беше се женил три пъти, но и трите му жени бяха поели пътя към отвъдното, без да му родят деца. Снежна сърна беше млада, силна и жизнена и според него беше последната му възможност да се сдобие с наследник.

Момичето засега нямаше намерение да се омъжва за когото и да било и беше доволна, че баща ѝ застана на нейна страна, така че не се налагаше да разговаря с дребния застаряващ вожд. Погледът му я дразнеше, самото му присъствие я отвращаваше, но тя не го показва. Гледаше през него, сякаш въобще не беше в колибата.

Монотонният му глас ѝ обещаваще щастлив живот в селото на шоните, но тя беше много по-развълнувана от залеза на слънцето,

чиито последни лъчи обливаха с мека кехлибарена светлина върховете на дърветата.

Погледът ѝ бавно се премести към вътрешността на колибата, в която се провеждаха Съветите. На някои от стените ѝ бяха нарисувани горски животни. Други бяха покрити с красиви одеяла. По гредите висяха обработени кожи. Това беше колибата, в която се събираха жителите на шайенското село, за да решават важни въпроси. В нея се правеха сватбите, а понякога беше и арена на ожесточени спорове.

Пламтящ орел повиши глас и това я върна към разговора. Тя се изчерви, като чу решителния отказ на баща си да я омъжи за човека, когото нито една шайенска жена не би пожелала, а още по-малко — самата принцеса.

— Дъщеря ми е млада жена със силна воля и благ характер и носи радост на цялото племе — остро каза вождът и се облегна на възглавница от бизонска кожа. — Тя иска да остане тук, при своя народ, и няма да отиде в селото на шоните, където не познава никого. Милите ѝ думи са като балсам за възрастните шайени. Тя дава вяра и прави приятен живота дори на хора, които не могат вече да говорят и виждат.

— Ха, дъщеря ти притежава всички тези качества и може да накара някой да се чувства отново млад и жизнен. — Вождът Дъждовно перо ѝ хвърли такъв поглед, че тя внезапно потрепери. После отново погледна към Пламтящ орел. — Точно затова предпочетох нея пред другите шайенски жени. Аз също мога да се радвам на благия ѝ характер и моето племе би било щастливо, ако тя се присъедини към него.

— Обсъждаме живота на моята дъщеря — рязко каза Пламтящ орел. — И тя ще го изживее така, както на нея ѝ се иска.

На Пламтящ орел не можеше да се повлияе лесно. Погледна към дъщеря си. Преди да умре, майка ѝ я изпрати при него. Снежна сърна беше на осем зими. Тогава той я видя за първи път. Днес малкото момиченце беше станало красива жена.

Преди много луни първата му жена, чието име дори не искаше да си спомня, изостави Пламтящ орел и техния син — Свирещия лос.

Никой не бе съобщил на Пламтящ орел, когато тя роди дъщеря. Чак когато бе разбрала, че дните ѝ са преброени, тя му доведе Снежна сърна. Чак тогава.

Пламтящ орел обикна дъщеря си от мига, в който я видя. И днес, когато тя беше на двайсет зими, той я обичаше по същия начин. Беше добра и щедра по душа, с красиви класически черти. Очите ѝ бяха толкова тъмни, че изглеждаха почти черни.

Днес лъскавата ѝ гарвановочерна коса беше сплетена на дълги, дебели плитки, украсени с ресни от еленова кожа. Към тях бяха привързани и клонки от градински чай. Роклята ѝ от щавена еленова кожа стигаше до средата на прасеца. По средата между долния ѝ ръб и талията беше пришита широка декоративна ивица. На врата ѝ висяха два наниза от сини мъниста и таралежови бодли. Гамашите ѝ, боядисани в жълто, също бяха украсени с ресни от долната страна и отстрани, а малките ѝ крака бяха обути в мокасини.

Пламтящ орел бавно премести поглед към Дъждовно перо и строго каза:

— Шайенският народ често е бил принуждаван да върши неща против волята си. Но аз, като негов вожд, сега и завинаги, ще пазя честта и достойнството на този народ, така че нито той, нито моята дъщеря да бъдат отново унижавани. Ще го защитавам не само от белите, но и от хората с червен цвят на кожата, които носят подаръци и смятат, че могат така да заблудят шайените, че те да не са в състояние да преценят кое е най-доброто за тях.

— Грещиш, като сравняваш вожда Дъждовно перо, с който и да е от червенокожите или белите хора — отвърна Дъждовно перо. Гневът му нарастваше и той присви очи. — Моите подаръци за дъщеря ти идват от сърцето ми... от самата ми душа. — Дъждовно перо премести погледа си от Снежна сърна върху баща ѝ и след това отново се втренчи в нея. — Снежна сърна, ти видя подаръците. Видя кануто, което направих специално за теб. Не видя ли елените върху брезовата му кора? Издълбаването им ми струваше много дни и нощи усилен труд. Сам ги издълбах, за да бъде подаръкът ми още по-специален и скъп за теб. — Той изпъна гръб и скръсти ръце на голите си гърди. — А не видя ли кожата в кануто? Те също са приготвени специално за теб. Кожите от бели зайци могат да се обличат при специални случаи или през... първата ти брачна нощ. Предлагам ти и други неща. Ти сама видя подаръците, които наредих по брега на реката, нали? Коя жена би ги отказала? — Дъждовно перо премести поглед върху

Пламтящ орел. — Кой баща би отказал тези подаръци за дъщеря си? — каза той със стиснати зъби.

— Бащата и дъщерята оценяват твоите усилия и времето, което си загубил за приготвянето на тези подаръци, но ние желаем да ги върнеш в селото си и да си потърсиш жена другаде — каза Пламтящ орел, протегна ръка към Снежна сърна и вплете пръстите си в нейните. Така той ѝ даваше допълнителна увереност, че няма да я даде лесно на който и да било мъж.

— Грещиш, като се отнасяш към вожда на шоните с такова неуважение — изсъска Дъждовно перо. — Вие сте преселници на тази земя, а аз съм роден тук. Как можеш да смяташ, че имаш право да отхвърляш предложението ми, сякаш говоря празни приказки? Най-добре ще е, ако обмислиш нещата по-внимателно, отколкото го направи днес, или...

— Нима заплашваш вожда на шайените? — каза Пламтящ орел, а очите му искряха. — Ако е така, по-добре е да премислиш. Не ще позволя на никого да ме заплашва. Смятах, че като местя народа си от място на място, ще можем да живеем в мир, но сгрехих. Първо напуснахме нашата родина Уайоминг, за да се преместим в Канада, но студът и вятърът се оказаха смъртоносни за много от нас. След това заведох народа си в Канзас, близо до Додж Сити, но там престъпниците са повече от звездите на небето. Накрая дойдохме в тази прекрасна земя, наречена Кентъки, и тук ще останем. Тази земя ни обещава плодородна почва, която да обработваме, и богати на дивеч гори. Никой не може да ни принуди насила да я напуснем!

Пламтящ орел се изправи бавно. Носеше само една набедрена препаска и мокасина. Раменете му все още бяха широки и мускулести, както по времето, когато беше млад воин и се влюби в красивата бяла жена. Прав, той беше много по-висок от дребния вожд на шоните.

— Съветът ни свърши — каза той и кръстоса ръце на гърдите си. — Повече няма за какво да говорим. Иди и прибери подаръците, които донесе за дъщеря ми. Натовари ги в кануто и ги закарай някъде далеч от бреговете на моя народ.

Като чу как Дъждовно перо си пое рязко въздух, сякаш се задушаваше, Снежна сърна внезапно изпита страх при мисълта, какво би могъл да стори, за да си отмъсти за днешното унижение. Тя се вгледа в него и бавно се изправи до баща си. Скри треперещите ръце зад гърба

си, когато Дъждовно перо бързо скочи на крака, с очи, пълни с омраза не само към Пламтящ орел, но и към Снежна сърна.

— Сгрешихте, като дойдохте в земята на шоните — изсъска Дъждовно перо, протегна се и взе от земята одеялото, което беше донесъл за Съвета. Бързо загърна с него тесните си рамене. Хвърли последен поглед на Пламтящ орел, а после и на Снежна сърна и излезе с тежки стъпки.

След заплашителното му напускане, за известно време единственият звук, който се чуваше в типито, беше пукането на дървата в огнището.

Отвън Дъждовно перо крещеше на хората да се отстранят от пътя му. Той се отправи към кануто, за което допреди малко се надяваше, че ще принадлежи на шайенската принцеса.

Снежна сърна погледна баща си.

— Той е обиден, може би ще търси отмъщение — каза тя и потръпна при тази мисъл.

Пламтящ орел се обърна към нея и нежно сложи ръце на раменете ѝ:

— Не се страхувай от този мъж, така ще си навредиш дори повече, отколкото ако се беше омъжила за него. Не разбираш ли, че той иска да те сплани, да всее страх в сърцето ти, така че след време да се омъжиш за него само заради опасенията какво би могъл да причини на теб или на народа ти.

Снежна сърна се хвърли в прегръдките на баща си.

— О, *нехио*, не мога да не се страхувам — изплака тя. — Толкова скоро дойдохме тук. Ще бъде ужасно, ако отново трябва да се местим. Надявах се, че това място ще остане завинаги нашия дом. Толкова ми харесва тук!

— На мен също — каза Пламтящ орел и нежно я погали. След това се отдръпна от нея и я погледна в очите. — Отново те умолявам да не позволяваш на този човек да насажда страх и съмнения в сърцето ти. Забрави го! Забрави всичко, което се случи днес! Помни, че си моята най-голяма дъщеря и че няма да позволя на никого да ни прогони от тази благодатна земя. Ако трябва да тръгнем по пътеката на войната, за да защитим правото си да останем тук, ще го направим!

— Война ли? О, *нехио*! — възкликна Снежна сърна и пребледня. — Никога преди не си споменавал за война. — Тя се отдръпна от баща

си и сви юмруци. — Мразя вожда на шоните! Мразя го!

Снежна сърна бързо се обърна, когато чу един нежен глас зад гърба си. Тя погледна жената, която я беше отгледала като собствена дъщеря след смъртта на истинската ѝ майка. Снежна сърна обичаше тази бяла жена, втората съпруга на баща ѝ. Беки беше всичко за нея, тя ѝ беше като майка.

— Дъще, „мразя“ е дума, която никога преди не съм чувала от устата ти — каза Беки, излезе от сянката на вратата и влезе в типито за Съвети. Застана между Снежна сърна и Пламтящ орел, като гледаше ту единия, ту другия. — Нарочно не дойдох на Съвета, съпруге, защото знаех какво възнамеряваш да кажеш на Дъждовно перо. Скъпи, за всички е ясно колко обиден е бил за него отказът ти. Видях вожда как профуча през селото. Беше груб с всички. Дори блъскаше децата, изпречили се на пътя му. — Обърна се към Снежна сърна и я погали по бузата. — Дъще, съжалявам, че трябваше да изпиташ такива чувства към вожда на шоните — меко каза Беки и я прегърна. — Омразата е разрушително чувство. Тя разяжда душата. Моля те, изхвърли я от сърцето си. Забрави вожда на шоните, все едно не съществува. Върни се към ежедневните си задължения. Дъждовно перо скоро ще преглътне гнева си и ще си потърси другаде съпруга.

— Страхувам се, че няма — каза Снежна сърна и се отдръпна от прегръдката на Беки. — Ако не го направи, ще...

— Както ти казах, ще направим необходимото, ако продължи да настоява — прекъсна я Пламтящ орел.

Беки се обърна към него:

— Когато ходих да пазарувам, поразпитах пощаджията Клифтън Уайз за шоните. Той ме увери, че племето им е миролюбиво. По тези места никога не са се водили войни. Чудя се дали някой е давал такъв повод на Дъждовно перо, какъвто му даде ти днес.

Пламтящ орел взе ръцете ѝ в своите:

— Жено, да не се притесняваме за тези неща, без да имаме основателна причина.

Снежна сърна ги прегърна нежно и двамата, излезе и отиде в колибата си. Тя живееше там сама, както се полага за шайненска принцеса. Слънцето беше слязло ниско на хоризонта, а въздухът бе твърде хладен за августовска вечер.

Тя потрепери и запали огън в огнището си, след това седна върху дебелия кожа и се загледа в пламъците. Независимо какво казваше баща ѝ, тя не можа да изтрие от съзнанието си гневните думи и пламтящия поглед на Дъждовно перо. Тя и баща ѝ бяха унизили вожд на шоните! Той със сигурност щеше да си отмъсти!

— Може ли да поседя с теб до огъня? — Един сладък гласец накара Снежна сърна да вдигне очи към покривалото на входа. Там стоеше и се усмихваше Горящ сняг, нейната дванайсетгодишна сестра.

— Да, ела и седни до мен. Точно от теб имам нужда сега. Ти винаги ме караш да се смея.

Прегърнала куклата си от еленова кожа с царевична коса, Горящ сняг влезе в типито, седна до Снежна сърна и каза:

— Този лош вожд на шоните ме блъсна на земята, когато отиваше към кануто си. — Тя се нацупи. — И с теб ли беше толкова лош, Снежна сърна?

— Той блъсна на земята *теб*, дъщерята на вожд? — Снежна сърна се задъхваше от гняв.

— Да, може би защото му се изпречих. — Горящ сняг сведе очи. — Май винаги се пречкам на някого.

Снежна сърна почувства внезапна болка и гушна сестра си и куклата ѝ. Понякога наистина не знаеше какво да ѝ каже, а не искаше думите ѝ да я наранят. Горящ сняг така си беше родена — с бавен ум. Грубото отношение я караше да се чувства глупава. Но никой от селото на шайените не се отнасяше с дъщерята на вожд обидно. Така се държаха само белите хора по пазарите. Те правеха за посмешище всеки, който не разбира достатъчно бързо за какво става дума.

— Никога не мисли, че не те обичат — нежно ѝ говореше Снежна сърна. — Не се пречкаш на никого. Толкова се гордея, че си ми сестра. Майка и татко също се гордеят с тебе.

Горящ сняг се измъкна от прегръдката ѝ.

— Наистина ли се гордее с мен? — Очите ѝ молеха за потвърждение, че е необходима някому.

— Много — каза Снежна сърна и махна един паднал кичур коса от лицето на сестра си. — Толкова много те обичаме.

Горящ сняг въздъхна доволно и погледна сериозно Снежна сърна:

— Вождът на шоните беше побеснял, защото отказа да се омъжиш за него, нали?

— Да — кимна Снежна сърна, наведе се към огъня и прибута още едно дърво в пламъците. — Сигурно и аз бих се разгневила, ако някой се отнесе с мен така, както аз се отнесох с него. Дори не мога да си представя колко ли време му е било необходимо, за да издълбае прекрасните фигури върху кануто, което ми донесе като сватбен подарък. Само това би било достатъчна причина, за да се разсърди на мен и татко.

— Кануто беше красиво — съгласи се Горящ сняг. — Аз ходих до реката и го разгледах. Пипнах издълбаните фигури на елени. Аз бих била щастлива да го притежавам.

— Аз също — въздъхна Снежна сърна. — Но не бих го взела, само защото е било направено за мен. Не бих се омъжила за Дъждовно перо заради каквото и да било.

— Някой ден мъжът, който можеш да обикнеш, ще се появи — каза Горящ сняг и се изкиска. — Чудя се как ли ще изглежда? Сигурно ще е як и красив. Като татко.

— Да, може би някой ден ще открия такъв мъж — усмихна се Снежна сърна на сестра си. — Но докато този ден дойде, ще съм щастлива да си остана принцеса на шайените.

— Ако утре дойде някой и ти се влюбиш в него, ще се омъжиш ли?

— Утре? — Снежна сърна се замисли, като леко потри челото си. После се разсмя. — Нито утре, нито вдругиден ще дойде някой, който да отговаря на представата ми за съпруг. Така че по-добре да спрем да говорим за това.

Горящ сняг притисна куклата до гърдите си, седна в скута на Снежна сърна и се сгуши в нея.

— Изпей ми една песен или ми разкажи приказка — прошепна тя. — Толкова много обичам да сме само двете — ти и аз.

— Аз също — каза Снежна сърна и я притисна още по-силно. — Ще ти разкажа една приказка за звездите в небето и какво представляват те.

Горящ сняг се усмихна доволно, затвори очи и се приготви да слуша.

В този момент Снежна сърна забрави за вожда на шоните и страха, който предизвика у нея. Любимата ѝ сестра и нейните желаниа бяха по-важни от собствените ѝ страхове.

Но Горящ сняг ѝ бе подхвърлила нещо, което не ѝ даваше мира, докато разказваше приказката. Чудеше се дали *въобще* ще намери някога мъж, в когото да се влюби. Мъж, за когото би поискала да се омъжи.

Напоследък Снежна сърна непрекъснато си фантазираше какво ли е да си прегръщана, целувана, обожавана. Така, както баща ѝ обожаваше майка ѝ.

Напоследък тя забелязваше някакво странно непознато усещане ниско долу в корема си, когато се замисляше над значението на думата „любов“.

Усмихна се, като усети накъде върви мисълта ѝ, докато едно дете слушаше невинната ѝ приказка.

ГЛАВА ТРЕТА

Чарлз пристигна в дома на братовчедка си Елиза тъкмо за вечерята и сега седеше притеснен до великолепната дъбова маса, отрупана с вкусни ястия. Из въздуха се носеше ароматът на желирана печена пуйка, масло, ябълково вино и мед.

Чарлз погледна към храната, която при други условия би го изкушила да се нахвърли отгоре ѝ. Освен пуйката, пълнена с царевица и наденички, на масата имаше и от любимия му царевичен сос, пълнено зеле, сос от боровинки и орехи и желиран чесън. Имаше и овесени ядки, пушени стриди, желирани зеленчуци и пържен пащърнак.

Той очакваше също да бъде изкушен и от един от великолепните десерти на Елиза — например пресни малини, плуващи във винен сос.

Масата беше застлана с колосана бяла ленена покривка. Имаше и подходящи салфетки, обточени с дантела. Сервизът беше от бял китайски порцелан с красиви виолетки. От двете страни на масата бяха поставени сребърни свещници, които пръскаха мека златиста светлина. В средата имаше две стъкленни графи — едната с портвайн, а другата — с тъмно шери.

Чарлз не се нуждаеше от подкана при наличието на такива великолепни блюда, а и би трябвало да е много изгладнял след дългото пътуване от Илинойс. Но сега нямаше апетит. Беше се обезсърчил, когато пристигна и видя колко лошо бе състоянието на вуйчо Хайръм. Страхуваше се дори, че той няма да понесе пътуването до Блумфийлд.

— Чарлз, едва си докоснал храната — сгълча го Елиза. — Това не е обичайно за теб. — Тя поспря, но тъй като той не ѝ отговори, опита друг начин да разсее лошото му настроение. — Чарлз, защо не сложиш малко боровинков сос на пуйката? Сосиерата е вляво от подноса. — Тя я посочи.

— Как можа да допуснеш състоянието на баща ти да се влоши толкова? — внезапно каза Чарлз и се втренчи в братовчедка си през

масата. — За бога, Елиза, той е твой баща. Как можа да го оставиш да лежи толкова дълго, че тялото му да се израни.

— Чарлз, моля те — прекъсна го тя, като ровеше храната в чинията си със скъпата сребърна вилица и избягваше укорителния му поглед. — Не бързай да ме обвиняваш.

— Може би въобще не би трябвало да имам причина за това — каза Чарлз през зъби и бавно се обърна към братовчед си Джералд. — Джералд, очаквах повече от теб. Бях сигурен, че след като вуйчо Хайръм дойде в твоя дом, няма да му се налага да се притеснява за каквото и да било. — Чарлз въздъхна дълбоко. — Сега знам, че много съм се заблуждавал.

Елиза отново се опита да обясни състоянието на баща си, но Чарлз едва я слушаше. Той се вгледа в нея, като се чудеше това ли е същата Елиза, която познаваше от дете. Тя не беше претенциозна и обичаше обикновения начин на живот.

Сега живееше разкошно, в огромна къща с френски прозорци, които откриваха изглед към далечните хълмове.

Богатството на Елиза и Джералд беше изложено на показ из цялата къща — като се започне от картините с позлатени рамки по стените и се стигне до скъпите вълнени килими, покриващи дъбовия под. Дори камините не бяха обикновени — всяка беше със сребърна решетка.

За разлика от родната къща на Чарлз, която беше удобна, гостоприемна и непретенциозна, домът на Елиза и Джералд го караше да се чувства така, сякаш дори не бива да кихне, за да не повреди нещо скъпо. Още с влизането човек се чувстваше притеснен не само от вида на плюшените завеси и тапицерии, но и от иконома с бяла яка и чуждестранен акцент.

— Чарлз, слушаш ли ме? — обезпокоеният глас на Елиза го извади от унеса му.

— Казваше, че...

— Но, Чарлз, имам чувството, че напразно съм хабила думите си да ти обяснявам състоянието на татко — сопна се Елиза.

Не ѝ отговори веднага. Твърде много се радваше на раздражението ѝ, за да я улеснява, по каквото и да е начин. Изглежда я бавно, сякаш я виждаше за първи път. На години тя беше колкото него. Преди време той я обожаваше, дори тайничко беше влюбен в нея.

Беше средна на ръст, косата ѝ червеникаворуса, бе прибрана в красив кок. Кръглото ѝ лице, с малък, почти чип нос, беше загоряло. Явно прекарваше по-голямата част от времето си навън.

Тази вечер беше облечена в сатенена рокля с дълбоко изрязано деколте, което разкриваше твърде много от млечнобялата кожа на гърдите ѝ. Носеше диамантена огърлица и обици, които проблясваха на светлината на свещите.

Чарлз бавно премести поглед върху Джералд. Той го дразнеше още повече. Беше един надут досадник, облечен тази вечер в скъп костюм, а на вратовръзката му блестеше диамантена игла. Тъмната му коса беше пригладена назад и откриваше тясно лице. Брадичката му беше винаги вирната нагоре. Това явно бе неговият начин да покаже, че всички останали стоят по-долу от него.

Чарлз въздъхна. Пръстите му силно стиснаха столчето на гравираната чаша с позлатен ръб. Изгаряше от нетърпение да се завърне в Блумфийлд, където животът беше толкова прост и уютен. Надяваше се и се молеше да успее да закара вуйчо Хайръм жив. Може би, ако вуйчо му почувства отново любящата прегръдка на сестра си, ще може да излезе от черната дупка, в която бе попаднал.

— Чарлз, ти си груб с жена ми — каза Джералд и присви очи. — Държанието ти е обидно. Трябва ли да ти напомням, че си гост в дома ни?

— Веднага щом се уверя, че вуйчо Хайръм се е нахранил прилично, ще го отведа далеч от това място. — Чарлз дръпна стола си назад и се изправи рязко.

— Ще тръгнеш още тази вечер? — Елиза бавно се надигна от мястото си.

— Струва ми се, че колкото по-скоро, толкова по-добре — каза Чарлз и спокойно излезе от стаята.

Изправи се на просторната веранда, стисна здраво парапета и се взря в тъмнината. Нямахше намерение да тръгва още тази вечер. Щеше да намери някоя подходяща странноприемница в покрайнините на Падука, в която да остане с вуйчо си през нощта, и рано сутринта щяха да тръгнат към Блумфийлд.

Чарлз се напрегна, като чу шумоленето от роклята на Елиза. Братовчедка му застана до него и нежно сложи ръката си върху неговата. Той се отдръпна и стисна зъби, когато тя започна да говори.

Този път я слушаше, защото му заприлича на момичето, с което като деца играеха, смееха се и язدهа из полето. Опита се да не мисли, че вече са възрастни хора, които се чувстват неловко в присъствието на другия, че техните неизказани мисли ги карат още повече да се затварят в себе си.

— Чарлз, има много неща, за които съжалявам — промълви Елиза, вдигна ръка и погали бузата му. — Моля те, Чарлз, обърни се и ме погледни. Моля те, изслушай ме!

Той отчаяно искаше да я обича така, както през невинното им детство, затова се обърна към нея. Когато очите им се срещнаха, за миг в съзнанието и на двамата изплуваха едни и същи спомени.

— Елиза, как можа да се промениш толкова много? — смотолеви Чарлз. — Как можа богатството да те преобрази в човек, когото не познавам? Как можа да те накара да пренебрегнеш баща си? За бога, Елиза, вуйчо Хайръм е достоен за съжаление!

— Прав си, Чарлз, наистина е достоен за съжаление. — Тя отдръпна ръката си и сведе поглед. — Но той е в такова състояние много преди аз и Джералд да забогатеем. Дори когато прекарвам всяка възможна минута в опити да пробудя съзнанието на татко, той ми е като чужд човек. Разсъдъкът му го напусна много отдавна, Чарлз. Способността му да мисли, да говори, да ходи... всичко това го напусна, преди аз и Джералд да забогатеем.

— Не ти вярвам. — Той повдигна брадичката ѝ с ръка, за да може тя да види питащия му поглед. — Не беше толкова отдавна времето, когато за последен път видях вуйчо Хайръм. Тогава всичко беше наред, Елиза.

— Ти беше толкова зает, Чарлз. Освен това те нямаше известно време. Си Си, осем години минаха, откакто за последен път видях мен и *татко*. И доколкото си спомням, тогава той положи доста усилия, за да не забележиш, че вече е започнал да губи разсъдък си. Наблюдавах го. Стараеше се да внимава, да отреагира на това, което му казваш. Скоро след това целият му свят се срути.

— Но, Елиза, раните по тялото му не означават ли, че твърде рядко става от леглото — глухо каза Чарлз. — Как ще обясниш това?

— Си Си, наела съм болногледачки, които го къпят всеки ден и го извеждат с количката на разходка из гората. — От очите на Елиза бликнаха сълзи. — Всеки ден го водят да види конете. Въпреки че

дори и те не могат да предизвикат блясък в очите му, аз съм сигурна, че ги вижда. Някога той обичаше конете с цялото си сърце.

— Раните по тялото му, Елиза — настояваше Чарлз. — Те доказват, че всичко, което ми говориш, е само куп лъжи.

— Си Си, толкова ми е мъчно, че не ми вярваш — изхълца Елиза. — Не знаеш ли, че само няколко часа на ден, прекарани в леглото, са достатъчни, за да се образуват такива рани? Нито аз, нито болногледачките или лекарите знаят как да ги предотвратят. Много ми е мъчно. Сърцето ми се къса, като виждам как татко бавно умира пред очите ми. — Тя избърса сълзите от бузите си. — Си Си, аз знам, че не му остава много време на тази земя, и не мисля, че мога да го понеса. Точно затова те моля да го заведеш у вас. Болката няма да изчезне, но може би поне малко ще намалее. — Отново погали нежно бузата на Чарлз. — Може би майка ти ще успее да възстанови част от разсъдъка му. Моля те, разбери, че трябва да направим този последен опит да му дадем малко щастие в края на земния му път.

Като чу неподправената молба в гласа ѝ, Чарлз протегна ръце и я прегърна силно:

— Елиза, Елиза, знаех си, че не може да си се променила!

— Си Си, животът ми може и да ти се струва лесен, но въобще не е такъв — промълви тя. — Вярно е, имам огромна къща. Имам много земя. Имам много красиви коне. Може да се каже, че аз и съпругът ми са богати. Но всичко на този свят се заплаща. Толкова много труд вложих, за да създам тази конеферма, че сега ми е трудно да ѝ се радвам.

Чарлз се отдръпна от нея, но задържа ръцете ѝ.

— Какви ги говориш? — попита я дрезгаво.

— Аз не съм добре, Чарлз — въздъхна тя. — Преди да си позволим да наемем хора за отглеждането на конете, аз по цял ден се грижех за татко, а нощем вършех това, което трябваше да свърша през деня. Не си почивах достатъчно. Аз, а не Джералд, работех през дългите студени нощи. И сега си плащам за това. — Тя преглътна и отмести поглед от него. — Аз съм в начален стадий на туберкулоза, Чарлз — нещо в гласа ѝ се пречупи. — Не съм сигурна даже колко ми остава да живея.

Чарлз пребледня и стисна силно раменете ѝ. Тя бавно го погледна.

— Да, Чарлз, аз умирам. — Неконтролируем спазъм премина през цялото й тяло. — Истинско щастие е, че татко не разбира какво става. Той би бил загубен, ако знаеше състоянието ми.

Чарлз я придърпа към себе си и я прегърна.

— Има ли нещо, което все още може да се направи? — съкрушено попита той.

— Когато състоянието ми се влоши дотолкова, че всички да разберат, че съм болна от туберкулоза, бих могла да отида в санаториум. Но не искам. Толкова много обичам конете си и искам да бъда с тях колкото е възможно по-дълго. Те са моето сърце и душата ми, Чарлз.

— Господи! — възкликна Чарлз. Беше почти невъзможно да го проумее. Бавно се отдръпна от нея. — А Джералд? Как приема той всичко това? Какво смята, че трябва да се направи?

— Джералд много се е променил напоследък — каза Елиза и очите й отново се напълниха със сълзи. — Започна да играе комар. През по-голямата част от нощта не се прибира. Подозирам дори, че има връзка с друга жена.

Гняв обзе Чарлз.

— Не мога да те оставя тук с него! — Погледът му мина покрай нея и се насочи към прозореца на гостната. Джералд седеше вътре, пушеше безгрижно и отпиваше портвайн.

— Там искам да бъда — каза Елиза, след като проследи погледа на Чарлз. Загледа се в мъжа си. — Но вече не ме интересува какво прави Джералд. Както вече ти казах, най-важни за мен са конете ми. Толкова се гордея, когато се ражда конче, защото знам, че може би един ден ще стане добър състезателен кон. Много внимавам за чистотата на породите, затова винаги отглеждам победители.

— Конефермата ти носи доста печалби — каза Чарлз.

Той се обърна и се загледа в сенките, които покриваха обширното пасище. Видя как конярите водят конете, един по един, към конюшните. Виждаше запалените фенери в оборите и чуваше доволното цвилене на конете, които вече бяха прибрани за през нощта.

— Тези животни ми носят такова удовлетворение — кимна към тях Елиза. — Обичам да ги яздя просто така, за удоволствие. Има някаква връзка между мен и конете ми. Те повече от моя съпруг ще почувстват отсъствието ми, когато Господ ме прибере при себе си.

Чарлз отново я придърпа в прегръдката си.

— Като знам какви чувства изпитваш към конете си, ще ми е по-лесно да те оставя тук. Но преди да си тръгна, мисля, че трябва да поговоря сериозно с братовчеда Джералд.

Елиза бързо се отдръпна от него и го погледна с топлите си, нежни очи.

— Не, по-добре недей. Няма смисъл. Просто остави нещата такива, каквито са. Аз не се нуждаю от него.

Чарлз не каза нищо повече, но някъде дълбоко го заболя при мисълта, че Джералд с нетърпение чака да доведе друга жена в къщата, построена с потта, кръвта и сълзите на Елиза.

Все пак Чарлз знаеше, че не може да се меси в това, което Джералд прави сега, или ще направи в бъдеще. Единственото важно за него бе, че Елиза приема нещата такива, каквито са.

— Моля те, не тръгвай толкова скоро! — Елиза се изправи на пръсти и го целуна по бузата. — Моля те, остани тази нощ, Си Си! Това ще е последната ни нощ заедно.

Като чу това, което не искаше да повярва, но знаеше, че е истина, нещо в него се скъса. Той грабна Елиза и я притисна в прегръдката си.

— Ще остана толкова, колкото поискаш.

— Една нощ ми е достатъчна — промълви Елиза. — След това ще е най-добре да тръгнете с татко за Блумфийлд. Толкова много искам да прекара известно време с майка ти, преди да умре.

Чарлз затвори очи, за да се отърси от мъката, защото беше почти сигурен, че вуйчо му няма да преживее дългото и трудно пътуване до Блумфийлд. Но ако все пак успееше, Чарлз се опасяваше как майка му ще приеме влошеното състояние на брат си. Тя често говореше за него, за смеха му и за умението му да разказва вицове.

Но това беше само далечно минало за вуйчо Хайръм.

— Ще остана и тази нощ. Ще тръгнем утре сутринта веднага след закуска — дрезгаво каза Чарлз.

— Благодаря ти, Чарлз — промълви Елиза. — Благодаря. — Тя се отдръпна и му се усмихна. — Си Си, знаеш ли, че ако не ми беше братовчед, отдавна щях да се омъжа за теб. — Очите ѝ се впиха в неговите. — Щях да предпочета теб пред Джералд.

— За мен би било голяма чест да си ми съпруга — отвърна ѝ топло Чарлз.

— А кога ще намериш достатъчно време, за да си потърсиш жена?

— Мислех за това, Елиза — засмя се Чарлз.

— Си Си, някоя щастливка те чака някъде — усмихна му се Елиза. — Сигурна съм, че е красива.

— Не търся само красотата в една жена, но не мисля, че бих могъл да я пренебрегна.

— Така вече звучиш като моя Чарлз. Когато бяхме деца и ходехме на пикник, наблюдавах как очите ти оглеждат най-красивите момичета. Още тогава ги преценяваше.

— Толкова добре ме познаваш — ухили се той, доволен, че смениха темата. Но мисълта, че Елиза е толкова млада, а вече умираше, го накара да осъзнае колко кратък е животът. Не можеше да губи повече време.

Имаше намерение веднага да започне да си търси съпруга.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Из въздуха се носеше сладкият аромат на цъфнали шипки. По хълмовете растеше дива ряпа, а покрай бреговете на реката зрееха черешки.

Шайенските девойки вървяха тихо през високата до коленете трева. Между дърветата, от лявата им страна блестеше река Охайо.

Снежна сърна не се отделяше от сестра си Горящ сняг. Денят беше като всички останали дни, в които ходеха да събират корени. Горящ сняг беше бавна не само в мисленето, но и във всичко останало, затова и днес бе изровила само няколко корена и диви репи.

Снежна сърна се усмихна. Тя винаги се грижеше сестра ѝ да не се почувства обидена от това, че кошниците на другите момичета са толкова пълни. И сега смяташе да предложи да направят така, че да не стане явно колко бавна и неумела е била Горящ сняг. Беше убедена, че останалите ще се съгласят.

Снежна сърна щеше да им предложи да се разделят на два отбора и да играят, като залагат събраните корени. Всички щяха да разберат защо предлага тази игра и щяха да се съгласят, защото обичаха Горящ сняг. Само тя нямаше да разбере каква е скритата цел. За нея това просто би било още един повод да се посмее и да се забавлява.

В крайна сметка тя щеше да се прибере вкъщи с толкова корени, колкото и всички останали.

Но преди да им предложи играта, Снежна сърна реши да продължи разходката си с момичетата, за да се насладят на хубавия ден. Тя погледна към небето и въздъхна, възхитена от красотата му, непомрачавана от нито един облак.

Слънцето грееше.

Нежният ветреца донасяше уханието на река и дървета и рошеше пухкавите украшения от заешка кожа, боядисани в жълто и червено, които украсяваха косата на Снежна сърна. Тя усещаше топлия вятър като майчина милувка върху лицето си.

Денят беше толкова хубав, че не ѝ беше трудно да забрави вожда на шоните, който наруши спокойствието на селото им. Все пак трябваше да положи усилие, за да не мисли какво би могъл да стори той, за да си отмъсти за нанесената обида.

— Изпуснах кошницата с корени — проплака внезапно Горящ сняг и изтръгна сестра си от унеса, в който бе изпаднала.

Снежна сърна бързо погледна към нея. Горящ сняг беше коленичила и събираше с ръчички пръснатите корени.

Всички се събраха тихо около двете сестри. Очите им издаваха с какво разбиране се отнасят към недостатъците на Горящ сняг. С изключение на няколко глупави млади воители в шайенското село, никой никога не демонстрираше съжаление спрямо момичето. Само любов.

Розова върба се приближи до Снежна сърна и ѝ прошепна така, че по-малката сестра да не чуе:

— Горящ сняг е събрала много малко корени. — След това се усмихна. — Искаш ли да поиграем на онази игра, така че тя да се прибере в селото с достатъчно корени?

Снежна сърна взе ръката на Розова върба в своята, преплете пръстите си с нейните и ѝ се усмихна:

— Ти си добра приятелка. Да, аз също си мислех за това. Хайде двете, ти и аз, да предложим играта.

Тъй като обичаха Горящ сняг, скоро всички се съгласиха.

Тя ги наблюдаваше как се разделят на две групи, а очите ѝ се разшириха от възмущение. Розова върба извади от кошницата си пръчката за копане и я приготви.

Тя представляваше тънък инструмент, с който ровеха в пръстта и вадеха корени и грудки. Заостреният ѝ край беше допълнително обработен с огън, за да се закали. От другата ѝ страна имаше удебеление, за да лежи удобно в ръката.

Момичетата се умълчаха, когато Розова върба хвърли пръчката възможно най-далече.

Всички разговаряха и се смееха, докато чакаха да дойде редът им да опитат да улучат пръчката на Розова върба със своята. Ако само една от девойките улучеше, нейният отбор бе победител. Ако ничия пръчка за копане не попаднеше в целта, резултатът беше равен. Ако и двата отбора улучеха, играта пак щеше да е равна.

При всички случаи, без значение кой отбор е победител, щяха да си разделят корените по равно, защото Горящ сняг дори не можеше да разбере кой печели и кой губи.

Играта свърши с много смях и закачки и тъй като никой не успя да удари пръчката на Розова върба, всички се събраха около Горящ сняг и сложиха по една връзка корени в кошницата ѝ. Дадоха ѝ и няколко репи.

Най-накрая Горящ сняг вдигна кошницата си и се усмихна, като видя колко много корени има вътре. Погледна гордо сестра си.

— Пак спечелих играта — каза тя, а очите ѝ блестяха. — Виждаш ли? Имам толкова корени, колкото и ти! Дори имам няколко репи, които да занеса на мама.

— И тя, и татко много ще се гордеят с теб. — Снежна сърна погали гладката медночервена бузка. — Аз също се гордея с теб.

— Искам да изтичам напред и да покажа кошницата си на мама и татко!

Снежна сърна се намръщи, защото винаги се стараяше да държи сестра си близо до себе си, когато бяха далеч от безопасността на лагера.

Тя погледна напред — покрайнините на селото се виждаха между дърветата. Въздъхна, като си помисли, че са достатъчно близо и не е опасно да я пусне.

— Добре, иди и им покажи — каза Снежна сърна и невинната, сладка усмивка на сестра ѝ изпълни сърцето ѝ с топлина. — Скоро и аз ще се прибера.

Горящ сняг се смееше весело, когато се отдалечи от останалите момичета и се втурна към селото.

Снежна сърна се радваше на пеперудите с разноцветни крила, които прелитаха наоколо, и на птичките, които пееха високо над главата ѝ. Загледана в тях, тя постепенно изостана от другите.

Едно колибри се стрелна покрай нея, само на няколко сантиметра от носа ѝ. Тя се спря, за да погледа как влиза в клоните на една мимоза, покрита с ароматни розови цветове. Още повече ѝ хареса, когато цяло ято колибри се събра около дървото. Не обърна внимание на пчелите, които събираха нектар от същата мимоза.

Снежна сърна бързо погледна през рамо. Като видя, че приятелките ѝ се отдалечават, тя се затича, за да ги настигне, но

някакво проблясване в един гъст храсталак от форзиция от дясната ѝ страна привлече вниманието ѝ.

Не можеше да си представи какво би могло да блести в храстите.

Изпълнена с любопитство, тя се отдалечи от пътеката, примамена от тайнствената светлина. Явно слънцето се отразяваше в това, което беше там. Внезапно проблясването изчезна. Снежна сърна забави крачка и се напрегна, взирайки се в храстите, откъдето бе дошла светлината. Застана нащрек, когато забеляза, че храстите шумолят твърде странно. Сякаш имаше някой вътре!

Но мистериозната светлина отново се появи и тя забрави опасенията си. Загледа се в нея и продължи смело напред.

Изведнъж я заля вълна от страх и космите по врата ѝ настръхнаха. Сърцето ѝ прескочи няколко удара и тя спря. Храстите се движеха!

Тя се задъха от ужас, когато от сянката излязоха двама груби бели мъже. Дрехите им бяха с петна от кръв, мръсни и изпомачкани. Единият държеше огледалце, което отразяваше слънчевата светлина, и гърлено се изсмя.

Снежна сърна разбра ясно, че са използвали огледалцето, за да откъснат едно от шайенските момичета от групата. Чувстваше се като глупачка. Точно *нея* да излъжат по този начин! Обикновено беше много внимателна.

Преди да успее да избяга или да извика за помощ, единият от мъжете я сграбчи и я стисна здраво. Другият захвърли огледалцето и завърза устата ѝ с мръсна кърпа.

Обзета от страх, Снежна сърна пусна кошницата си за корени и се опита да се освободи, но безуспешно. Завързаха ръцете ѝ зад гърба. Когато я пуснаха, тя пробяга няколко крачки, но единият от мъжете я хвана, разтърсван от груб смях.

Снежна сърна ги изгледа предизвикателно.

— Изглежда, че сме хванали палавница, Люк — каза единият, ухили се и приглади мазната си кестенява коса. — Добре ще се позабавляваме довечера. Вероятно не е била с мъж. Ще ѝ покажем някои неща, които не си е и представяла, че могат да се случат с една индианка.

Като чу какво смятаха да правят с нея и като знаеше, че тези мръсни, зли мъже ще я изнасят много пъти, Снежна сърна успя да се

отскубне от хватката на мъжа. Опита се отново да побегне, но Люк беше твърде бърз. Той я сграбчи, обърна я с лице към себе си и я ритна в корема. Ритникът му я събори и тя се претърколи по нанадолнището към брега на реката.

— Достатъчно време загубихме в забавления — изръмжа първият мъж. — Хайде, Люк! Вдигни я и я слагай в кануто, преди в селото да са разбрали, че е изчезнала. Ще се забавляваме с нея някъде надолу по брега, но трябва първо да се отдалечим оттук.

— Искам я, Зик! — каза Люк, като се наведе над Снежна сърна и ѝ се ухили похотливо.

Снежна сърна се извърна, задушена от отвратителната воня на уиски, която се носеше от устата му. Изстена, когато той я дръпна за плитките и почти я повлече към гъсталака. Зик вървеше зад тях.

Скоро Снежна сърна забеляза, че Люк бе направил един голям завой и сега се движеха към реката. Тя видя голямото кану и кървавите кожи, струпани в него, и осъзна какви всъщност са тези мъже.

Трапери.

Люк се разкикоти, когато я вдигна и я стовари до кървавите кожи.

Тя се сви и извърна погледа си от кожата не само защото воняха и защото кръвта им се просмукваше в роклята ѝ, а защото траперите бяха убивали животните безпричинно. В кануто имаше твърде много кожи.

Шайенските ловци ходеха на лов с неохота, защото вярваха, че убиването на животни нарушава равновесието в природата. Шайенските воини винаги отправяха молитви към животните, които убиваха.

Но тези мъже явно нито знаеха да се молят, нито изпитваха никакви угризения.

А днес те бяха извършили нещо много по-лошо от убиването на животни. Бяха отвлекли принцесата на шайените!

Смятаха да се погаврят с тялото ѝ и вероятно след това да я убият.

Снежна сърна затвори очи, когато кануто се оттласна от брега. Опитваше се да не слуша мъжете, които се смееха цинично. Опитваше се да не слуша какво смятаха да правят с нея и как точно щяха да го направят.

Сълзи бликнаха от очите ѝ, когато разбра, че няма как да се измъкне. Не оставиха никакви следи и баща ѝ нямаше да може да я открие. Всеки плясък на веслата, всяка вълна на Охайо я отнасяха далеч от живота, който познаваше и обичаше.

Толкова безнадеждна и отчаяна не бе се чувствала никога.

ГЛАВА ПЕТА

— Мамо! Мамо! — извика развълнувано Горящ сняг и влезе в типито на родителите си. — Виж какво съм донесла! Много корени! Дори няколко репи!

Беки седеше върху рогозка от върбови клонки. Погледна към по-малката си дъщеря и се усмихна на въодушевлението ѝ. Веднага разбра, че Снежна сърна отново се е погрижила по-малката ѝ сестра да донесе вкъщи толкова корени, колкото и останалите момичета.

Беки се радваше, че макар и полусестри, двете ѝ дъщери са толкова близки. Това, че бяха от различни майки, нямаше значение за тях. Те имаха баща си и голямата си взаимна любов.

Горящ сняг се настани до Беки и тя забеляза, че мислите на дъщеря ѝ са вече далеч от кошницата с корени. Горящ сняг гледаше като хипнотизирана прекрасните мъниста, които Беки нанизваше. Щеше да използва наниза за украса на новата рокля на дъщеря си.

— Майко, мънистата са много красиви — каза Горящ сняг и остави кошницата си настрана. Дългите ѝ тънки пръсти погалиха мънистата. Беки ги вдигна, за да ги види по-добре.

— Скъпа, мънистата са за роклята ти от еленова кожа, която ти уших — каза Беки.

— Рокля? — Очите на Горящ сняг се разшириха от удивление. — Благодаря ти, мамо. Толкова обичам новите рокли!

— Но, дъще, не си ли спомняш кога ти уших роклята? — попита Беки отчаяно. — Не помниш ли, че и ти самата направи няколко бода?

— Не, не си спомням нито за някаква рокля, нито че съм ти помагала — отговори Горящ сняг, скръсти ръце в скута си и се усмихна на Беки. — Но с удоволствие ще ти помогна, когато започнеш да пришиваш мънистата върху роклята. Може ли?

— Да, може. — Беки преглътна трудно. Сърцето ѝ беше изпълнено с мъка за детето ѝ, което не можеше да осъзнае толкова много неща. Рядко Горящ сняг задържаше достатъчно дълго вниманието си върху каквото и да било. Явно съзнанието ѝ не можеше

да се спре върху нещо определено, защото непрекъснато скачаше от мисъл на мисъл. Понякога се концентрираше върху нещо само за няколко мига.

На Беки ѝ беше трудно да повярва, че Горящ сняг не помни как ѝ помогна за ушиването на роклята! Бе останала толкова възхитена от мекотата на бялата кожа!

Въпреки това Беки знаеше, че нещата никога няма да се променят. Тя и съпругът ѝ, Пламтящ орел, трябваше да се грижат за нея. Беше малко вероятно тя някога да се омъжи или дори да има нормални взаимоотношения с мъж.

— Значи днес добре се забавлявахте в гората? — попита Беки и продължи да ниже мънистата.

Горящ сняг я наблюдаваше с широки, любопитни очи.

— Да, аз винаги се забавлявам, когато съм със сестра ми — каза момичето и отново се протегна да докосне цветните мъниста. — Снежна сърна също ще хареса мънистата, нали, мамо?

— Да, ще ги хареса. — Беки погледна към покривалото на входа, а след това към Горящ сняг. — Къде е сестра ти? Обикновено се отбива за малко, след като те изпрати.

Горящ сняг се намръщи. Опитваше се да си спомни кога за последен път видя сестра си. После сви рамене.

— Не знам къде е Снежна сърна — каза тя безгрижно и погледна майка си с огромните си невинни очи. — Трябва ли да знаем?

Беки въздъхна. Протегна ръка и нежно погали Горящ сняг.

— Скоро ще се върне — промълви тя. — Сигурна съм, че се е спряла да побъбри с приятелките си, преди да дойде при мен.

Пламтящ орел влезе в колибата. Носеше лъка, върху който работеше, докато седеше и разговаряше с останалите мъже отвън.

Беки го погледна и се усмихна, след това се взря с възхищение в лъка.

— Толкова добре украсяваш лъковете! — възкликна тя. — Нашият син, Свирещия лос, се е метнал на теб. Но къде е той? Не съм го виждала цял ден.

— На гости е в покрайнините на Падука — каза Пламтящ орел и остави лъка си настрана. — В една ферма там живее бяла жена, която Свирещия лос видял един ден, докато яздил. Спрял я и се запознали. Мисля, че доста се интересува от нея.

— Не ми е казал нищо за тази жена. — Беки вдигна учудено вежди.

— Синовете не обсъждат любовните си връзки с майките си — усмихна се Пламтящ орел и коленичи до Горящ сняг. — Дъще, къде е сестра ти? Тя трябваше да те изпрати до тук.

Горящ сняг погледна баща си с празни очи.

— Не знам — каза тя. Погледът ѝ мина покрай Пламтящ орел и спря върху входа на колибата, след това тя отново го погледна. — Няма ли я? Защо я няма, татко?

Пламтящ орел не искаше дъщеря му да види колко го дразни неспособността ѝ да помни дори важни неща, затова я потупа по рамото. Обърна се разтревожен към Беки:

— Страхувам се, че нещо се е случило със Снежна сърна. — Като видя, че очите ѝ се изпълниха със страх, той взе ръката ѝ. — Ела. Да отидем да попитаме другите. Сигурно Розова върба има какво да ни каже. Тя е най-добрата приятелка на Снежна сърна.

— Пламтящ орел, не мислиш сериозно, че нещо лошо се е случило със Снежна сърна, нали? — попита Беки и остави ръкоделието си настрана. После се изправи.

— След като я няма, какво друго да си мисля? — попита Пламтящ орел с отчаян глас.

Горящ сняг също се изправи.

— Къде е Снежна сърна? — Очите ѝ гледаха диво. — Къде е сестра ми?

Пламтящ орел осъзна, че Горящ сняг е почувствала тревогата му. Обърна се към нея и стисна раменете ѝ.

— Горящ сняг, няма за какво да се притесняваш. На всичко ще се намери обяснение. Сигурен съм, че нищо лошо не се е случило на сестра ти.

Момичето преглътна, усмихна се и кимна:

— Всичко ще се оправи.

— Да, всичко ще се оправи — каза Пламтящ орел и погледна Беки в очите. — Жено, мисля, че ще е най-добре да останеш тук с Горящ сняг, докато се върна. Може би ще отсъствам за известно време.

Сякаш лед скова сърцето на Беки. Сега тя знаеше, че Пламтящ орел наистина мисли, че нещо ужасно се е случило на Снежна сърна. Той бе видял, че момичетата са се върнали от гората без нея.

— Да, ще остана тук с Горящ сняг. — Беки едва контролираше чувствата си. Знаеше, че трябва да остане заради по-малката си дъщеря. Горящ сняг лесно се разстройваше. Беки и Пламтящ орел отдавна бяха разбрали, че трябва да я пазят от силни емоции.

Пламтящ орел отиде в ъгъла, където държеше оръжията, и взе карабината си. Спря се до Беки, целуна я нежно и излезе от колибата с решителна крачка.

Беки придърпа Горящ сняг в прегръдката си. Тя почувства отчаянието на момичето. Малката ѝ дъщеря знаеше повече, отколкото каза! Явно този път Горящ сняг разбираше, че едно избухване от нейна страна би било напълно безполезно.

Пламтящ орел отиде в колибата на родителите на Розова върба. Извика момичето, което бързо се появи и застана пред него с питащи очи.

— Снежна сърна не се върна с теб и останалите момичета от гората. Защо?

Тъмните очи на Розова върба се разшириха.

— Не знаех, че не се е върнала с нас. Ние говорехме и се смеехме. Не съм обърнала внимание.

— Видях ви, като се връщяхте — каза Пламтящ орел и стисна здраво карабината си. — Тя не беше с вас. — Нервно прочисти гърлото си. — Кога за последен път я видях?

— Когато свърши играта със залагането. Снежна сърна и аз се уговорихме да направим така, че Горящ сняг да се върне вкъщи с толкова корени, колкото и останалите. След като ѝ дадохме корените, продължихме към селото. Помня, че Горящ сняг тичаше пред нас. Всички се забавлявахме. Аз... мислех... че Снежна сърна е с нас и също се забавлява.

Пламтящ орел гневно присви очи.

— Приятелите се грижат един за друг — каза той през стиснати зъби. — Снежна сърна не е ли най-добрата ти приятелка?

Розова върба отстъпи една крачка назад и кимна:

— Да, най-добрата ми приятелка. Не... бих искала... да ѝ се случи нещо лошо.

Пламтящ орел видя колко много гневът му изплаши Розова върба и съжали, че не се е държал по-внимателно с момичето. Нежно сложи ръка на рамото ѝ:

— Върни се в колибата си. Помогни на майка си в домакинската работа, а баща си изпрати при мен.

Розова върба бързо кимна. Обърна се и влезе в голямото типи. Баща ѝ, Червения лък, излезе бързо.

— Какво е станало със Снежна сърна? — попита той.

— Страхувам се, че нещо лошо ѝ се е случило — каза мрачно Пламтящ орел. — Вземи карабината си. Трябва да съберем много воини и да тръгнем да я търсим.

Червения лък кимна.

Скоро след това Пламтящ орел поведе групата воини по стъпките на момичетата, които се бяха върнали от гората, където бяха събирали корени.

Когато забелязаха, че на едно място тревата встрани от пътеката е стъпкана, те тръгнаха по тази следа, като се оглеждаха внимателно. Стигнаха до гъст храсталак от форзиция.

Намериха огледалце.

Намериха следи от скорошна борба.

Намериха и разсипаната кошница за корени на Снежна сърна!

Сърцето на Пламтящ орел кървеше. Сега вече беше сигурен, че нещо лошо се е случило с обичната му дъщеря.

Той поведе хората си край форзицията по пътеката от стъпкана трева към гората, а след това обратно към реката.

Пламтящ орел се обърна към Червения лък. Очите му бяха пълни с мъка.

— Отвели са я по реката — каза той тъжно. Но гневът измести мъката му. — Само един човек може да отвлече дъщеря ми от племето ѝ — извика той и вдигна карабината високо над главата си. — Дъждовно перо! Той е обиден! Той се чувства унижен от отказа на Снежна сърна! Обидата му го е накарала да постъпи подло! Той е отвел дъщеря ми! Той я е отвлякъл!

— Със сигурност не е толкова глупав — каза Червения лък и проследи с поглед течението на реката. — Някой друг я е отвлякъл. Дъждовно перо знае, че ако заведе дъщеря ти в селото си, ти ще отидеш да я потърсиш.

— Унижението го заслепява и той не може да мисли разумно — каза Пламтящ орел през стиснати зъби. Огледа воините си. — Трябва да тръгнем с канутата си надолу по реката, към селото на Дъждовно

перо. Горко му, ако е отвлякъл Снежна сърна, моята дъщеря, вашата *принцеса*!

Те забързаха обратно към селото си.

Дори не обясниха на жените къде отиват. Качиха се в канутата от брезова кора и отплуваха по течението.

Мускулестите ръце на Пламтящ орел не гребяха толкова бързо, колкото му се искаше. Той знаеше, че дъщеря му е в беда, че е изложена на милостта на един луд. Защото всеки, който смяташе, че може да я отвлече и да му се размине, беше най-малкото луд.

Той вдигна очи към небето и безмълвно се помоли на Великия дух да успее да стигне навреме, преди красивото тяло на дъщеря му да бъде опозорено от човек с черна, зла душа.

ГЛАВА ШЕСТА

Колелата на каруцата тракаха. Чарлз бавно караше покрай Охайо и търсеше брода, където да пресече реката и да мине от Кентъки в Илинойс.

Чу слабо стенание и бързо погледна през рамо към вуйчо Хайръм. Чарлз беше постлал няколко одеяла в каруцата и го беше положил върху тях. Вуйчо му бе твърде слаб, за да седи с него на капрата.

Чарлз го бе занесъл внимателно до каруцата, за да го настани колкото е възможно по-удобно. След това го бе завил с едно одеяло почти до брадата. За да не бъде изложен вуйчо му на жаркото слънце, Чарлз бе приспособил едно платно за покривало на каруцата, но така, че вътре да има достатъчно въздух.

Сега той погледна под покривалото. Вуйчо му изстена.

От гърдите му излизаха хриптящи звуци. Обхвана го паника. Вуйчо Хайръм умираше! Хриптенето беше явен признак за приближаващата смърт. А той не можеше да му помогне по никакъв начин.

— Моля те, вуйчо, дръж се! — молеше Чарлз. — Не умирай!

Откъм реката се дочу плясък на весла и Чарлз бързо се извърна натам. Рязко дръпна юздите и каруцата спря.

Той се намръщи при вида на тримата пътници в кануто. Двама бяха мъже. Голямата камара от кожи подсказваше, че са трапери.

Чарлз погледна към спътничката им, седнала в задната част на лодката, и видя, че е индианка. Очите му се разшириха, когато забеляза, че устата ѝ е завързана.

— Господи! — прошепна той. — Та те са я отвлекли!

В този момент един огромен клон се приближаваше към кануто. Когато клонът се блъсна в задната му част, сътресението изхвърли индианката и голяма част от кожата в реката. Чарлз скочи.

Траперите крещяха и правеха отчаяни опити да се задържат в кануто. Очевидно бе, че съвсем са забравили за жената.

Но не и Чарлз. Той вече беше във водата и плуваше към нея. Виждаше я как потъва и отново се появява на повърхността. Струваше му се, че е зашеметена. При падането главата ѝ се бе ударила в един голям камък, който стърчеше над водата.

Чарлз стигна до жената точно навреме. Протегна ръка и я сграбчи. Очите ѝ се отвориха и тя впери обезумял поглед в Чарлз.

— Всичко е наред — увери я той. Опита да развърже въжето, стягащо китките ѝ. Най-последно се смъкна и водата го отнесе. — Само се отпусни. Аз ще те измъкна на брега.

Тя не опита да се бори. Затвори очи и се отпусна.

Когато стъпи на каменистото дъно, той се изправи, нежно я взе в ръце и я изнесе от водата.

Остави я на земята и зачака отново да отвори очи. Но тъй като тя не го направи, той се обезпокои, да не би да е загубила съзнание. Чарлз изпадна в отчаяние — не знаеше какво друго да направи. Коленичи до нея и я загледа.

Никога не бе виждал толкова красива жена.

Никога преди не бе бил толкова близо до индианка!

Гарвановочерната ѝ коса беше сплетена в дебели плитки, които сигурно стигаха до земята, когато тя беше права. Лицето ѝ имаше идеални черти. Той бе завладян — и тялом, и духом — от очарованието ѝ.

Пъхна ръката си под нея и я повдигна малко.

— Чувате ли ме? — нежно попита той, а погледът му не се откъсваше от прекрасното ѝ лице. — Мис, чувате ли ме!

Изпита облекчение, когато очите ѝ затрептяха и се отвориха.

Когато тя отново ги затвори, Чарлз не се разтревожи толкова. Очевидно бе, че е изтощена от приключението във водата.

Тя облегна глава на гърдите му и той видя раната от удара в скалата. От нея течеше кръв.

Чарлз извади кърпичка от задния си джоб. Беше мокра. Внимателно избърса кръвта от раната ѝ.

Момичето още беше в безсъзнание. Чарлз хвърли един поглед към каруцата, в която може би вуйчо му умираше.

После отново погледна индианската девойка. Нямаше никаква представа откъде е, нито от кое племе е била отвлечена.

А и той не можеше да търси народа ѝ. Нямахше време за губене. Вуйчо му бързо отпаднаше. Беше длъжен първо да се погрижи за него. *Трябваше* да го закара вкъщи жив.

Чарлз отново се обърна към жената и огледа внимателно облеклото ѝ. Носеше красива рокля и гамаши от щавена еленова кожа. Мокасините ѝ имаха сложна украса.

Не посмя да задържи очите си върху мократа рокля, която бе прилепнала плътно към изваяната ѝ фигура и разкриваше красиво заоблени гърди, тънка талия и дълги бедра.

Почувства, че ако продължи да гледа съблазнителните извивки на тялото ѝ, ще се възползва от положението. Тя вече бе насилена от двама бели мъже, а той не искаше да попада в категорията на хората, които вземат това, което не им принадлежи.

Но, о, тя бе толкова пленително красива!

А като се изключи забранената любов от миналото му, тази жена бе първата, която го развълнува. Разбра, че ако му се даде възможност, би могъл да се влюби в нея.

Загледа се в реката, където бе видял кануто, и си спомни за траперите. Чудеше се колко ли дълго бе останала с тях.

Колко ли мили е била принудена да пропътува с тях като тяхна пленница?

Бяха ли ѝ сторили зло?

Последната мисъл го ядоса. Ако траперите бяха опозорили индианската девойка, когато се събуди, тя със сигурност ще се страхува от него.

Докато Снежна сърна лежеше в тъмнината на полусъзнанието, чу шум от крилете на орел, спускащ се от небето. Той идваше все по-близо и по-близо и стесняваше кръговете на полета си. Когато орелът беше съвсем близо, тя дойде в съзнание.

Бързо осъзна, че това е пулсирането в главата ѝ. Тя изстена, протегна ръка и трепна, когато напипа подутината.

Почувства, че не е сама, погледна нагоре и видя белия мъж, който се взираше в нея. За миг ѝ се стори, че мъжът е застинал като омагьосан.

Когато той понечи да ѝ заговори, всичките ѝ сетива се пробудиха. Отдръпна се от него.

Огледа бавно непознатия и видя, че дрехите му са мокри. Както всъщност и нейните.

— Къде съм? — промърмори тя и Чарлз се изненада, че тя говори перфектно английски. — Кой сте вие? Защо и двамата сме мокри?

Очите на Чарлз трепнаха и сърцето му се отпусна, когато осъзна, че тя не помни нищо. Дори падането в реката! Тя не помнеше, че той я бе спасил. Сигурно нямаше да си спомни и че е била отвлечена.

— Знаеш ли как се казваш? — попита меко.

— Не, не знам името си — отговори Снежна сърна, притеснена от неспособността си да разсъждава ясно. Дали това се дължеше на страха?

Или пък беше нещо друго, защото в действителност тя не усещаше никаква заплахата в присъствието на белия мъж. Изглежда, бе загубила паметта си.

Тя изстена и затвори очи, защото болката в главата ѝ се усили. Наведе глава и бавно я раздвижи напред-назад. Отново попипа цицината.

— Как съм се ударила? — попита тя с глух глас.

— Не си спомняш падането от кануто, нали? — Чарлз се осмели нежно да повдигне брадичката ѝ с ръка, за да може да види очите ѝ. „О, Господи! — помисли си. — Тя е толкова красива, с големи, нежни очи, като на антилопа!“

— Нищо не си спомням — изхълца Снежна сърна. — Кажи ми как попаднах тук. Защо си с мен?

Той внимателно ѝ обясни как я е видял в кануто с двамата трапери. Каза ѝ, че устата и ръцете ѝ са били завързани. Обясни ѝ как клонът бе ударил в кануто от брезова кора и как сътресението я бе изхвърлило във водата.

Каза ѝ също, че я бе спасил.

— Ще ми се да мога да те отведа вкъщи, при народа ти, но след като ти не си го спомняш, не знам къде да те заведа — каза Чарлз притеснено, като приглаждаше с пръсти влажната си коса. Погледна нервно към каруцата, след това отново към Снежна сърна. — Трябва да заведа вуйчо си вкъщи, а не мога да те оставя тук.

Все още объркана, Снежна сърна се уплаши, да не би да я остави сама и сграбчи ръката му.

— Искам да дойда с теб — промълви тя. — Аз... аз се страхувам да остана сама. Толкова съм объркана, а нищо не си спомням.

— Ударът в главата е причина за временната липса на памет, но съм сигурен, че скоро ще се възстановиш.

Чарлз я погледна. Беше учуден, че тя така безрезервно му се доверява. Вероятно затова траперите са успели да я отвлекат. Тя бе толкова сладка и доверлива!

— След като закарам вуйчо си при родителите си, ще се опитам да ти помогна да възстановиш паметта си — каза той топло. — А когато това стане, вярвай ми, аз ще те заведа при народа ти.

Снежна сърна го погледна. Изучаваше лицето на този бял мъж, чиито думи бяха толкова мили, чието сърце изглеждаше толкова чисто и всеотдайно. Усмихна се и продължи да го гледа, омагьосана от красотата му. Почувства странен трепет някъде долу, ниско в корема.

— Чарлз ли се казваш? — попита тя меко.

— Да, Чарлз Клайн — отговори ѝ той. — Но някои ме наричат Си Си.

— Си Си? — Снежна сърна повдигна присмехулно вежди. — Доста странно име.

Чарлз се разсмя гърлено.

— Да, и майка ми смята така.

Той отиде до каруцата и отмахна покривалото така, че да вижда добре вуйчо си.

Изплаши се, защото състоянието му се влошаваше.

Предсмъртните хрипове се чуваха още по-ясно. Кожата му бе посивяла. И от двете страни на устата му се стичаше слюнка.

— Той е болен — каза Снежна сърна, след като видя вуйчо Хайръм. — Умира ли?

— Страхувам се, че да — каза Чарлз дрезгаво и я погледна. — Това е вуйчо ми... вуйчо Хайръм.

— Вуйчо Хайръм — повтори Снежна сърна натъжено. — Ще ми се да знаех как да му помогна.

— Да, и на мен. — Чарлз върна покривалото на мястото му.

Отиде до задната част на каруцата и свали една от пътните си чанти. Отвори я и извади един кат дрехи. Погледна към Снежна сърна:

— Имам достатъчно дрехи, за да се преоблечем и двамата. Искаш ли да свалиш тази мокра рокля? Всичко, което мога да ти

предложва, е чифт бричове и риза.

— Не си спомням много, но със сигурност знам, че жените не носят мъжки дрехи — каза Снежна сърна и се покатери на капрата. — Едно одеяло ще свърши работа.

Чарлз бръкна в каруцата, извади едно одеяло и го занесе на Снежна сърна. Наблюдава я, докато се загърне, след това отиде зад едни храсти и се преоблече. Погледна ботушите си и въздъхна. Най-хубавите му кожени ботуши бяха мокри! Но понеже нямаше друг чифт, той отново ги нахлузи.

Хвърли дрехите си отзад в каруцата, погледна още веднъж вуйчо си и се качи. Протегна се към дъното на каруцата, където бе оставил очилата си, преди да тръгне да спасява жената. Поколеба се дали да ги сложи, защото мислеше, че може да направи лошо впечатление на момичето. Но все пак ги сложи на върха на носа си, защото се нуждаеше от тях, за да вижда по-добре.

Преди да вземе юздите, той погледна прекрасната жена и се усмихна, защото с очилата виждаше по-ясно чертите ѝ. Сега той успя да види колко красива е тя! Толкова бе красива, че почти му спря дъхът.

Беше се свила до него и почти бе заспала.

Тогава една мисъл го стресна. Сигурно тези, които я обичат, вече я търсят. Какво ще стане, ако дойдат и я видят с него? При положение, че не си спомня миналото си, как ли ще реагира тя? Дали нямаше Чарлз да бъде обвинен за всичко?

Изплашен, той изплющя с юздите и подкара бързо конете покрай реката. Разбираше колко важно е да премине на другия бряг възможно най-бързо.

Въпреки това въобще не бе сигурен кой бряг е по-безопасен. Не знаеше къде беше лагерът на народа на индианката. В Илинойс? Или в Кентъки? Не бе сигурен дори от кое племе беше — на шайените или на шоните.

Нямаше представа откъде трябва да мине, за да бъде в безопасност сега, когато вече бе въввлечен в живота на индианската девойка.

Погледна я отново. Някъде дълбоко в него, където се формираха желанията му, той знаеше, че би направил всичко за нея!

ГЛАВА СЕДМА

Пламтящ орел и воините му завързаха канутата си малко по-надолу от селото на Дъждовно перо и се запромъкваха крадешком през гората. Селото вече се виждаше през дърветата.

Пламтящ орел бе провеждал Съвети с Дъждовно перо неведнъж и знаеше кое е неговото типи. То беше в центъра на селото, което имаше формата на подкова, затова Пламтящ орел направи рязък завой надясно и кимна на воините си да го последват.

Когато стигнаха към края на гората, където започваше селото на шоните, те спряха. Събраха се около Пламтящ орел за по-нататъшни инструкции.

— Първо ще отида до типито на Дъждовно перо — прошепна Пламтящ орел и ги огледа един по един. — Ще хвърля един поглед наоколо. Ако ви кимна веднъж, обградете селото и се пригответе за битка, защото това ще е знак, че съм видял Снежна сърна.

Погледна типито на вожда и се усмихна. Както и в неговото село, долната част на платното, покриващо входа, бе повдигнато с една стъпка, за да може свежият въздух да прониква вътре.

Отново погледна хората си.

— Ако дъщеря ми не е там, ще кимна два пъти. Това ще означава, че трябва да дойдете при мен, за да влезем в селото заедно. Ще отидем при вожда и ще поискаме Съвет. Така ще узнаем истината.

Воините се съгласиха и Пламтящ орел тихо притича към задната част на типито на Дъждовно перо. Когато приближи, легна по корем и запълзя като змия, докато стигна на разстояние, достатъчно да надникне вътре, без да се излага на опасност.

Слънчевата светлина проникваше в колибата през дупката за дима и бе достатъчно светло, за да може Пламтящ орел да види кой е вътре.

Смесени чувства го обхванаха, когато видя, че дъщеря му не е там. Точно до покривалото на входа седеше възрастна жена и нижеше

мъниста. Пламтящ орел знаеше, че това е Жената вятър, бабата на Дъждовно перо.

Зад нея, малко по-навътре в колибата, седяха майката и сестрата на вожда й обработваха кожи. Всичко изглеждаше спокойно.

Но можеше ли да се вярва на това, как изглеждат нещата на пръв поглед? Възможно бе всичко да е нагласено. Ако Дъждовно перо е отвлякъл Снежна сърна, щеше да знае, че баща й ще дойде да я търси в селото на шоните.

Пламтящ орел разбираше, че положението му става все по-опасно с всяка изминала минута, затова се обърна към воините си и кимна два пъти.

Те се втурнаха напред, а той се изправи.

— Трябва да влезем, без да се крием — каза Пламтящ орел. — Сигурно ще ни питат защо сме скрили канутата си, но скоро ще разберат. Смятам да ги попитам за дъщеря ми направо, без заобикалки.

— Оръжията ни ще ги предупредят, че не сме дошли с добри намерения — каза Червения лък.

— Вярно — каза Пламтящ орел. — Но така е по-добре. Ако шоните са отвлекли дъщеря ми, ще разберат, че сме дошли да си я вземем обратно. Ако искат да се бием, ще се бием. Ако искат да решим въпроса миролюбиво, ще го направим.

Пламтящ орел тръгна пред хората си. Групата заобиколи колибите и отиде до входа на селото. Там ги чакаха Дъждовно перо и воините му, подредени в редица пред колибите до реката.

— Канутата ви са скрити надолу по реката — каза Дъждовно перо и излезе пред хората си. Носеше пушка. Свободната му лява ръка бе свита в юмрук. — Чакахме ви. Защо идвате по този начин? Защо носите оръжия?

— А защо хората носят оръжия? — попита Пламтящ орел. — Как мислиш, защо вождът Пламтящ орел днес носи оръжие?

— Не виждам друга причина, освен ако не си решил да станеш враг на шоните — каза Дъждовно перо и приближи още повече. — А за мен не е трудно да те приема за свой враг. Тебе, чиято дъщеря отвърна очи от един горд вожд!

— И ти все още си огорчен от отказа на дъщеря ми да стане твоя съпруга? — Сърцето на Пламтящ орел заби по-бързо.

Погледът му мина покрай Дъждовно перо и бавно обиколи колибите. Ако дъщеря му бе отвлечена, тя сигурно е в една от тези колиби.

Когато забеляза, че платното на едно типи не е повдигнато, пулсът му се ускори още повече. Бе убеден, че Снежна сърна е вътре! Бяха я скрили там, за да не може никой да се промъкне и да надникне.

— Има и други жени, освен твоята дъщеря. Жени, които биха приели с готовност честта да са съпруга на великия вожд Дъждовно перо — каза мъжът и Пламтящ орел отново погледна към него. Присви очи, като видя колко равнодушно Дъждовно перо вдигна рамене.

— И още нещо. — Дъждовно перо се засмя подигравателно. — Има много жени, по-красиви от дъщеря ти. Така че не мисля, че съм кой знае колко засегнат от отказа ѝ.

Пламтящ орел се изненада от тези думи, но изведнъж му мина през ума, че Дъждовно перо се прави на безразличен, защото всъщност дълбоко в сърцето си той все още обича истински Снежна сърна!

Но той нямаше да остави Дъждовно перо да му играе такива номера.

— Искам днес да направим Съвет — каза той равно и направи една крачка напред. Взря се в малките очи на вождата на шоните, очаквайки реакцията му.

— Никой нищо не може да иска от Дъждовно перо — изсъска той и посочи към реката. — Канутата ви, ви чакат. Идете си.

— Значи отказваш Съвет с Пламтящ орел? — Пламтящ орел се втренчи в Дъждовно перо. — Не знаеш ли, че решението ти да ми обърнеш гръб прави всякакви Съвети между нас от днес нататък невъзможни.

— Така е при враговете. — Дъждовно перо приближи лицето си до неговото.

Пламтящ орел се почувства така, сякаш във вените му потече разтопено олово, вместо кръв. Сложи ръка на рамото на Дъждовно перо — и от двете групи воини се чува възклицания — и го блъсна.

— Врагове да бъдем тогава — изръмжа той и отпусна ръката си. — Но не мисли, че аз и воините ми ще избягаме отук като подплашени деца.

Бърз като светкавица, Пламтящ орел допря дулото на пушката си в корема на Дъждовно перо. С периферното си зрение видя, че

неговите воини са по-бързи от шоните и вече ги бяха взели на мушка. Пръстите им бяха на спусъците.

— А сега кажи къде е дъщеря ми. — Гласът на Пламтящ орел бе изпълнен с кипящ гняв. — Тук е, нали? Заведи ме при нея!

Видя изненадата на Дъждовно перо и това го накара да повярва, че е сгрешил, като е предположил, че вождът на шоните е отвлякъл дъщеря му. Толкова бързо се появи тази изненада в очите му, че изглеждаше истинска.

Но все пак не свали пушката.

— Защо мислиш, че Снежна сърна е в селото ми? — попита Дъждовно перо и повдигна едната си вежда.

— Някой я е отвлякъл — отговори Пламтящ орел. Пушката му все още бе опряна в корема на Дъждовно перо. Трябваше да намери начин да се помирят отново, преди да заповяда на воините си да свалят оръжията си... преди той да свали своето.

— И ти си решил, че аз съм я отвлякъл? — Дъждовно перо вдигна гордо брадичката си. — Ти смяташ, че могъщият вожд на шоните толкова отчаяно иска дъщеря ти за съпруга? *Никоя* жена не заслужава да се води война заради нея. Дори дъщеря ти. — Дъждовно перо се разсмя гърлено. — А къде мислиш, че щях да скрия дъщеря ти, ако я бях отвлякъл? — По очите му личеше, че се забавлява. — Явно не ме мислиш за особено умен, нали?

— Предположих, че скоро ще преместиш лагера си. Така би могъл да отведеш пленницата си достатъчно далече, че да не я открия никога вече. Дори би могъл да я скриеш някъде, докато се преместите. — Изведнъж тази възможност му се стори много вероятна. Отново пъкна пушката си в корема на Дъждовно перо. — Сгреших, като те оставих да ми дадеш толкова убедителна причина да се съмнявам в собствения си ум — изръмжа той. — *Ти* си отвлякъл дъщеря ми! *Ти* си я скрил! Цялото ти село ще плаща за греховете на един човек, на *вожда*! — Пламтящ орел извика през рамо към хората си. — Хванете воините на шоните и ги вържете в средата на селото! След това ще завържем и вожда им, докато не получим отговора, който ни е необходим! Никакви преструвки повече! Никакви лъжи! Никакви Съвети!

Дъждовно перо въздъхна, като видя как поведоха воините му към центъра на селото. Нямаше кой да им помогне. Беше постъпил

глупаво, като доведе всичките си воители на входа на селото!

Очите му се разшириха, когато погледна към Пламтящ орел:

— Грешил! Дъщеря ти не е тук! Не прави повече глупости! Все още мога да простя отчаяните действия на един баща. Но ако унижиш по този начин воитите ми в присъствието на жените и децата им, скъпо ще си платиш! И ти, и народът ти!

В думите на Дъждовно перо имаше логика, затова Пламтящ орел извика на хората си да спрат.

— Ако спреш дотук и се върнеш в селото си без повече заплахи и обиди, ще забравя думите си за враждата с твоя народ — заяви Дъждовно перо. — Дори ще се присъединя в търсенето на Снежна сърна. Аз по-добре от теб познавам тази земя и реката. Народът ми живее тук от много поколения насам. Ако дъщеря ти все още е по тези места, ще я открием.

Чувствайки се глупаво, че в гнева си срещу вожд на шоните бе стигнал толкова далеч, Пламтящ орел въздъхна и свали пушката си.

— Тя не е тук — повтори Дъждовно перо и сложи ръка на рамото му. — Ако беше, щях да ти я върна, защото виждам мъката ти... дори мога да я почувствам. — Той преглътна. — Аз не съм баща, но бих дал живота си за сестра ми.

— Сгрешил, като те обвинил, без да имам доказателства. — Пламтящ орел гледаше Дъждовно перо в очите. — А така загубил време. Дадох възможност на тези, които са отвлекли дъщеря ми, да се отдалечат още повече.

— Ще изпратя хора нагоре и надолу по реката, за да ти помогнат в търсенето — каза Дъждовно перо. — Ако обединим усилията си, може би ще я намерим.

— Оценявам помощта ти. Благодаря, Дъждовно перо!

Много канута и от двете племена се спуснаха в реката. Те тръгнаха в двете посоки и претърсиха реката миля подир миля. Претърсиха дори земите около многото малки притоци.

Но не намериха Снежна сърна. Накрая се отказаха от търсенето. Шоните тръгнаха надолу по реката към селото си, а шайените — нагоре.

С отпуснати рамена и сведени очи Пламтящ орел влезе в колибата си. Спря, за да погледне Беки и Горящ сняг и да им съобщи ужасната новина, че може би Снежна сърна е изгубена завинаги.

Беки се хвърли в прегръдката на Пламтящ орел и се разрида. Зад тях Горящ сняг започна да пищи.

Беки бързо се обърна. Пламтящ орел се втурна, взе детето на ръце и го залюля. Тя се притисна в него, плачейки.

— Моя е вината! Аз трябваше да остана с нея!

Пламтящ орел спря да я люлее и повдигна брадичката ѝ с ръка.

— Не се обвинявай — каза той нежно. — Ти не си виновна. Виновни са тези, които отвлякоха сестра ти, а не ти!

— Спомням си! Спомням си! Ако не бях толкова нетърпелива да покажа корените си на мама, щях да остана със Снежна сърна — проплака Горящ сняг. Детето не искаше да го разубеждават за вината му. — Тя винаги се грижеше за мен. Защо аз не се погрижих за нея?

Беки и Пламтящ орел се спогледаха. Те споделяха тихото си отчаяние от изчезването на едната им дъщеря, но се появи някаква надежда за другата. Това се случваше с Горящ сняг за първи път! Явно шокът бе възвърнал способността ѝ да си спомня.

ГЛАВА ОСМА

Чарлз погледна към индианката. Все повече започваше да се притеснява, че я отвежда далеч от народа ѝ, от начина ѝ на живот. А какво щеше да стане, ако тя въобще не си спомни миналото си?

Какво щеше да прави с нея?

Разбира се, не можеше да я изостави така, без тя да знае коя е и кои са роднините ѝ! Сега той бе отговорен за нея. Това значеше, че трябва да я вземе със себе си и да я заведе в къщата на родителите си.

— И тогава какво? — прошепна на себе си.

Една мисъл го накара да почувства приятно затопляне. Съвсем наскоро се бе замислил, че е време да се ожени. Дали пък съдбата не му бе изпратила нарочно тази жена, тази красива индианка?

Дори сега, когато тя бавно се пробуждаше от дългата си дрямка, той бе очарован от прелестта ѝ. Не можеше да не я гледа как се протяга и се прозява, а одеялото се смъква от раменете ѝ. Роклята ѝ вече беше суха и бе по-свободна около гърдите ѝ, но той пак виждаше идеалната им закръгленост. Особено когато тя вдигна ръце, за да се протегне.

Осъзнавайки колко много го привлича и че с голямо удоволствие би се оженил за нея, Чарлз бързо извърна поглед.

Кръвта му внезапно се сгорещи. Той желаше тази жена.

Да, мислеше си той и ѝ се усмихваше, ще я заведе вкъщи. Ще бъде мил и внимателен с нея. Щеше да я приласкае и да я накара да го обикне.

И тогава ще могат да си дадат брачната клетва.

При мисълта какво още могат да си дадат един на друг, той се почувства замаян от страст, каквато не бе изпитвал никога преди.

Вече напълно будна, Снежна сърна се загледа в белия мъж. Паметта ѝ се бе възстановила напълно, но тя не изпитваше никакъв страх. Никога нямаше да забрави колко внимателен бе, когато я извади от водата. Докато губеше съзнание и идваше на себе си след падането си в реката, тя непрекъснато чувстваше защитата на нечии любящи ръце.

Когато съзнанието ѝ се възвърна дотолкова, че да разбере чии са тези ръце, тя видя лицето на мъжа, който сега седеше до нея. Не се бе изплашила от него, непознатия, дори тогава. Човек, който рискува собствения си живот, за да спаси една жена, не би могъл да таи лоши чувства.

Той нямаше нищо общо с мръсните трапери, които я отвлякоха. Ако го помоли да я върне къщи, сигурно ще го стори, без да задава въпроси.

Тя беше доволна, че белият човек /сега си спомни, че се казва Чарлз/ не поглеждаше към нея, така че можа да го разгледа внимателно. Докато беше в ръцете му, бе видяла достатъчно, за да се увери, че е красив. Въпреки че кожата му беше бяла, имаше бронзов загар. Явно прекарваше по-голямата част от времето си навън. Това я накара да се усмихне — един мъж трябваше да е близо до природата.

Погледна го по-отблизо. Изваяните му черти предизвикаха непознати за нея приятни усещания. Челюстта, правият нос и добре оформените му устни бяха твърде красиви за мъж.

Забеляза очилата му. Според нея те въобще не отнемаха от красотата му. Приятелят на баща ѝ, съдията Нюман, също носеше очила и те въобще не го загрозяваха. Докато гледаше Чарлз, той се обърна към нея. В дълбоките му кафяви очи тя видя топлина, съчувствие и нежност.

Припомни си, че повече от веднъж го бе хващала да я гледа така, сякаш я обожава... а за него тя бе просто една непознатата!

Това означаваше, че и в него са се пробудили чувства към нея.

Чарлз почувства, че очите на жената го изучават. Преглътна — никога преди не бе подлаган на толкова внимателно проучване от жена! Чудеше се защо изведнъж ѝ се стори толкова интересен. Какво ли си мислеше, като го гледаше? Дали го намираше непривлекателен?

Или пък цялото това изучаване се дължеше единствено на факта, че никога преди бял човек не е бил мил с нея?

Сигурно траперите се бяха отнесли с нея като с дивачка!

Или все пак имаше нещо друго?

Ръката му бързо докосна очилата. Господи, сега вече разбра какво толкова гледаше. Проклетите очила!

Той ги махна и бързо я погледна. Тя докосна ръката му, в която държеше очилата.

— Не ги махай — каза нежно Снежна сърна. — Те не са грозни. Сложи ги, за да виждаш по-добре.

— Как разбра какво си мисля? — Чарлз бе слисан. — Откъде знаеш за очилата и защо се носят?

— Баща ми има един приятел, чиито очи не виждат толкова добре, колкото тези на другите хора. Виждала съм този човек да се чувства неудобно заради очилата си. Ти изглеждаше по същия начин.

Чарлз се засмя и отново сложи очилата си.

— Мразя ги! Притесняват ме.

— Притесняват...? Какво значи това?

Чарлз забеляза колко сладка е в невежеството си. Чувстваше се завладян от очарованието ѝ.

— Означава, че се чувствам неудобно. Не исках да ме гледаш с тях.

— Защо те е грижа какво чувствам аз? — Очите ѝ танцуваха закачливо.

Той се усмихна и отмести погледа си. Пулсът му препускаше.

— Казвам се Снежна сърна — внезапно изтърси тя и му се усмихна.

Той се разтопи от удоволствие.

— А ти — Чарлз. Или предпочиташ да те наричам Си Си?

— Както искаш — каза Чарлз и преглътна. Изведнъж очите му се разшириха. — Ти си спомни как се казваш! — възкликна той. — Ти помниш и моето име, дори прякора ми! Ти си спомни за приятеля на баща ти и за очилата му. Значи паметта ти се е върнала!

— Да, сега вече си спомням всичко — каза Снежна сърна и усмивката ѝ изчезна. Погледна към реката. — Бях с приятелки. Връщахме се от излет за събиране на корени. Видях някаква странна, блещукаща светлина. Изостанах от приятелките си, за да видя какво е това. А там бяха траперите. Излъгаха ме с едно огледалце! — В очите ѝ блестяха сълзи, когато отново погледна Чарлз. — Бе толкова глупаво от моя страна да се хвана — каза тя тихо. — После ме плениха.

— Колко време остана с тях? — попита Чарлз. Струваше му се странно да разговаря с нея така, сякаш винаги са се познавали.

— За съвсем кратко — отговори Снежна сърна, докосна с ръка косата си и се намръщи, когато откри, че няколко кичура са се измъкнали от плитките ѝ.

Чарлз я погледна покровителствено.

— Значи не са те наранили?

Тя знаеше какво има предвид Чарлз, затова наведе очи, а лицето ѝ порозовя.

— Само гордостта ми бе наранена — промълви тя. Докосна с ръка цицината на главата си. Погледна към Чарлз и му се усмихна. — И главата ми, но за това са виновни скалите.

— Да, скалите — засмя се Чарлз, но бързо се намръщи. — Боли ли те още?

— Малко — кимна Снежна сърна, свали ръката си и махна одеялото, с което се бе наметнала. Намръщи се, когато видя роклята си. — Изглежда, от падането в реката роклята е пострадала повече от Снежна сърна.

— Роклите не са толкова важни, но Снежна сърна е. — Чарлз не разбра колко сериозно са прозвучали думите му, докато не видя въпросителния ѝ поглед.

Той погледна настрани, внезапно почувствал се неловко в присъствието ѝ. Тя го вълнуваше по начин, по какъвто друга жена не бе го вълнувала досега. Не се бе чувствал така дори в онези далечни години, когато беше влюбен в Елиза.

Но знаеше, че нищо не може да се направи. Сега, когато Снежна сърна бе възвърнала паметта си, той нямаше друг избор, освен да я заведе при народа ѝ.

Но можеше ли да го направи? Това щеше да забави връщането на вуйчо Хайръм в Блумфийлд!

Не беше сигурен как трябва да постъпи. Чувстваше се отговорен за тази жена. Но той се чувстваше отговорен и за чичо си. Майка му с нетърпение очакваше пристигането на брат си.

Снежна сърна забеляза внезапната мълчаливост на Чарлз.

— Защо изведнъж млъкна? — попита тя меко.

— Тревожа се за вуйчо Хайръм — отговори той и я погледна. — Трябва да го закарам в Блумфийлд възможно най-бързо. Бях се запътил към брода, за да пресека реката и да премина в Илинойс, когато се случи нещастieto с теб. Трябва да го закарам при сестра му, за да се видят още веднъж, преди...

Снежна сърна бе обзета от паника. Почти не чуваше какво ѝ казва. Ако пресече реката с него, тя ще се отдалечи твърде много от

народа си. Земята, наречена Илинойс, бе от другата страна на река Охайо. Тя искаше да остане от тази страна, където бе селото на народа й!

Но тя разбираше и загрижеността на Чарлз за вуйчо му. Стариият човек умираше. Чарлз искаше да го заведе при родителите си, за да види още веднъж сестра си, преди да поеме дългия път към отвъдното.

Ако помоли Чарлз първо да я върне вкъщи, вуйчо му би могъл да умре.

Снежна сърна разбираше силните чувства между брат и сестра. Към никого не изпитваше толкова специални чувства, както към поголемия си брат — Свирещия лос. Знаеше колко важно е за Хайръм да бъде още веднъж, за последен път, със сестра си.

Но пък ако шайенската принцеса се отдалечи твърде много от народа си, отсъствието й ще причини на семейството й тревога.

Снежна сърна се обърна и повдигна платното, което бе опънато над възрастния човек.

Тя въздъхна, върна го на мястото му и бързо погледна Чарлз. Как да му каже, че вуйчо му е вече мъртъв?

Снежна сърна не знаеше как да му каже. Не искаше да види отчаянието, което новината ще извика в красивите му очи. Не искаше да му причинява болка.

Но нямаше друг избор. Стариият човек бе мъртъв. Трябваше да го погребат. Твърде горещо бе, за да го карат без...

Чарлз почувства промяната в настроението на Снежна сърна. Тя сякаш не смееше дори да диша, когато го погледна. Не бе направил нищо, което да я изплаши. Защо тогава се държи толкова странно?

— Какво има? Защо ме гледаш така?

— Как да ти кажа...? — Снежна сърна премига.

— Какво да ми кажеш? — Очите му я умоляваха. Когато я видя да хвърля бърз поглед през рамо към покривалото, сърцето му прескочи един удар. Вуйчо му! Беше я видял как вдига платното и бързо се обръща.

Пулсът му се ускори. Той плесна с камшика и направи широк завой надясно, като се отдалечи от реката.

Когато стигна до една горичка, скочи от капрата и се втурна към каруцата.

Стисна зъби, когато протегна ръце към покривалото. Потрепери. Колебаеше се дали да го вдигне.

Снежна сърна дойде при него.

— Искаш ли аз да го направя вместо теб? — промълви тя. Разбираше, че той има нужда от някого сега, както и тя имаше нужда от него, когато бе толкова близо до смъртта.

Чарлз се изненада от вниманието ѝ. Като че ли усещаше страха и болката му. Като че ли той и Снежна сърна се разбираха без думи, сякаш винаги са се познавали и грижили един за друг!

„Могат ли двама души толкова бързо да се влюбят?“ — чудеше се той. — Могат ли да се влюбят двама души с различни вярвания и цвят на кожата?

Излезе от унеса си, когато Снежна сърна бавно отмести покривалото. Обзе го отчаяние, като видя изцъкления поглед на вуйчо си. Ужасяващите предсмъртни хрипове бяха престанали.

Не издържайки повече гледката на мъртвия вуйчо Хайръм, Чарлз се извърна и скри лицето си в ръце. Беше като обезумял, едва понасяше мъката, стегнала сърцето му.

Като видя тъгата на Чарлз, Снежна сърна сложи глава на гърдите му и го прегърна.

— Не се отчайвай толкова — промълви тя. — Не знаеш ли, че вуйчо ти вече е в един друг свят, по-добър от нашия? Там птиците никога не спират да пеят. Небето винаги е синьо. Той е с тези, които са ни напуснали преди него. Той е щастлив да се срещне с прадедите си, както ще бъдеш щастлив и ти някой ден, когато духът напусне тялото ти.

Слушайки сериозните думи, с които го успокояваше, усещайки ръцете ѝ около себе си и бузата ѝ, допряна в гърдите му, Чарлз усещаше, че губи ума си по нея. Ръцете му я обгърнаха и той я притисна към себе си. Повдигна брадичката ѝ, за да види очите ѝ. Те го гледаха с толкова съчувствие, с толкова разбиране...

Дори нещо повече. Разбира се, би могла да се привърже към него, защото той я спаси. Но знаеше, че в очите и усмивката ѝ има нещо много повече от благодарност. Той усещаше, че привързаността ѝ към него е дълбока и страстна, както неговата към нея.

— Благодаря. — Гласът му се пречупи. — Благодаря ти за загрижеността. Господ ме е благословил, като ме срещна с теб. Ти

направи смъртта на вуйчо ми по-малко болезнена.

— Аз също съм губила хора, които обичам — каза Снежна сърна. Мислеше си за времето, когато майка ѝ я заведе при баща ѝ. — Не е лесно, но все пак може да се преодолее. Животът продължава.

Чарлз се отдръпна от нея и се втренчи в каруцата.

— Майка ми — каза той тихо. — Тя разчиташе, че ще заведе брат ѝ къщи. Ще я разочаровам.

— Може би защото изгуби време с мен? — попита меко Снежна сърна.

Чарлз бързо я погледна.

— Не, не заради теб. Виж, времето, което загубих, за да те спася, е само частица от тези три дни, които са ми необходими, за да стигна до Блумфийлд. — Той погали бузите ѝ. — Господи, ако не бях там, когато падна в реката... — Той спря. — Толкова съм щастлив, че можах да ти помогна.

— Съдбата те заведе там — каза нежно Снежна сърна. — Твоята и моята съдба.

Изплашена докъде могат да стигнат, Снежна сърна почувства отчаяна нужда да смени темата. Никога не бе мислила, че е възможно да се влюби в бял мъж.

Тя взе ръцете на Чарлз, задържа ги за момент, после ги пусна и погледна към каруцата.

— Какво ще правиш сега? — попита тихо.

— Блумфийлд е твърде далеч, за да го погребам там. — Чарлз нервно ровеше в косата си. — Но пък и не ми се иска да го погребвам толкова далеч от къщи. — Повдигна едната си вежда. — А и как да го погребам? Дори нямам лопата.

— Нямах нужда от лопата. — Снежна сърна знаеше много начини за погребване на мъртвите. Бе наблюдавала обичаите на племето си по време на дългите пътувания в търсене на мирна земя. — Първо увий тялото в одеяла. След това ще го затрупаме с камъни, за да не го достигнат хищниците.

Те избраха място за гроба близо до голямо поле със слънчогледи. Чарлз си спомни колко много обичаше вуйчо му слънчогледите с техните яркозелени листа и жълти венчелистчета, по-прекрасни от злато.

Чарлз тъжно премина през слънчогледите. Много сипки, жълти като цветовете, кръжаха над него, а бели кардинали кацаха и кълвяха кафявите семена.

Чарлз и Снежна сърна се погрижиха тялото на вуйчо Хайръм да бъде добре затрупано с камъни.

— А сега да се помолим — каза Чарлз и коленичи до гроба.

Преди той да започне молитвата си, се изви нежният глас на Снежна сърна. Той бързо я погледна — тя бе коленичила до него и се молеше на Великия дух за вуйчо Хайръм. След това изпя една песен на индианския си език.

Изключителната сладост на гласа ѝ, както и фактът, че е толкова загрижена за един абсолютно непознат човек, извикаха сълзи в очите на Чарлз.

Дълбоко трогнат, той искаше отново да я прегърне, за да ѝ благодари.

Но той трябваше да каже своите молитви, своето сбогом, да преодолее мъката си. Това вече не беше толкова трудно. Снежна сърна бе облекчила товара му, бе му помогнала да облекчи болката, която стягаше сърцето му.

Снежна сърна стана тихо и се отдалечи, за да го остави за последен път насаме с вуйчо му.

Тя спря, обърна се и го погледна. Той се молеше на своя Бог. Тя се заслуша в молитвата му. Бе чувала тези думи и преди. Нейната бяла майка ги изричаше, когато беше тъжна или когато губеше близък човек.

Тъй като бе отгледана от бяла жена, Снежна сърна познаваше много от обичаите на белите. Това ѝ помогна да се довери на този състрадателен бял мъж. Тя прошепна една молитва на благодарност към махео, за да ѝ позволи да обича този човек. Той бе толкова различен от тези, които я отвлякоха и ѝ желяеха злото, само защото беше с друг цвят на кожата.

Никога нямаше да забрави как ѝ се подиграваха по време на пътуването им по течението на реката.

Чарлз изтри сълзите си и стана.

Погледна за последен път към гроба и се обърна, но спря, когато видя, че Снежна сърна коленичи и остави букет от слънчогледи върху скалите.

— Моля те, усмихни се на Чарлз от света на духовете и му покажи, че се чувстваш добре там — обърна се тя към духа на вуйчо Хайръм.

Изведнъж един лъч слънчева светлина се промуши през листата над тях и обля лицето на Чарлз с топлината си.

Снежна сърна се изправи и му се усмихна:

— Милувката на слънцето е милувката на вуйчо ти.

Учуден, че всичко стана така, сякаш бе отговор на молбата ѝ, Чарлз докосна бузата си.

— Това наистина се случи — каза Снежна сърна, отиде до него и взе ръката му. — Ти толкова обичаше вуйчо си, не знаеш ли, че той винаги ще бъде с теб? Той ще бъде винаги и с майка ти. — Преди Чарлз да успее да каже нещо, Снежна сърна изпъна рамене и му се усмихна. — Ти разбра името ми, но казах ли ти, че съм шайенска принцеса? — внезапно изтърси тя и вдигна гордо брадичка.

— Не, не си. — Гласът на Чарлз бе изпълнен със страхопочитание.

Тя бе толкова специална... той никога не би могъл да я напусне!

Тя бе точно жената, която бе търсил през целия си живот. Не беше претенциозна като повечето жени, които бе срещал. Тя бе толкова чиста, толкова сладка, че караше сърцето му да се разтапя всеки път, когато му заговореше!

Надяваше се само, че и той я вълнува толкова, колкото и тя него.

Ако е така, трябваше само да убеди семейството ѝ, че ще я обича и ще се грижи за нея, ако ѝ позволят да се омъжи за него.

Чудеше се дали шайените ще го приемат в селото си и в живота на принцесата си — или ще видят само заплаха в присъствието му.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Шайенска принцеса? — повтори Чарлз.

— Да, баща ми е шайенски вожд. — По очите ѝ личеше колко горда е с това. — Вождът Пламтящ орел. Не си ли чувал за него?

Откритието, че баща ѝ е могъщ шайенски вожд, накара Чарлз да се замисли. Надяваше се, че племето ще ѝ даде възможност да им обясни, че той ѝ е приятел. В противен случай, като я видят с него, могат да предположат, че той я е отвлякъл. Чудеше се дали просто не трябваше да я заведе някъде в близост до селото и да я остави да се прибере сама.

Но не, не би могъл да направи това. Никога не е бил страхливец. А и не искаше да ѝ дава повод да мисли лоши неща за него. Искаше да се ожени за нея. А за да го направи, първо трябваше да се сприятели с народа ѝ!

— Не, не съм чувал за него — каза Чарлз топло. — Но това е, защото не живея в Кентъки. Сигурен съм, че ако бях попитал братовчедката Елиза дали е чувала за баща ти, тя щеше да отговори, че е.

— Братовчедката Елиза? — попита Снежна сърна. — Коя е братовчедката Елиза?

Чарлз погледна към гроба, сведе очи, а след това отново погледна Снежна сърна.

— Дъщерята на вуйчо Хайръм. Тя има голяма конеферма в Кентъки. — Засмя се гърлено. — Елиза знае всичко и познава всеки. Винаги е била прекалено любопитна.

— Любопитна? — каза учудено Снежна сърна и погледна Чарлз в очите. — Тази дума не ми е позната. — Но преди той да ѝ обясни, тя сви рамене. — Всъщност аз не знам много от думите на белите, въпреки че майка ми изгуби доста време да ми разказва за света на тези хора и да ми чете от книгите им.

Очите на Чарлз се разшириха.

— Майка ти е бяла? — Внезапно сърцето му се изпълни с надежда. Ако майка ѝ е бяла, това означава, че баща ѝ не таи злоба към белите хора. Вероятно няма да се ужаси от мисълта, че дъщеря му обича бял мъж. Усмихна се. — Трябваше да се досетя, че някой твой близък е бял. Говориш английски.

— Тя не ми е истинска майка, но аз я обичам като такава — каза Снежна сърна. Чарлз се обърка. Преди обаче да я помоли да му обясни, тя вдигна поглед към небето. — Скоро ще се стъмни. Бих искала да се върна при народа си днес. Но не знам колко се отдалечихме надолу по реката. Може би няма да успея да стигна до селото преди падането на нощта. А предпочитам да се прибера по светло.

— Както искаш. — Чарлз се радваше, че тя му има толкова доверие. Погледна към небето. Слънцето беше слязло ниско над дърветата и скоро щеше да се скрие зад далечните хълмове. Чарлз нежно взе ръката на Снежна сърна. — Ще пътуваме, докато се стъмни. След това можем да спрем и да си направим бивак. — Вдигна ръка към бузата ѝ и нежно я погали. — Няма ли да те е страх да останеш през нощта с мен? Все пак съм един *непознат*, нали?

— Ти не си непознат за Снежна сърна. — Тя погали ръката му. — Ти си някой, който майка ми би нарекла „бял рицар“. Белите рицари спасяват жени. Ти ме спаси, нали?

— Да — усмихна се той на сравнението ѝ. — И ще го правя винаги, когато се налага.

— Тогава, Ваше Височество, водете ме напред в нощта — изкикоти се Снежна сърна.

— Явно майка ти е разказала историята с подробности, а може би и много пъти? — попита Чарлз.

— Майка ми научи на това, което е прочела в книгите, не само семейството ни, но и целия народ. — Снежна сърна се отправи към каруцата. — Очаквам с нетърпение да те запозная с нея. — Тя се усмихна на Чарлз, когато той сложи ръце на кръста ѝ и я вдигна. — А тя винаги се радва, когато се среща с бели хора.

Тя се настани на капрата. Чарлз заобиколи каруцата и седна до нея.

— Татко също ще се радва да се запознае с теб — каза тя и скръсти ръце в скута си. — Той ще поиска да те възнагради богато за това, че си спасил живота на дъщеря му.

Чарлз взе юздите. Погледна към Снежна сърна, изплющя с камшика и подкара конете. Този път в обратната посока.

— Не очаквам подаръци за това, че те спасих — каза той меко. — Единственото, което има значение за мен, е, че си жива и здрава. Как е главата ти?

Тя попипа цицината.

— Още ме наболява, но съм толкова щастлива, че съм жива, че почти не усещам болката.

Тя погледна през рамо към гроба, който оставяха след себе си. Чарлз направи същото.

— Почивай в мир, вуйчо Хайръм — каза той тихо. — Ще те обичам и ще си спомням за теб.

Снежна сърна се обърна към Чарлз:

— Най-святото място за шайенския народ е *ота-та-вуум* — синята небесна колиба, синьото пространство на небето. Твоят вуйчо е там сега. — Тя спря и му се усмихна. — Разбираш ли, Чарлз, синият цвят е цветът на *махео*, Великия дух. Вуйчо Хайръм сега е при *махео* и двамата заедно яздят облаците, все едно, че са едно същество, въпреки че са с различен цвят на кожата.

— Ти смяташ, че Великият дух, вашият Бог, е червенокож? — попита Чарлз.

— Ха, сигурна съм, ти смяташ, че вашият бог е бял — промърмори тя.

— Да, винаги така си представям Бог, когато му се моля — кимна Чарлз в отговор.

— Той не е бил обикновен човек, нали? — попита Снежна сърна.

— Бог? — Чарлз повдигна вежди.

Тя се засмя:

— Не, вуйчо ти Хайръм.

Той също се засмя и кимна:

— Да, вуйчо Хайръм беше добър човек. Той винаги ми обръщаше внимание, когато бях малък и всички смятаха, че съм истинска напаст. — Кимна отново. — Да, Снежна сърна — той преглътна, — вуйчо Хайръм *въобще* не беше обикновен човек.

Те разговаряха така, докато небето започна да потъмнява.

Чарлз продължи още малко и спря, когато стигнаха до една надвиснала скала, която можеше да им послужи за убежище. Из тази

земя бродеха вълци, а в горите често се срещаха глигани.

По време на излетите си Чарлз се бе научил да бъде нащрек дори когато спи.

— Мисля, че мястото е добро — каза той и погледна Снежна сърна. Очакваше да види в очите ѝ страх, че ще прекара нощта с мъж, когото едва познава. Но не забеляза нищо подобно. Не бе го излъгала, когато му каза, че му вярва.

Почувства се горд, че има доверието на такава жена. Закле се никога да не я разочарова!

Помогна ѝ да слезе от каруцата. Сърцето му прескочи няколко удара, когато гърдите ѝ се допряха в него, преди да я пусне на земята.

После разговаряха и се смяха, докато събираха дърва за огъня.

Жълтите пламъци на огъня поглъщаха клоните и към небето се издигна черен дим. Конете бяха разпрегнати от каруцата и завързани близо до реката, за да могат да пасат от свежата трева и да пият вода. Чарлз и Снежна сърна отидоха на лов.

— Аз не съм воин, но баща ми често ме взима със себе си на лов — каза Снежна сърна, вървейки до Чарлз през гората. — Обичам всичко, което се прави навън, освен лова.

Чарлз я погледна, отново впечатлен. Съмняваше се, че има нещо, което тя да не може да прави.

— Виж! — извика Снежна сърна и сграбчи ръката му. — Виждаш ли сърната ей там? Виждаш ли колко съсредоточено гледа нещо, че дори не усеща приближаването ни?

— Да, виждам я — каза Чарлз и се намръщи. — Снежна сърна, не сме тръгнали на лов за толкова едър дивеч. Трябва да уловим нещо по-малко.

— Точно затова ти показах сърната — каза Снежна сърна и дръпна Чарлз, за да спре. — Само спри и гледай. След малко ще видиш и заек.

Чарлз се втренчи през очилата и вдигна вежди, когато един заек подскочи до сърната и безгрижно започна да яде от същата трева, която пасеше и тя.

— Заек! — Очите на Чарлз се разшириха. Погледна към Снежна сърна. — Как разбра? — Попита той тихо, за да не изплаши животните.

— Добрият шайенски ловец наблюдава всички животни, защото често едно животно издава присъствието на друго. — Тя сви рамене. — Като видях, че сърната гледа някъде близо до земята, а не се страхува, реших, че другото животно най-вероятно е заек.

Чарлз се усмихна, вдигна пушката си и стреля.

Заекът падна в меката трева. Сърната се обърна и бързо се скри в храсталака.

След малко заекът бе набучен на шиш и се печеше на огъня. Върху въглените сложиха канче с кафе и ароматът му изпълни нощния въздух.

Снежна сърна обви едно одеяло около раменете си.

— Разкажи ми за семейството си. — Тя погледна Чарлз, който седеше от дясната ѝ страна. — После, ако искаш, и аз ще ти разкажа за моето.

— Да, бих желал да узная всичко за теб и семейството ти — каза Чарлз, като не можеше да откъсне очи от красивото ѝ лице.

Блясъкът на огъня върху медните ѝ бузи и тъмните ѝ очи я правеха да изглежда като въплъщение на прелестта.

Беше разплела косата си, за да я измие в реката. Сега тя се спускаше като лъскав поток по раменете, по гърба ѝ, чак до земята.

На Чарлз му хареса времето, прекарано в гората, когато ловуваха. Никога нямаше да забрави нежния ѝ, лиричен смях. Никога нямаше да забрави как се усмихна, когато внезапно го погледна и после се умълча.

Да, нещо се беше случило с тях, никой не би могъл да отрече. Надяваше се само, че чувствата ѝ са достатъчно силни, за да напусне племето си и да обещае да се омъжи за него веднага щом стигнат в Блумфийлд.

Усмихна се при мисълта за малката бяла баптистка църква, понагоре от къщата му. Никога не беше мислил, че когато реши да се ожени, ще избере индианка!

Молеше се да му каже „Да“, когато я помоли да му стане жена!

Трябваше да прогони желанието да я прегърне, да я целуне. Чарлз преглътна и се загледа в танцуващите пламъци.

— Баща ми е пощаджия — каза той.

— Какво е пощаджия? Тази дума също не ми е позната.

— Майка ти получава ли писма от роднините си? — попита Чарлз, като си мислеше, че така би могъл да ѝ обясни най-добре.

— Да, получава. И много обича да им изпраща написани върху хартия думи — промълви тя. — Особено на вуйчо Едуард, брат ѝ. Той живее в Сейнт Луис. Жена му се казва Мерилин. Вуйчо Едуард и майка ми доста често си изпращат написани върху хартия думи. Дори аз знам как да пиша думи. Доста е забавно. — Тя сложи пръст върху бузата си и се замисли. После продължи, преди той да успее да ѝ отговори. — Семейството ми получава такива думи и от съдията Нюман и жена му, Водопад, които живеят някъде в Бостън. — Усмихна му се. — Да, много написани страници си разменят майка ми и нейните приятели и роднини. — Засмя се. — Баща ми остана много изненадан, когато един ден получи написани думи от Водния ястреб, неговия най-добър приятел от детството.

— Изглежда, родителите ти имат много роднини и приятели, с които си кореспондират. Това е хубаво, Снежна сърна. Нищо не може да е толкова приятно, колкото да получаващ писма от хората, които обичаш.

— Кореспондират? — попита Снежна сърна.

— Да, кореспонденция и поща е едно и също — отговори той, вдигна едно дебело дърво и го сложи в огъня. — А баща ми прави така, че хората, които си кореспондират, да получават пощата си. Затова се нарича пощаджия. — Усмихна ѝ се и се облегна на лакът. — Когато баща ми строил къщата си в Блумфийлд, направил пощенска служба в едната част и помещения за живеене в другата. Така е много удобно за него и майка ми.

— Харесваш ли баща си? — попита Снежна сърна, обърна се по корем върху одеялото, подпря брадичка с ръцете си и го погледна с обожание.

Чарлз се усмихна.

— Някои казват, че приличам на него, други — че приличам на майка си — каза той меко. — И в двата случая мога да го приема за комплимент, защото обичам родителите си от цялото си сърце.

— Ти си много обичлив, нали? — попита Снежна сърна. Чувствен трепет премина през тялото ѝ, когато очите му срещнаха нейните. — Срещала съм много мъже през живота си, но никой не е

бил толкова мил и добър, колкото теб. — Тя се засмя. — Освен баща ми и брат ми. В много отношения ми напомняш за тях.

Чарлз щеше да се пръсне от гордост, като чу такъв комплимент от жената, която толкова искаше да впечатли. Толкова бе трогнат от думите ѝ, че не знаеше какво да ѝ отговори.

Снежна сърна разбра какво бе въздействието на комплиментата ѝ върху Чарлз. За да облекчи напрежението, тя побърза да го улесни:

— Имаш ли брат или сестра? — Тя седна и придърпа одеялото плътно около раменете си — въздухът край реката ставаше доста влажен през нощта.

— Не, бог не ме е благословил с брат или сестра — отговори Чарлз. — Но никога не съм чувствал някаква празнота в сърцето си заради това. Родителите ми изпълват живота ми. Ние бяхме много близки. А сега, когато те остаряха, аз станах тяхната опора, докато в детството ми те бяха *моята*.

— Говориш за родителите си с такава топлина. Разбирам, че сте свързани по особен начин. Такава връзка съществува и между мен и моите родители и между мен и сестра ми и брат ми.

— О! — възкликна Чарлз. — Значи имаш брат и сестра? Как се казват? По-големи ли са от теб? Или по-малки?

— Свирещия лос е по-големият ми брат, а Горящ сняг е по-малката ми сестра — каза гордо Снежна сърна.

Но усмивката ѝ изчезна, когато си спомни за Горящ сняг и за нейното нещастие. Снежна сърна винаги се тревожеше за нея, като се замислеше за бъдещето си и за вероятността да заживее надалеч, когато се омъжи. Горящ сняг бе израснала, разчитайки на нея. Дори сега бе сигурна, че момичето е съсипано от изчезването на сестра си и вероятно се обвинява за това.

Погледна към Чарлз. Вече бе сигурна, че това е мъжът, чиято съпруга иска да стане. Той беше този, заради когото щеше да се откаже от привилегията да е принцеса.

Но за да го направи, трябваше да отиде да живее далеч от родителите си. Особено трудно щеше да ѝ бъде да напусне Горящ сняг.

Но пък може би така щеше да е най-добре за Горящ сняг. Ако Снежна сърна не е непрекъснато до нея, може би щеше да стане по-самостоятелна.

Чувствайки се неловко от мислите си, Снежна сърна извърна поглед от Чарлз. Може би бе твърде самонадеяно от нейна страна да смята, че този бял мъж би искал индианка за жена.

— Месото е готово — каза тя, доволна, че може да смени темата на разговора.

Чарлз почувства, че ѝ е неловко, както всъщност и на него. Изправи се, отиде до каруцата и извади няколко тенекиени прибора от една пътна чанта. Усмихна се и взе парче черешов пай в другата си ръка. Чудеше се дали Снежна сърна някога е яла черешов пай.

Сложи пая и приборите на едно одеяло до огъня. Видя как очите на Снежна сърна се разшириха при вида на пая.

— Черешов пай! — възкликна тя и се усмихна на Чарлз. — Това е любимият сладкиш на майка и татко. Майка ми го прави през „Луната на узрелите череша“.

— „Луната на узрелите череша?“ — учуди се Чарлз.

— Да, сега, месецът, който по календара на белите се нарича август — каза Снежна сърна и кимна.

— О, да, разбирам — засмя се Чарлз. После кимна и той. — Черешовият пай е любим и на моите родители. И на мене.

Ледът между тях бе отново разтопен. Те похапваха печен заек и пай и си посрѣбваха кафе.

— Мисля, че забравих да ти кажа с какво се занимавам аз — каза Чарлз и отмести празната си чиния.

— Занимаваш? — попита Снежна сърна. — Какво значи да се „занимаваш“?

— „Да се занимаваш“ означава „да работиш“. — Чарлз се усмихна, защото тя не знаеше дори тази дума. — Означава как изкарвам прехраната си. Професията ми.

— А, да, разбирам — кимна Снежна сърна. След това бутна чинията си настрана и избърса мазнината от устата си с опакото на ръката. — И как изкарваш прехраната си? Ловуваш и продаваш кожи?

— Не, не съм трапер — отговори Чарлз. Отпи от кафето си, мислейки за мъжете, които я бяха отвлекли. Чудеше се къде ли са сега, дали са все още заплаха за някого. — Аз съм ковач и фермер.

Усмихна се, като видя, че тя разбира значението и на двете думи.

Побърбриха още малко. После той видя, че клепачите ѝ натезаха.

— Мисля, че е време да си лягаме — каза той. Отиде до каруцата и донесе няколко одеяла, от които направи две отделни постели.

Снежна сърна се прозя и се протегна.

— Толкова съм изморена — промърмори тя.

Чарлз посочи с ръка една от постелите.

— Разполагай се — каза той и ѝ се усмихна. Взе пушката си. — Аз ще се грижа за безопасността ти през нощта.

Снежна сърна отиде до одеялата и се настани удобно.

— Но ти също се нуждаеш от почивка — каза тя.

— Не се тревожи за мен. — Чарлз отиде до своите одеяла от другата страна на огъня. — Всичко е наред.

Снежна сърна се усмихна отново и въздъхна, когато очите ѝ бавно се затвориха.

Но не можа да спи дълго. Събуждаше се от време на време и поглеждаше към Чарлз през танцуващите пламъци на огъня.

Когато откри, че ѝ той я гледа, се изчерви.

Сърцето ѝ заби бързо от желание, каквото не бе изпитвала досега. После, изплашена от чувствата си, се обърна с гръб към Чарлз.

Тези чувства, които караха сърцето ѝ да бие силно, я учудиха.

Усмихна се и затвори очи, като се наслаждаваше на усещането... като се наслаждаваше на мисълта, че най-после бе открила мъжа, който може да предизвика у нея такива чувства.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Снежна сърна не знаеше колко време бе спала, когато изведнъж се събуди от шумолене в близките храсти. Тя замръзна, като дочу звуци, подобни на грухтене.

— Глигани — прошепна тя на себе си. Страхът от дивите свине накара космите на врата ѝ да настръхнат.

Тя скочи и погледна към храстите, после въздъхна, тъй като не чу никакъв звук. Каквото и да имаше там, вече си бе отишло.

Тя погледна над тлеещите въглени и видя, че Чарлз спи. Пушката му лежеше на земята до главата му, ръката му все още я стискаше здраво.

Загкеда се в него. Усмихна се, защото в съня си той изглеждаше толкова невинен, като дете. Устните му бяха леко отворени и откриваха белите му зъби. Беше махнал очилата си и тя можеше да види дългите му мигли.

Изкуши се да отиде при него и да прекара пръсти по изваяните му черти. Искеше да притисне устните си към неговите, за да ги стопли с целувка.

Далечна светкавица проблесна по небето в огнен зигзаг. Започваше буря и Снежна сърна усети как земята потрепери под купчината одеяла.

Тя откъсна погледа си от Чарлз и се взря в тъмнината. Наблизо зави койот.

Когато погледна нагоре, в скалната цепнатина, под която тя и Чарлз бяха направили своето укритие за през нощта, тя видя блясъка от очите на койота. Обзе я страх.

Измъкна се от одеялата си и отиде при Чарлз. Когато видя, че той все още спи, взе пушката му. Насочи дулото във въздуха, като нарочно не се прицели в животното. Искеше само да го прогони.

Чарлз се стресна. Стана бързо и видя Снежна сърна, изправена до него с пушката му в ръце. От цевта излизаше дим.

— Какво стана? — попита той, бързо извади очилата от джоба си и ги сложи. Погледна към пушката, после към Снежна сърна. — По какво стреляше?

— Един койот — каза тя и му подаде пушката. — Беше много близо. Прогоних го.

Устните на Чарлз бавно се разтегнаха в усмивка.

— А се предполагаше, че аз трябва да пазя *тебе* през нощта — каза той и се разсмя. — Благодаря, Снежна сърна. Мисля, че научих урока си. Вече няма да се хваля, че мога да спя само с едното око.

— С едното око? — учуди се Снежна сърна. — Никога не съм виждала някой да спи само с едното око. Как може да се спи така?

Чарлз бе очарован от нейната невинност, от това, че не може да разбере кога говори сериозно и кога — не. Обичаше тази невинност. Обичаше *нея*.

В небето отново проблесна светкавица. Изтреця гръмотевица. Снежна сърна погледна към небето, след това хвърли разтревожен поглед към Чарлз.

— Воините на бурята хвърлят огнените си копия към земята. Страхувам се от бурите. Не мисля, че мога да заспя, когато в небето блестят светкавици. — Тя погледна първо към одеялата му, след това въпросително към него. — Мога ли да легна при теб в постелята ти?

Чарлз бе смаян от въпроса ѝ, от абсолютното ѝ доверие. Тя сигурно не знаеше как женското тяло възбужда мъжа, особено когато мъжът е толкова влюбен в жената.

Но като я видя как трепери, колко се страхува от бурята, Чарлз ѝ протегна ръка. Нямахше да позволи да бъде изкушен от близостта ѝ. След като му вярваше толкова, той щеше да ѝ докаже, че може да му се довери!

— Да, можеш да легнеш при мен — каза той, а тялото му потръпна от желание, когато тя доверчиво пхна ръката си в неговата. — Но ти обещавам, Снежна сърна, тази нощ повече няма да заспя. Ще те пазя.

— Ако искаш, аз мога да остана будна вместо теб — предложи Снежна сърна и се пхна в одеялата, наслаждавайки се на топлината от тялото му.

— Не, мисля, че ме пази достатъчно дълго тази нощ — ухили се Чарлз.

Влажният въздух проникваше през дрехите му и той потръпна. Разбра, че няма друг избор, освен да се мушне в постелята при Снежна сърна.

Той махна очилата си и този път ги сложи в калъфа им, а след това — в пътната си чанта.

Не можеше да отрече, че сърцето му заби по-бързо при мисълта, че ще бъде толкова близо до нея. После се зави.

Той се обърна на една страна, а тя се размърда зад него и притисна тялото си така, че гърдите ѝ опряха в гърба му. Той затвори очи и стисна зъби. Беше истински ад да се въздържа да не се обърне, да я сграбчи и да я целуне.

— Чарлз, тялото ти е толкова топло — промърмори Снежна сърна и се притисна още повече. — Благодаря, че сподели с мен топлината си.

— Няма нищо. — Това бе всичко, което можа да каже. Слабините го боляха от желанието, което все повече се надигаше, но с което трябваше да се пребори на всяка цена.

— Чарлз?

— Да?

— Намираш ли, че съм красива?

Той отново затвори очи и стисна зъби, защото страстна тръпка премина през цялото му тяло.

— Много. — Не посмя да каже нищо повече, защото се страхуваше, че гласът му ще го издаде.

Снежна сърна го обгърна с ръце и го притисна към себе си. Тя затвори очи, за да се наслади на усещането да бъде толкова близо до него. Бавно прокара пръстите си по гърдите му и усети мускулите под дочената риза.

Спомни си как ѝ се прииска да докосне лицето и устните му, когато беше заспал. Събра кураж и плъзна ръцете си нагоре. Сърцето ѝ заби силно, когато пръстите ѝ докоснаха устните му.

Чарлз разтвори широко очи, когато усети пръстите ѝ върху устните си, после върху извивката на брадичката и бузите си.

— Господи, Снежна сърна, какво правиш? — Трябваше да го каже, защото огънят, който тя разпалваше в него, заплашваше да излезе от контрол.

Не знаеше колко дълго ще може да се бори с желанието си!

Никога не бе искал жена така, както искаше нея! Искаше да вкуси устните ѝ! Искаше да докосне гърдите ѝ! Искаше да вкуси зърната им!

— Съжалявам — каза Снежна сърна и отдръпна ръката си. Обърна се с гръб към него. — Не исках да те притеснявам.

Чарлз въздъхна тежко. Избърса капките пот от челото си, обърна се към нея и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

Тя бавно извърна лице към него.

— Снежна сърна, не ме притесни по този начин, по който си мислиш — каза той и обходи с поглед лицето ѝ. На меката светлина на догарящия огън тя изглеждаше толкова загадъчно красива! — Не ти се сърдя... за това, че докосна лицето ми, или за каквото и да било друго. Просто... просто аз съм мъж, а ти си жена. — Той преглътна и нежно я погали по бузата. — За бога, Снежна сърна, всичко, което правиш, ме кара да те искам.

Снежна сърна страстно го пожела. За първи път чувстваше такава нужда. О, тя изпитваше болезнено желание! Не знаеше други думи за това. Но вече със сигурност знаеше, че и той я желае!

Чарлз предположи, че е бил твърде прям, защото тя сякаш изведнъж се засрами, макар че досега бе толкова смела... *Твърде смела.*

Продължи да я гледа. Досега не бе намерил никоя, за която да пожелае да се ожени, защото просто не бе срещнал идеалната жена...

В тази нощ, под светлината на звездите, той я бе открил в Снежна сърна!

Девојката се топеше под погледа на Чарлз. Виждаше такава обожание в очите му! Тя все повече и повече разбираше желанията му, които съответстваха на нейните. Винаги се бе чудила какво ли е да желаеш един мъж така, както майка ѝ желаше баща ѝ! Тя бе виждала погледите им, изпълнени с любов. Бе ги виждала да влизат в колибата си и да спускат покривалото на входа, за да има уединението, необходимо за правенето на любов. Винаги се бе чудила какво ли е да правиш любов! Винаги бе знаела, че няма да бъде с мъж по този начин, ако не го обича с цялото си същество.

А тя обичаше Чарлз точно толкова.

И той я обичаше.

Тя докосна бузата му с ръка. Притисна се към него и го целуна по челото. Изпитваше странна болка в гърдите. Притисна ги към неговите и я заля вълна на удоволствие.

— Снежна сърна, какво правиш с мен? — прошепна Чарлз, вплете пръсти в косата ѝ и приближи устните си към нейните.

Цялото му тяло запулсира, когато тя отвърна страстно на целувката му. Тялото ѝ се поклащаше, от устните ѝ излизаха глухи стенания.

Един предупредителен глас се обади вътре в него, когато почувства горещите вълни в слабините си. Беше напълно възбуден.

Дишайки тежко, с треперещи ръце, той отблъсна Снежна сърна и бързо се измъкна от завивките.

Почти заслепен от желание, той бързо напусна бивака и тръгна към реката. Там коленичи и опита да успокои нервите си.

Изненадана от поведението му, Снежна сърна полежа малко, после стана и отиде при него.

— Никога не съм обичала мъж — промълви тя, а очите ѝ го умоляваха. — Аз съм принцеса и имам задължения към моя народ. Но аз те обичам. Ти предизвика в мен чувства и желания, каквито не съм изпитвала досега с друг мъж. Мислех, че ако правим любов, ще задоволя тези желания. Всички тези чувства, този... глад, са толкова нови за мен. Никога преди не съм била с мъж. Никой мъж не ме е карал да се чувствам така. Но ти си различен, мой мили Чарлз. Това, което направи с мен, е толкова прекрасно.

Тя се отпусна в прегръдките му и обви ръцете си около него.

— Прави любов с мен, Чарлз — прошепна тя. — Моля те, прави любов с мен!

Чарлз се изуми от нейната прямота. Бе му казала, че всичко това е ново за нея. Толкова невинна бе молбата ѝ да прави любов с нея, а тази невинност го караше още повече да я желае!

Но тъй като я обичаше, тъй като я обожаваше, той нямаше да се възползва от ситуацията. А и все още се чудеше дали чувствата, които му каза, че изпитва към него, не се дължат единствено на благодарност.

Той не искаше тя да смесва любовта с благодарността. Не искаше да се чувства задължена за това, че я спаси от удавяне.

Нежно сложи ръце на раменете ѝ и я отмести. Взря се в очите ѝ, опитвайки се да преодолее желанието си.

— Чарлз, не ме ли искаш? — Очите на Снежна сърна бяха пълни с див копнеж. — Не ме ли желаяш така, както аз те желая?

— Искам те — каза Чарлз топло. — Желая те. Но, Снежна сърна, не бива да се впускаш в... правене на любов, само защото тялото ти го иска. Бих желал да изчакам, докато си сигурна в чувствата си към мен.

— Не мога да бъда по-сигурна, отколкото съм — каза тя.

Снежна сърна бе дълбоко трогната от това, че той не се възползва от положението, докато повечето мъже биха помислили единствено за себе си. Той бе толкова благороден! Истински джентълмен!

— Чарлз, сега те обичам достатъчно, за да знам какво искам — промълви тя. — Обичам те дори повече отпреди, защото не виждаш в мен само едно тяло, което можеш да използваш. — Тя го прегърна и сложи глава на гърдите му. — Моля те, Чарлз, прегърни ме!

Той я обгърна с ръце и постоя така. После, като видя, че е заспала, я взе на ръце и я занесе върху одеялата. Зави я, седна до нея и я загледа.

После и той се пъкна под одеялата и този път си позволи да се наслади на удоволствието да лежи до нея. В съня си тя се сгуши до него.

Сърцето му плачеше и пееше едновременно.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Силно изтрещяване на гръмотевица събуди Снежна сърна. Тя се повдигна на лакът и се огледа. Очите ѝ се разшириха, като си спомни къде и с кого е прекарала нощта. Бе спала толкова дълбоко и непробудно.

Погледна мястото до себе си, но видя, че Чарлз го няма.

Обзе я паника.

Ами ако беше решил да продължи пътя си към Илинойс? Щеше ли да я остави сама да търси племето си?

Страхът, че двамата мръсни трапери може да са някъде наблизо, накара кожата ѝ да настръхне.

Огнена светкавица и последвалата я гръмотевица я накараха да вдигне поглед нагоре. Далеч на хоризонта небето бе просветляло от настъпващото утро. Над главата ѝ обаче надвисналата буря бе скупчила черни облаци.

Тя потрепери и се вцепени, когато недалеч от бивака падна мълния. Гърмът беше толкова силен, че земята под нея сякаш се разлюля.

— Снежна сърна, ти си се събудила! — каза Чарлз зад нея.

Тя се стресна и бързо се обърна. Толкова бе доволна, че го вижда. Скочи на крака.

Но инстинктът я накара да спре. Искаше Чарлз да я прегърне. За момент си бе помислила, че я е изоставил. Но той беше тук и носеше две големи чинии с храна.

Погледна зад него. Беше запалил друг огън малко по-далеч, до брега на реката. Сигурно не бе искал да я буди.

Вятърът беше сменил посоката си и довя приятната миризма от кафето, което се вареше на огъня.

— Гладна ли си? — попита Чарлз и ѝ подаде едната от чиниите. Погледна към небето и се намръщи. — Най-добре ще е да се нахраним бързо и да тръгваме. Бурята скоро ще започне и ще ни измокри до кости.

Снежна сърна взе чинията с храната. Тя отиде с Чарлз до брега и седна до огъня, наслаждавайки се на топлината му. Сякаш беше късна септемврийска утрин, а не августовска. Въздухът беше студен. Вятърът свиреше в дърветата над главите им.

Снежна сърна се наслаждаваше на хляба, сиренето и плодовете, но ядеше бързо, защото беше много гладна. Чарлз си наля втора чаша кафе. Тази сутрин беше облякъл чиста риза и други бричове. Косата му бе пригладена над яката. Красивото му лице беше порозовяло след скорошното бръснене. Очилата бяха кацнали на правилния му нос.

Тя погледна ботушите му. Бяха толкова добре лъснати, че почти можеше да се огледа в тях.

Наблюдаваше го как пие кафето си на големи глътки и поглежда към небето след всяка следваща светкавица. Чарлз беше като баща ѝ — умееше да се контролира, но въпреки това тя разбра, че бурята го притеснява. Нямаха никакъв подслон, ако завали. А тя все още нямаше представа колко далеч е селото ѝ!

Снежна сърна трепна, когато първата дъждовна капка падна на бузата ѝ.

Чарлз я погледна и скочи, предлагайки ѝ ръката си.

— Конете са готови за тръгване. Прибрал съм всичко в каруцата, освен одеялата, чиниите и канчето за кафето. Ти вземи одеялата! Ще покрия каруцата колкото е възможно по-добре. След това ще е най-добре да тръгваме.

Дъждът се усили. Снежна сърна скочи, грабна одеялата и ги занесе до каруцата. Чарлз вече беше там. Подаде ѝ голям дъждобран, който беше взел за вуйчо си. Тя го облече, Чарлз също облече своя и го завърза на врата. Помогна на Снежна сърна да се настани, след това заобиколи каруцата тичешком и се качи.

— На път! — извика той през шума от гръмотевиците и изплющя с камшика. Конете тръгнаха в бърз ход.

Снежна сърна забеляза, че се отдалечават от реката, и погледна въпросително Чарлз.

— Къде отиваме? — попита тя, притисна дъждобрана към врата си и приведе глава срещу силния вятър. — Ако не следваме реката, няма да мога да те заведа до селото си.

— Трябва да се отдалечим от реката, за да потърсим подслон. Тази буря ще е страшна. Трябваше да те събудя по-рано, след като

видях облаците.

— *Защо не* ме събуди? — попита Снежна сърна и кръстоса погледа си с неговия.

— Ти спеше толкова дълбоко! Като красавицата от приказката. — Усмихна се. — Сега знам, че трябваше да те целуна, за да те събудя.

Чувствена вълна премина през тялото ѝ, като си представи как я събужда с целувка. Би било чудесен начин за започване на деня.

Все пак трябваше да внимава със завладелите я чувства. Започваше да се пренася в един свят, изграден от собствената ѝ фантазия. Но скоро това щеше да е само спомен, защото въпреки че го обичаше от цялото си сърце, тя знаеше, че техният съвместен живот е една неосъществима мечта. Начинът им на живот бе толкова различен!

Изведнъж заваля много силно. Сякаш боговете изсипваха порои вода върху тях. Снежна сърна спря да мисли за невъзможността да живеят заедно. Дъждът беше толкова силен, че почти я заслепяваше.

Виждаше, че и конете са изплашени от дъжда и от непрестанните светкавици и гръмотевици. Те се движеха напосоки през калта, в която се бе превърнало полето, като непрекъснато се подхлъзваха.

— Дръж се! — внезапно извика Чарлз, като дръпна юздите.

Преди Снежна сърна да успее да попита защо и да се хване за седалката, едно от колелетата попадна в дупка и изтрещя.

Каруцата продължи да се движи.

Счупеното колело остана зад тях.

Полуделите коне отказаха да се подчинят на юздите и виковете на Чарлз.

Снежна сърна се прекатури и цопна в блато от трева и кал.

Бързо се надигна и видя как конете влачат останалата с три колела каруца. Багажът им се разхвърча във всички посоки.

Тя въздъхна с облекчение, когато каруцата внезапно спря.

Бавно се изправи и видя, че Чарлз остана на мястото си с клюмнала глава. После, съвсем бавно, той слезе от каруцата и се загледа в това, което бе останало от нея.

Снежна сърна застана до него. Размениха си погледи.

Чарлз забеляза колко ѝ е студено и бързо я прегърна.

— Проклетата буря! — измърмори той. — Проклетата каруца! Проклети коне!

— Но, Чарлз, поне бурята спря — опита се тя да го утеши, след като забеляза, че дъждът внезапно е спрял.

— Да, да благодарим на Бога поне за това — отвърна Чарлз.

Той я задържа още малко, после отстъпи и огледа нещата си, разпилени по земята.

Очите му се спряха на черешовия пай, който се беше размазал в калта. Пълнежът му се беше разпилял като кървави сълзи по земята. После се разсмя гърлено.

— Майка ми не беше го правила, за да му се случи точно това. — Погледна към Снежна сърна. — Но няма смисъл да се съжالياва за... един размазан пай. — Позасмя се, но пак остана сериозен. — Можеш ли да яздиш? — попита той и махна дъждобрана от гърба си.

Докато бършеше очилата с края на ризата си, той забеляза, че косата на Снежна сърна се е накъдрила от дъжда. Тя изглеждаше още по-красива с дъждовните капки по бузите и дългите си мигли.

— Не всички шайенски жени яздят — каза тя и видя разочарованието му. — Но не забравяй, Чарлз, че аз съм дъщерята на вожда — продължи тя. — Аз съм принцеса. Обучена съм да правя много неща, които другите жени от племето не могат.

— Да, трябваше да се досетя, преди да те попитам. — Чарлз въздъхна с облекчение.

— Докато разпрягаш конете, аз ще събера всичко, което не е пострадало от дъжда и ще го сложа в пътните чанти — каза Снежна сърна, съблече тежкия си дъждобран, праметна го през рамо и започна да събира нещата, които можеха да им послужат.

След като натовари всичко на конете и сгъна одеялата вместо седла, Чарлз отиде при Снежна сърна и я прегърна.

— Съжالياвам, че през останалата част от пътуването няма да ти е толкова удобно, колкото преди.

— Аз съм шайенка — каза Снежна сърна — и съм научена как да преодолявам трудностите. Не само тези, на които ни подлага природата, но и тези, които са предизвикани от хората.

— Да, сигурен съм, че животът ти на индианка не е бил лесен. — Чарлз забеляза, че думите му я засегнаха, и му се прииска да знае какво да казва при подобни обстоятелства. Погледна я. — Най-добре ще е да потърсим подслона, за който ти говорих — каза той дрезгаво.

Снежна сърна погледна към облаците. По тялото ѝ премина тръпка.

После бързо тръгна към коня.

Те язدهа, като се оглеждаха във всички посоки за пещера или някаква постройка.

Дъждът започна отново да вали, но тъкмо тогава те съзряха една ферма, разположена на висок хълм, далеч от река Охайо, която често прииждаше и излизаше от коритото си.

— Не трябваше да сваляш дъждобрана! — извика Чарлз. Вятърът ги шибаше, а дъждът се лееше като из ведро. После се изсмя. — По дяволите! Аз не трябваше да свалям *моя*!

Изкачиха се по стръмния хълм. Когато стигнаха до къщата, Чарлз бързо скочи от коня и изтича по стъпалата към верандата. Почука на вратата.

Тя изскърца и бавно се отвори. Чарлз видя дребна жена с разширени от страх очи.

— Може ли да се подслоним в плевника ви, госпожо? — попита той и посочи Снежна сърна, която се беше прегърбила на коня си и трепереше.

— Бих ви поканила вътре, за да се изсушите и стоплите до огъня, но съм сама. Мъжът ми отиде в града за провизии. — Очите на жената бавно се преместиха към Снежна сърна и се втренчиха в нея. — Предупреди ме да внимавам с непознати. — Погледна Чарлз и примига. — Особено с индианци — натърти тя с тънкия си гласец. Отново върна погледа си върху Снежна сърна. — Тя е индианка, нали? — най-сетне изплю камъчето.

Чарлз въздъхна — мразеше предразсъдъците.

— Да, индианка е. — После прибави иронично: — Благодаря ви, госпожо, за гостоприемството. Аз и жена ми ще приемем вашето предложение да се подслоним в плевника.

Нарочно се забави пред вратата, за да види как ще реагира жената на това, че нарече Снежна сърна своя съпруга. Изсмя се, когато видя в очите ѝ крайното изумление, което бе очаквал. После изтича по верандата и грабна юздите.

— Тя ни предложи да използваме плевника — каза той на Снежна сърна, взе юздите на коня ѝ и го поведе нататък. Другият кон ги последва.

Когато влязоха вътре и завързаха конете си, Чарлз се огледа и намери един зареден фенер. Запали го и го вдигна високо, за да продължи с огледа. Очите му се спряха на една стълба, водеща към тавана.

— Горе трябва да има достатъчно суха слама — каза той. Погледна към Снежна сърна и видя, че тя все още трепери. Дрехите ѝ бяха мокри. — Качвай се. Аз ще вървя след теб.

Той вдигна фенера, за да ѝ свети. След като тя се качи, той я последва и седна до нея.

— Много ми е студено — Зъбите ѝ тракаха.

— Ще се върна за пътните чанти. — Чарлз вече пълзеше обратно към стълбата. — Сигурно одеялата са още сухи.

Скоро се върна с чантите. Извади две одеяла — едно за Снежна сърна и едно за себе си.

Той се обърна настрани, за да може Снежна сърна да съблече мокрите си дрехи.

— Готова съм — каза тя и той я погледна.

Видя как очите му пробягаха от роклята ѝ, която бе закачила на една греда, към нея. Разбра, че той мисли за това, че е съвсем гола под одеялото.

И *тя* бе странно възбудена от мисълта, че само едно одеяло разделя тялото ѝ от ръцете му.

Отърси се от тези срамни мисли.

— Сега ти трябва да съблечеш мокрите си дрехи — каза тя. — Ще се обърна, за да не те гледам.

Тя цялата се напрегна и едва си пое дъх, когато чу шумоленето на дрехите му. Пулсът ѝ се ускори при мисълта, че той също е гол под одеялото си. Промълви името ѝ, давайки ѝ да разбере, че може да се обърне.

Гъста руменина заля лицето ѝ, когато бавно го погледна. Беше махнал дрехите и очилата си и беше загърнат само с едно одеяло. Тя не се отдръпна, когато той бавно протегна ръка към нея. Потисна едно възклицание, когато пръстите му се сключиха около ръката, която придържаше одеялото ѝ.

Той бавно отмести ръката ѝ и одеялото се плъзна надолу по тялото ѝ, откривайки голотата му. Тя знаеше, че трябва да е изненадана и че трябва да го спре.

Но всичките ѝ задръжки изчезнаха, когато той погали едната ѝ гърда. Въздишка на удоволствие се изтръгна някъде дълбоко от гърлото ѝ.

Този път той беше активният. Тя само... му позволяваше.

Без притеснение, срам, вина и мисли за бъдещето, тя протегна ръка към него и махна одеялото му.

Когато видя мъжествеността му, я завладя любопитство. Протегна се и я докосна.

Чарлз изстена от удоволствие, сложи ръката си върху нейната и започна бавно да я движи нагоре-надолу. Тя затвори очи, когато устата му докосна нейната в сладка, но настоятелна целувка.

Тя махна ръката си от мъжествеността му и легна на меката постеля от ароматна слама. Сключи ръце около врата му, когато той покри тялото ѝ със своето.

— Обичам те — прошепна Чарлз и езикът му натисна сладките ѝ устни.

Когато пулсиращият му член бавно влезе в нея, Снежна сърна усети силна болка.

Но целувките му, ръцете, който галеха гърдите ѝ, я накараха да забрави болката. Тя скоро премина в нещо прекрасно, когато той започна бавно да се движи в нея.

— Кажи ми, че ме обичаш — прошепна Чарлз и докосна с устни ухото ѝ. Вкара езика си вътре и се усмихна, когато тя потрепери от удоволствие.

— Обичам те и така ще бъде винаги — прошепна в отговор Снежна сърна.

— Аз съм първият ти мъж — каза той. Дъхът му пареше ухото ѝ. — Аз... ще бъда... последният.

— Да, ти си първият и няма да има никой друг освен теб. — Тя изстена от удоволствие, когато той се наведе и засмука едното ѝ зърно. Пръстите ѝ рошеха мократа му коса. — Тялото ми се стопли — засмя се тя. — Благодаря ти, Чарлз, за това, че измисли как да го сториш.

Той я погледна и се усмихна.

— Въобще не беше трудно. Пожелах те още в момента, в който те видях.

— Но, Чарлз, аз сама ти се предложих, а ти отказа — нацупи се тя.

— Да, а сега също трябва добре да помисля, преди да продължа — каза Чарлз, отдръпна се и легна до нея.

Тя плъзна ръце по тялото му и погали бедрата му.

— Моля те, остани с мен! — промълви тя. — Целуни ме! Нека правим любов! *Ти* събуди в мен усещания, за които дори не подозирах, че съществуват.

— Някоя жена преди не е предизвиквала такива чувства в мен, както ти — прошепна Чарлз. После протегна ръце, притегли я към себе си и влезе дълбоко. Когато започна да се движи ритмично и тялото ѝ отговори, той я целуна.

Бурята бушуваше навън, вятърът виеше и светкавици раздираха небето. Но Чарлз и Снежна сърна ги бяха забравили.

Те се носеха на красивите бели криле на удоволствието.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Стоплени от любовта си, Чарлз и Снежна сърна се сгушиха под одеялото върху меката слама.

— Дъждът е спрял — каза Снежна сърна, като нежно галеше мускулестия му гръб.

— Наистина? — Чарлз я погледна и се усмихна. — Не съм забелязал.

— Защото мислеше за Снежна сърна? — промърмори тя и прокара пръсти през гъстите черни косми на гърдите му.

Беше силно заинтригувана, когато за пръв път видя голите му гърди и къдравите косми по тях. Шайенските воители не оставяха по гърдите им да растат косми.

Но не попита Чарлз нищо за това. Просто го прие като още една разлика между белите и червенокожите. Все пак бе доволна, че няма брада, а лицето му е гладко като на шайените. Чудеше се обаче дали скубе космите си, или знае някакъв друг начин за премахването им от лицето. Надяваше се, че някой ден ще разбере не само това, но и всичко останало, свързано с него.

Чарлз взе ръката ѝ и я целуна по дланта.

— Да, мислех за теб — каза той дрезгаво. — Съмнявам се дали някога ще мога да мисля за нещо друго.

Искаше му се да я помоли да се омъжи за него, но разбираше, че всичко се развива ненормално бързо... особено мислите му за брак с нея.

Но нищо във връзката им не беше нормално. Тя беше червенокожа, той — бял.

А ако не беше затвърдил тази връзка, преди тя да се върне при племето си, може би никога нямаше да я има. Народът ѝ, особено баща ѝ, би могъл да я накара да се откаже от любовта си.

Въпреки че беше наясно колко голяма е вероятността това да се случи, чувстваше, че още не е дошло подходящото време.

Беше чел доста книги за индианци и знаеше, че за булката винаги се плаща откуп. Той щеше да постъпи по техния обичай. Първо ще се срещне с баща ѝ, за да му каже за чувствата, които изпитва към нея. По-късно ще се върне с откупа, който трябва да е повече от достатъчен, за да я даде баща ѝ на друг мъж, който да се грижи за нея.

Снежна сърна мислеше колко много обича този бял мъж, колко бързо любовта влезе в живота ѝ. Беше чувала други жени да споделят впечатленията си от любовта от пръв поглед. Тя им се бе присмяла, защото ги мислеше за глупави, щом могат да се влюбят толкова бързо.

А ето сега и тя се беше оказала една от тези „глупави“ жени. Толкова силно обичаше, че чак я болеше от това!

Как трябваше да подходи, за да съобщи на баща си, че иска да стане съпруга на този мъж? Ако се омъжи за Чарлз, ще се окаже между два свята — на белите и на червенокожите. Трябваше да намери някакъв среден път, така че да не наруши традицията.

Баща ѝ щеше да ѝ каже, че не познава Чарлз достатъчно, за да знае как ще се отнася той с нея, когато я откъсне от нейния свят.

Как би могла да каже на баща си, че е готова да рискува всичко, но да бъде с този мъж?

Ами Горящ сняг? Тя се отчая.

Малката ѝ сестра толкова разчиташе на нея!

Не ѝ се щеше да мисли за тези неща сега, когато племето ѝ сигурно е обезумяло от мъка по нея. Тя обви одеялото около раменете си и бързо стана.

— Трябва да тръгваме — каза тя и видя колко изненадан остана Чарлз от внезапната промяна в настроението ѝ.

Тя се обърна настрана, за да избегне въпросителния му поглед. Отиде до роклята си и я докосна.

— Още е твърде мокра. — Обърна се и погледна Чарлз. — Но трябва бързо да се прибера вкъщи. Май нямам друг избор, освен да я нося мокра, както направих след падането в реката.

Чарлз още не можеше да повярва на внезапната смяна в настроението ѝ. Погледна я.

Като видя, че е твърдо решила да тръгва, и като разбираше, че сигурно се притеснява за родителите си, той се изправи.

Протегна се и попипа бричовете си. Бяха мокри.

— Мисля, че и двамата трябва да се преоблечем — каза той и отиде при пътните си чанти. Отвори едната и започна да рови из вещите си. Не след дълго извади два сухи и чисти комплекта риза и бричове. Обърна се към Снежна сърна и ѝ подаде единия комплект. — Знам колко ужасна е за тебе мисълта да носиш мъжки дрехи, но трябва да облечеш нещо сухо или ще те заведе при родителите ти болна.

Снежна сърна се колебаеше дали да приеме предложените ѝ дрехи. Въпреки че имаше няколко чифта гамаши, тя ги носеше с рокля или пола. Не беше сигурна дали иска изцяло да се облече като мъж!

Най-после погледна към дрехите, сви рамене и ги взе.

— Благодаря. — Тя се разкикоти, когато обуваше бричовете. — Когато баща ми види двама мъже с бричове да приближават към селото, може и да не разбере, че единият е дъщеря му. Какво ли ще е изражението му, когато разбере, че Снежна сърна се е облякла като мъж.

Чарлз се наслаждаваше на тези последни спокойни минути със Снежна сърна, преди да излязат навън, и още не се обличаше. Но си сложи очилата. Наблюдаваше Снежна сърна и се усмихна на себе си, когато тя се пъкна в бричовете.

Като държеше панталоните на кръста си, тя погледна към него.

— Много са големи. Ще се смъкват.

— Ще ги оправя — отговори Чарлз.

Огледа се наоколо за нещо, което може да приспособи за колан. На няколко стъпки от тях видя малко въженце, завързано за един гвоздей. Взе го, обви го около талията ѝ и здраво го завърза отпред.

— Толкова съм смешна! — възкликна Снежна сърна. Бричовете бяха твърде странно набрани около кръста ѝ.

После погледна към пода — босите ѝ крака бяха скрити от крачолите. Разкикоти се, когато се опита да направи една крачка и краката ѝ се оплетоха в дочената материя.

— И това ще оправя — каза Чарлз и клекна пред нея. Нави крачолите нагоре, така че се образуваха широки маншети. Изправи се и ѝ се усмихна. — Сега вече мисля, че ще можеш да вървиш.

Наведе очи. Пулсът му се ускори от гледката — тя стоеше толкова невинно пред него с разголени гърди. Любовта и доверието ѝ в Чарлз надделяваха над естествената ѝ срамежливост.

Чарлз преглътна, борейки се с желанието да хване гърдите ѝ. Подаде ѝ ризата.

— Мисля, че ще е по-добре, ако облечеш и ризата. — Той погледна към стените на плевника. Пукнатините пропускаха слънчевите лъчи и те се преплитаха по пода. — Надявам се, че времето повече няма да се разваля и ще те заведе най-после вкъщи.

Тази дума... „вкъщи“... го накара отново да се обърне към Снежна сърна. Погледите им се срещнаха и той видя нерешителността, която се четеше в очите ѝ. Разбираше, че тя не знае какво да направи, когато се прибере вкъщи и родителите ѝ се уверят, че е добре. Той не бе споменавал думата „брак“, но тя със сигурност го искаше толкова, колкото и той! Бе разкрила чувствата си към него, когато правеха любов.

Дори сега и за двамата беше ясно, че са родени да бъдат заедно завинаги.

— Чарлз, гледаш ме много странно — каза Снежна сърна, докато бавно навличаше ризата. Сърцето ѝ заби бързо, когато почувства желанието му, страстта му. Очите му издаваха това, което не казваше на глас.

— Толкова много неща искам да ти кажа. — Чарлз протегна ръка към нея, но я отпусна. Извърна се настрани и побърза да се облече.

— Чарлз, кажи това, което чувстваш — каза Снежна сърна, отиде при него и бавно започна да разкопчава ризата му. Погледите им отново се срещнаха. — Никога не крий чувствата си от мен. Знаеш колко много те обичам. Искам да знам всичко, за което си мислиш. Искам да споделяш всичко с мен. Не е ли това любовта? Да се споделя всичко.

— Искаш да кажеш, че ти... — започна Чарлз, но гласът на фермерката ги изтръгна от усамотението им.

— Мисля, че е време вие двамата да тръгвате — каза жената. Гласът ѝ въобще не звучеше приятелски. — Мъжът ми не се е върнал още. За вас ще е по-безопасно, ако не ви намери тук, когато съм съвсем сама, като изключим котката.

Чарлз стисна зъби, като си спомни за предразсъдъците на тази жена относно индианците. Взе ръцете на Снежна сърна и ги стисна успокоително. После ѝ намигна.

— Мисля, че вече не сме добре дошли тук. — Той кимна към одеялата и към роклята ѝ. — Най-добре ще е да съберем бързо нещата си и да тръгваме, преди тази жена да си спомни, че освен нея и котката в къщата има и *пушка*.

Снежна сърна кимна. Измъкна ръцете си от неговите и нахлузи мокасините си. Сгъна роклята си и я напъха в една от пътните чанти. После сгъна одеялата и прибра и тях.

Последва Чарлз надолу по стълбата.

Когато слезе, тя се обърна и погледна жената.

— Благодаря ви, че ни позволихте да използваме плевника — каза тя и потрепери, когато жената я погледна с отвращение.

— Просто си вървете — каза тя и вирна надменно брадичка. — Не искам да имам нищо общо с такива като вас двамата.

Чарлз развърза конете, привърза пътните чанти към тях и помогна на Снежна сърна да се качи на кобилата. Бързо яхна своя кон, загледа се в жената и отстъпи настрани.

После тръгнаха — той напред, а Снежна сърна — след него.

Той погледна през рамо към жената, която излизаше от плевника. Тя го гледаше сурово. Чарлз се усмихна дяволито, когато една мисъл му мина през ума.

Той обърна рязко коня и дръпна юздите току пред жената.

— А, да, забравих да ви кажа, че една група шайени идва след нас. — Лъжата, която изричаше, му достави огромно удоволствие. — Те ще ви помолят за същото гостоприемство, с което удостоихте мен и жена ми.

Когато видя страха, който се появи в очите на жената, той извърна глава, защото го напуши смях. След това обърна коня си и последва Снежна сърна.

— Трябва да се срамуваш от това, което направи — изкикоти се тя. — Тя ще се страхува през целия ден, очаквайки шайенските воини да дойдат и да поискат да се приютят в плевника ѝ.

— Заслужава си го — презрително отвърна Чарлз. — Предубедена кокошка.

— Но все пак тя ни даде подслон, Чарлз — каза Снежна сърна меко.

— Само защото се страхуваше.

— На мен ми хареса това, което направихме там. — Снежна сърна усети гъстата червенина, която я обля от врата до бузите. Тя срамежливо наведе очи. — Ако майка ми разбере какво съм направила, много ще се срамува от мен.

— Знам. — Чарлз нежно погали бузата ѝ. — И престани да се притесняваш за това, което направихме. Никой няма да разбере. Това е нашата тайна.

Отново се изкуши да я помоли да се омъжи за него. Искаше да ѝ докаже, че не е лекомислен и не се бои да се обвърже с нея. Трябваше да я убеди, че тя е първата жена, с която някога бе поискал да се обвърже.

Но сега не беше време за подобен разговор. Трябваше да бъдат сами, за да може, докато ѝ разкрива чувствата си, нежно да я целува по устните и цялото лице.

Сърцето му заби силно при спомена колко меко бе тялото ѝ, притиснато до неговото... Колко приятно бе да чувства как гърдите ѝ изпълват ръцете му.

И, о, да, вкусът ѝ бе по-сладък от този на най-вкусния сладкиш!

— Защо внезапно се умълча? — попита Снежна сърна.

Той се замисли какво да каже за извинение. Щеше да ѝ каже, че не може да живее без нея, но трябваше да е тъмно. Щеше да ѝ предложи да се омъжи за него под меката светлина на звездите!

— Чудя се къде ли е проклетата река! — Той дръпна юздите и насочи коня си в друга посока.

Снежна сърна тръгна до него.

— Следвай ме! — каза тя. Дишаше дълбоко, за да усети полъха от реката, който ѝ беше толкова познат. Тя беше свикнала с него, защото селото ѝ бе разположено покрай реката. Тя познаваше миризмата ѝ, познаваше коритото ѝ.

А то щеше да я отведе въщи. Надяваше се само, че няма да им отнеме много време, за да стигнат до селото. Сърцето я заболя при мисълта, че родителите ѝ все още я смятат за мъртва!

Не след дълго се показа стръмният бряг на реката. Горда от това, че я откри, тя се усмихна на Чарлз.

— Охайо! — каза тя и я посочи.

— Как разбра? — Чарлз беше учуден.

— Подуших я — засмя се Снежна сърна.

— Подуши я? — Чарлз вдигна вежди. Усмихна се и продължи с нея. Трябваше да свиква, че е толкова различна от него.

Да, имаше много неща, които трябва да научи за тази жена. За шайенската принцеса! Както и тя — за живота на белите. Когато се ожени за нея и я заведе къщи, тя ще се изправи пред много непознати неща. Надяваше се, че няма да ѝ е трудно да се приспособи!

Те продължиха с бърз ход. Единствената мисъл на Снежна сърна бе да стигне колкото е възможно по-бързо. От време на време тя оставяше Чарлз и избързваше напред. На него му беше трудно да я догонва. Още повече че тя дори не съзнаваше, че той остава зад нея. Очите ѝ бяха устремени напред, търсейки познати извивки на реката, познат пейзаж. Знаеше, че вече е близо. Не бе останала с траперите чак толкова дълго, преди да падне в реката.

Яздеха покрай остри скали и гъсти храсти форзиция и люляк, когато изведнъж от гъсталака изникнаха шест въоръжени до зъби индианци. Пушките им бяха насочени към Чарлз.

Той погледна въпросително към Снежна сърна. Тя слезе от седлото и отиде при индианеца, който изглеждаше водач на групата. Беше дребен мъж, по-възрастен от останалите. Кожата на лицето му беше силно изпъната върху високите скули. Тъмната му коса беше издърпана назад и завързана с наниз от мъниста. Хлътнолите му гърди бяха голи. Носеше само закърпени бричове.

Чарлз не можеше да повярва, че този човек е бащата на Снежна сърна. Когато мислеше за него, той си представяше красив, мускулист воин, който нямаше нищо общо с този мъж, който го измерваше със студения си поглед.

Снежна сърна се втурна към Дъждовно перо.

— Дъждовно перо, какво правиш? — извика тя и се опита да изтръгне пушката от ръцете му. — Дъждовно перо...

Един от воините на шоните сграбчи Снежна сърна изотзад и я притисна до себе си. С едната ръка я държеше здраво през кръста, а с другата затисна устата ѝ.

Тя се заизвива, за да се освободи. Риташе и блъскаше воина.

Изглежда диво Дъждовно перо над затисналата устата ѝ ръка, когато един от хората му избута Чарлз от седлото.

Очите ѝ се разшириха и тя се вцепени, когато Дъждовно перо вдигна пушката си и силно удари Чарлз в тила. Письъкът заседна в

гърлото ѝ, когато видя как Чарлз се свлече на земята в безсъзнание.

Дъждовно перо се обърна към воините си.

— Бързо в канутата! — извика той. После обърна усмихнати очи към Снежна сърна. — Когато те заведе при баща ти, той ще ме възнагради, като ми позволи да те взема за съпруга.

Снежна сърна успя да ухапе ръката, която затискаше устата ѝ. Засмя се, когато воинът изстена и я отдръпна, като в същото време охлаби хватката около кръста ѝ.

Тя пристъпи към Дъждовно перо и му заговори. Очите ѝ бяха на височината на неговите.

— Ти си един глупав шон! — извика тя и му зашлеви шамар. — Този мъж ме спаси! Той ме водеше вкъщи! — Тя коленичи до Чарлз и сложи главата му в скута си. — Чарлз, Чарлз... — заповтаря тя, загледана в него. Ръката ѝ нежно галеше челото му.

Изкрещя, когато Дъждовно перо я сграбчи за косата и я дръпна.

— Аз ще те заведе при баща ти. — Гласът му беше изпълнен със злоба. — Аз, а не този мъж!

— Дъждовно перо, моля те! — извика Снежна сърна, когато той я повлече. После кимна на един от по-силните си воители да я вземе.

Снежна сърна се бореше, докато я отнасяха далеч от Чарлз. Тя удряше гърдите на воина с юмруци и го хапеше по раменете.

Но нищо не можа да го убеди да пристъпи заповедта на вожд.

Снежна сърна изпъна шия и погледна над рамото на воина, който я отнасяше все по-далеч и по-далеч от Чарлз.

— Чарлз! — викаше тя, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. — О, Чарлз, моля те, не умирай!

Когато стигнаха до брега при канутата, в храстите нещо изшумоля.

Снежна сърна чу някой да зарежда пистолет.

Изпищя, когато изведнъж изгърмя изстрел.

Тя се вцепени, очите ѝ се разшириха, като видя как шоните падат на земята един по един.

Изкрещя, падайки на земята, когато воинът, който я държеше, също бе застрелян.

Погледна към Дъждовно перо. Той лежеше по корем. Беше в безсъзнание. Кръв течеше от раната в рамото му и от тази на тила му. Според нея раната в главата не беше смъртоносна. Куршумът само го

бе одраскал. Знаеше, че и тази в рамото не е смъртоносна. Щеше да оживее.

Тя се опита да се изправи, за да потърси защита срещу куршумите на тези полудели убийци. Но не беше достатъчно бърза.

— Вие! — промълви тя, когато двамата трапери, които я бяха отвлекли, излязоха с димящи пистолети от храстите. Очите им проблясваха. Те ѝ се хилеха нагло.

— Мислеше, че можеш да ни избягаш, а? — каза Люк ухилен и мушна пистолета между гърдите ѝ. — Е, добре, мис, и ние така мислехме, докато не видяхме тези индианци да те водят към реката и решихме да те откраднем.

Зик също дойде и застана до Снежна сърна.

— Господи, но ти изглеждаш толкова различно в мъжки дрехи — засмя се той. — Но, както виждам, не си по-малко женствена. — Погледна към Люк. — Пригответи едно от техните канута — каза той и кимна към реката. — Животът ни не би струвал и петак, ако ни хванат тук.

— Вие, безсърдечни нищожества! — изсъска Снежна сърна, когато Зик я дръпна за косата и я изправи. — Когато баща ми ви настигне, за вас не ще има милост. Ще ви осъдят на смърт. — Усмихна се. — И аз ще бъда тази, която ще нахлузи въжето на вратовете ви.

— Млъкни! — Зик я зашлеви.

Люк я дръпна.

— Спри, идиот такъв! Няма нужда да я озлобяваш още повече.

— А ти откога си просиш куршума? — попита Зик.

— Откакто ме забърка в тази каша, като предложи да пътуваме по реката с кануто. — Люк се изплю. — Когато най-последно се прибера вкъщи, не искам повече да имам нищо общо с такива като теб.

Снежна сърна почти не чуваше спора им. Погледна към падналите шони. Не можеше да види къде е Чарлз.

Наведе очи и сълзи закапаха по бузите ѝ.

Тя скри лицето си в ръце и ридаетки повтаряше името на Чарлз. Кануто се понесе по течението.

Постепенно риданията ѝ утихнаха и тя се заслуша в разговора на траперите. Разбра, че след като бе паднала в реката, клонът бе продължил да ги влачи по течението, докато накрая потопил кануто в Охайо.

Останали без оръжие, те тръгнаха нагоре по реката. Рано тази сутрин попаднаха на трима трапери. Те били заети да подготвят ценните си кожи за транспортирането до най-близкия пазар и не забелязали как Зик и Люк се промъкнали и откраднали два от pistolетите им. Застреляли двама от тях, но третият успял да избяга с кануто, като им оставил много скъпи кожи. Но нямало как да ги вземат, защото нямали кану.

Съдбата ги беше завела до мястото, където Снежна сърна се бе опълчила срещу Дъждовно перо и воините му. Беше им доставило удоволствие да застрелят шоните и се радваха на късмета си отново да открият Снежна сърна.

Планът им беше да закарат кануто до мястото, където бяха останали кожата. Студена усмивка се появи на лицето на Снежна сърна. Може би докато те товарят кожата, тя ще намери начин да избяга.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Пламтящ орел и воините му не преставаха да търсят Снежна сърна. Те проверяваха всеки инч. Баща ѝ никога нямаше да спре да я търси. Никога нямаше да повярва, че е мъртва.

Пламтящ орел знаеше, че дъщеря му е достатъчно силна, за да се изправи срещу всяко предизвикателство. Тя щеше да се бори по всички възможни начини, срещу всичко или всички, които ѝ пречат да се върне вкъщи.

Тази сутрин Пламтящ орел и хората му бяха спуснали канутата си в реката, за да продължат търсенето. Той тъкмо беше стигнал до кануто, когато чу далечен изстрел, последван от още няколко. След малко Пламтящ орел вече тичаше през гората по посока на изстрелите. В дясната си ръка здраво стискаше пушката. Воините му тичаха покрай него със заредени карабини.

Червения лък погледна Пламтящ орел.

— Вече всичко утихна. Сигурно ще намерим само ловци, които дерат улова си.

— Нещо дълбоко вътре в мен ми подсказва, че това не са просто ловци.

Те бързо заобиколиха дърветата. Обутите им в мокасина крака не издаваха никакъв звук, стъпвайки в дебелия килим от мъртви листа.

— Скоро ще сме там — каза Червения лък, като си проправяше път през гъстия храсталак.

Пламтящ орел се напрегна, когато не много далеч пред себе си видя през една просека в дърветата синята лента на река Охайо. Малък наклон от дясната страна на просеката водеше към полянка, покрита с гъста, висока до коленете, трева.

Червения лък присви очи, търсейки някакво движение по поляната. Очакваше да види един или няколко ловци, надвесени над улова си.

Но не видя нищо. Само светлина, дървета, трева и огромни слънчогледи.

Пламтящ орел, който беше малко по-висок от Червения лък, изпъна врат, за да види по-добре. Промърмори нещо на себе си, когато разбра, че високите слънчогледи му пречат да вижда надалеч. Пламтящ орел не искаше да минава през растенията, където жужаха рояци от пчели. Реши да ги заобиколи, затова направи рязък завой надясно, изтича по едно малко нанагорнище, след това отново зави и се втурна към поляната.

Когато излезе от гъсталака, забави крачка и очите му се разшириха.

— Бял! — прошепна той, втренчил се в човека, който лежеше по корем на земята. Той коленичи до Чарлз и го огледа. — Този човек не е бил застрелян.

Пламтящ орел хвърли бърз поглед на Червения лък, който коленичи от дясната му страна. Останалите воители ги заобиколиха, очите им не се откъсваха от белия мъж.

— По косата му има кръв — каза Червения лък и бавно протегна ръка към Чарлз. Пръстите му докоснаха раната.

— Тогава кой е стрелял? — попита Пламтящ орел и се намръщи към Чарлз. Потърси с поглед някакво оръжие, но не откри нищо. — Не може той да е стрелял. Няма оръжие.

— Тогава кой...? — попита Червения лък.

Чарлз бавно идваше в съзнание. Чуваше говор съвсем близо до себе си, но сякаш тези, които говореха, се намираха в дълбок и тесен кладенец.

Изстена, когато почувства пулсирането в главата си.

Премести дясната си ръка и бавно се обърна по гръб.

— Идва в съзнание! — каза Червения лък. Очите му се разшириха, като гледаше как белият човек се обръща.

Пламтящ орел се напрегна. Той приклекна, когато очите на човека бавно се отвориха.

Чарлз се изненада, когато видя индианците, които го бяха заобиколили. Двама клечаха съвсем близо до него, а тъмните им като нощта очи го изучаваха.

Започна да си припомня. Паметта му се възвръщаше на пресекулки, сякаш светкавици проблясваха над черните празни места в съзнанието му. Постепенно си спомни какво се беше случило.

Индианците!

Снежна сърна!

Някой на име Дъждовно перо!

Спомни си как Снежна сърна бе предизвикала дребния възрастен индианец и как той не ѝ обърна внимание, когато се опита да му обясни, че Чарлз ѝ е приятел!

Той се загледа в индианците, като мислеше, че те сигурно са част от групата, отвела Снежна сърна, защото не я виждаше никъде.

— Къде Дъждовно перо отведе Снежна сърна? — изрече Чарлз и бързо седна, като гледаше двамата индианци, които бяха най-близо до него. Нещо му подсказваше, че единият е водача.

При споменаване имената на Дъждовно перо и Снежна сърна в един-единствен въпрос, дъхът на Пламтящ орел спря. Той се наведе още повече над белия мъж.

— Ти произнесе името на дъщеря ми, Снежна сърна. Защо? Откъде я познаваш? И защо попита къде Дъждовно перо я е отвел? Защо? Откъде въобще можеш да знаеш нещо за Дъждовно перо и дъщеря ми?

Чарлз се изненада.

— Ти си Пламтящ орел? — попита той предпазливо. — Бащата на Снежна сърна?

Все по-нетърпелив, Пламтящ орел стисна здраво рамото на Чарлз.

— Отговори ми! — заповяда той, а хората му стесниха кръга около Чарлз. — Как така познаваш дъщеря ми? Защо произнесе името ѝ заедно с името на вожда на шоните, Дъждовно перо?

Чарлз преглътна, като чу шума от зареждането на пушките. Воините се приготвиха за стрелба. Той бавно придвижи погледа си от воин на воин, но видя единствено дулата на пушките, насочени към него.

Бързо погледна към Пламтящ орел. Не можеше да говори толкова бързо, колкото му се искаше.

— Аз спасих дъщеря ти от удавяне — каза той. После обясни всичко, което се бе случило между него и Снежна сърна, като пропусна интимните моменти. Разказа за внезапната поява на Дъждовно перо и воините му, за това, че вождът на шоните не позволи на Снежна сърна да обясни, че Чарлз не е враг. Разказа всичко, което се беше случило, преди Дъждовно перо да го удари и да изгуби съзнание.

Чарлз погледна към реката, но тя не се виждаше от мястото му.

— Шоните трябва да са я отвели по реката — каза той. Гласът му се пречупи при мисълта, че не е могъл да я защити. Но шоните се бяха появили изневиделица. Никой не би могъл да реагира по-бързо, отколкото той.

Изведнъж Чарлз се сети за нещо друго. Приблужи ръка към очите си. Очилата му ги нямаше. Бяха паднали, когато го удариха по главата.

Но... въпреки това той виждаше всичко идеално, сякаш гледаше през очилата си!

Чудо на чудесата! Той беше възвърнал зрението си! А причината явно беше ударът в главата му!

Попипа буцата на тила си и потрепери, защото болка прониза цялата му глава.

Свали ръката си и погледна Пламтящ орел.

— Аз... мога... да виждам — измънка той учудено. — Господи, зрението ми се е възвърнало!

Пламтящ орел го наблюдаваше безмълвно, неспособен да сподели радостта му.

Ако Дъждовно перо е тръгнал със Снежна сърна надолу по течението, дори не му се искаше да мисли колко далеч е стигнал вече. Пламтящ орел не знаеше колко дълго е лежал тук в безсъзнание белият мъж.

Тогава една мисъл го ужаси.

— Изстрелите — дрезгаво промълви той и погледна към реката. — Забравих за изстрелите!

Изведнъж му призля. Дали дъщеря му не се е борила твърде упорито, когато са я носили към реката? Дали Дъждовно перо не бе решил, че не си струва неприятностите, които му причинява?

— Толкова много изстрели се чуха — промълви той на себе си, като си мислеше дали няма да намери прекрасното тяло на дъщеря си, напълнено с олово.

— Изстрели? — учуди се Чарлз, доволен, че Пламтящ орел махна ръката си от рамото му.

Видя как Пламтящ орел бързо се изправи. Останалите индианци го последваха.

Чарлз пребледня, връхлетя го неприятно чувство.

— Изстрели? — Изведнъж отчаянието сграбчи сърцето му.

Скочи бързо на крака и се втурна към реката.

А ако шоните я бяха убили? Само тази мисъл се въртеше в главата му. Представи си я как лежи на брега на реката. Мъртва.

Чарлз беше видял достатъчно, за да разбере, че Снежна сърна мрази Дъждовно перо. Той видя как тя го предизвика. Дали не беше прекалила? Дали не беше я убил заради това?

Когато стигна до мястото, откъдето можеше да види брега на реката, забави крачка и спря, поразен от гледката. В локви кръв лежаха трупите на воините на шоните.

Въздъхна с облекчение, когато осъзна, че Снежна сърна не е между проснатите на земята тела. Но къде е тя? Кой я е отвел? Дъждовно перо и воините му са мъртви.

— Траперите — каза той през стиснати зъби. Стисна ръцете си в юмруци. — Тези проклети трапери! — Полудял, той се втурна надолу, забравил пулсирането в главата си, отчаян от това, което може да се е случило със Снежна сърна. — Господи! — прошепна той и погледна към небето. — Тя е най-прекрасното нещо на тази земя. Защищавай я, все едно че е един от ангелите ти, изпратен на земята да носи добро на хората! За мен тя наистина е ангел! Тя е моята любима!

Той бавно се огледа наоколо. Надяваше се поне един от индианците да е жив, за да им разкаже какво се е случило!

Потрепери и се вцепени, когато чу слаб, агонизиращ стон. Отново огледа падналите мъже, търсейки този, който беше все още жив.

Видя как Пламтящ орел бързо клекна до Дъждовно перо и бавно го обърна по гръб.

— Пламтящ орел — каза Дъждовно перо с едва доловим глас. — Снежна сърна! Тя... — гласът му заглъхна и той отново затвори очи.

Чарлз изтича към него и клекна до Пламтящ орел.

Не обърна внимание на учуденото възклицание на вождата на шайените, а сграбчи дългата черна коса на Дъждовно перо. Дръпна я и очите му се отвориха ужасени.

— Ти, кучи сине! Бог те е пожалил само за да ни кажеш какво е станало със Снежна сърна. — Очите му бяха гневно присвити, докато гледаше стария вожд. — Кажи ни! Кой отведе Снежна сърна? С кану ли тръгнаха? Или с коне?

Дъждовно перо си пое трудно въздух и заговори:

— Двама мъже с бакенбарди ни изненадаха от засада. Всичко беше заради шайенската принцеса. Те отведоха Снежна сърна. Те смърдяха на умрели животни и огнена вода. Дрехите им бяха мръсни, с петна от засъхнала кръв.

— Как я отведоха? — попита Пламтящ орел с дрезгав глас. — По реката? Или с коне?

— Ако на брега има по-малко от пет канута, значи са взели едно от тях и са тръгнали по реката — отговори Дъждовно перо.

Чарлз пусна косата на шона и бързо погледна към канутата. Когато преброи само до четири, го обзе отчаяние. Спомни си отново как Снежна сърна падна в реката. Спомни си как потъваше и изплуваше на повърхността със запушена уста и завързани ръце.

След това погледна дребния вожд на шоните.

— Ако не беше се намесил, нищо нямаше да се случи на Снежна сърна — извика той, привличайки погледа на Пламтящ орел към себе си. — Аз я водех къщи. Нямаше да мина през мястото, където са ви намерили траперите!

Разпалеността, с която говореше този бял мъж за Снежна сърна и фактът, че вече я бе спасил веднъж, породиха у Пламтящ орел приятелски чувства към него.

Мисълта му беше прекъсната от обясненията на Дъждовно перо защо е взел Снежна сърна от белия човек.

— Пламтящ орел, исках да ти доведе Снежна сърна. Огледай се наоколо, Пламтящ орел! Аз загубих приятелите си днес, когато се опитвах да спася дъщеря ти. Не знаех, че този бял мъж й е приятел. Мислех... че правя каквото трябва. Исках да ти докажа, че съм ти приятел, а не враг! Пожертвах се днес заради теб!

— Но вместо това ти направи така, че дъщеря ми да бъде отвлечена от хора, които сигурно първо ще я изнасят, а след това ще я убият — каза Пламтящ орел през стиснати зъби.

— Татко! Чарлз! Аз съм добре!

Гласът на Снежна сърна накара Чарлз и Пламтящ орел да скочат на крака.

Те и двамата въздъхнаха; засмяха се облекчено и протегнаха ръце към нея, съперничейки си за прегръдката й.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Снежна сърна погледна изплашено от баща си към Чарлз, защото знаеше, че траперите я следват отблизо. Беше щастлива да види, че Чарлз е добре.

Тя бе успяла да избяга от траперите, когато те слязоха на брега, за да вземат откраднатите кожи, и я оставиха сама в кануто. Беше изминала съвсем малко разстояние, когато ги чу да викат. Тя се страхуваше, че могат да я застрелят, затова се втурна към мястото, където бе останал Чарлз. Беше ѝ трудно да повярва, когато видя баща си на полянката. Но траперите вече бяха зад нея.

— Кучка! — викаше Люк. — Ще съжаляваш за това! Като те настигнем, ще ти се прииска вече да си мъртва!

Викът на Люк предупреди Чарлз и шайените за приближаването на траперите. Всички шайени, с изключение на Пламтящ орел, се втурнаха да ги пресрещнат.

След моментно колебание, поглеждайки ту към баща си, ту към Чарлз, Снежна сърна се хвърли в прегръдките на любимия си.

— Чарлз! — изплака тя и се притисна към него. — Скъпи Чарлз, мислех, че никога повече няма да бъдем заедно. О, Чарлз, молих се на махео да ти няма нищо.

Пламтящ орел стоеше до Чарлз, затаил дъх като видя дъщеря му да демонстрира такива дълбоки чувства към белия мъж. От гласа ѝ, от начина, по който се притискаше към него, личеше колко силна е любовта ѝ.

Пламтящ орел беше силно учуден. Главата му се замая от опита да приеме тази страна на дъщеря си, с която досега не беше се сблъсквал.

Беше му трудно да повярва, че дъщеря му може да се влюби толкова бързо, след като досега въобще не беше го правила. А сега, също като баща си, се беше влюбила в човек с бял цвят на кожата!

Не, той не можеше да повярва на очите си. До този момент тя винаги се беше подигравала на мъжете, които се опитваха да започнат

сериозна връзка с нея. Оправдаваше се с предаността си към племето и обръщаше студено гръб на всеки, който намекнеше за брак.

Никога не беше предполагал, че един бял мъж ще я промени така. Бял мъж, който я изпиваше с поглед, в който се четеше обожание.

— Ако нещо се беше случило с теб... — каза Чарлз, но гласът му се пречупи. Притисна я още по-силно, без да обръща внимание на баща ѝ. Тя беше единственото нещо, което имаше значение в момента. Те и двамата днес се бяха изправили срещу смъртта. И бяха оцелели.

— Не бих позволила да ми се случи нищо, което може да ме отдели от теб. — Снежна сърна се отдръпна малко, за да вижда красивото му лице. Вдигна ръка към бузата му. — Толкова те обичам!

Тези думи прободоха като нож сърцето на Пламтящ орел. Той се загледа в дъщеря си, след това се обърна и бавно се отдалечи. Испитваше чувство на огромна загуба, каквото не бе изпитвал преди.

Чарлз видя отчаянието му. Очите му трепнаха. Той пусна Снежна сърна и взе лицето ѝ в ръце.

— Мисля, че ще е най-добре сега да отидеш при баща си — каза той нежно. — Той е наранен, Снежна сърна. Страхува се, че те е загубил.

Тръпка премина през тялото на Снежна сърна, когато се обърна и видя баща си да се отдалечава с клюмнала глава.

Тя се засрами, че му е причинила болка. Сподави едно ридание. Никога дъщеря не е обичала баща си така, както тя го обичаше.

Снежна сърна беше отчаяна. Отдръпна се от Чарлз и се втурна към Пламтящ орел. Сграбчи ръката му.

— Татко! — проплака тя. — О, татко, моля те! Толкова съжалявам!

Чарлз видя как Пламтящ орел се обръща към дъщеря си. Тя се хвърли в ръцете му и го прегърна силно, като продължаваше да му се извинява.

Чарлз наблюдаваше как баща и дъщеря се прегръщат. Връзката между тях изглеждаше толкова здрава, че той се изплаши.

Пое си дълбоко въздух. Не беше очаквал, че Снежна сърна толкова ще се извинява, че е предпочела него пред баща си в такъв важен момент.

Нещо дълбоко в него му казваше, че може би не я е спечелил. Може би мъката на баща ѝ ще я накара сериозно да помисли дали да

напусне семейството си и да се омъжи за него.

Сега съжаляваше, че не ѝ предложи по-рано.

Мислите и тревогите му за Снежна сърна отстъпиха на заден план, когато шайенските воители се появиха с двамата трапери. Единият беше почти в безсъзнание. Кръв течеше от раната на главата му, причинена от приклад на пушка. Другият се държеше за гърдите. Между пръстите му се процеждаше кръв. Беше ранен с нож.

Снежна сърна чу приближаването на воините и стоновите на ранените трапери. Тя се отдръпна от баща си и загледа белите мъже.

След това разказа всичко на баща си — от момента, когато траперите я отвлякоха за първи път, досега.

— Не само че избиха шоните — каза тя и погледна към Дъждовно перо. — Траперите са убили и бели хора. Техните тела са малко по-надолу по реката.

Няколко воители отидоха да ги видят.

Дъждовно перо се насочи към едно от канутата. Изгледа продължително Пламтящ орел, качи се в кануто и отплава. По-късно щеше да се върне за мъртвите си другари.

Чарлз отиде до Снежна сърна и смело обви с ръка талията ѝ, гледайки Пламтящ орел.

Снежна сърна също го погледна, като очакваше одобрението му.

— Казваш се Чарлз? — попита тихо Пламтящ орел.

— Да, Чарлз Клайн.

— Но някои го наричат Си Си — бързо вметна Снежна сърна. Пулсът ѝ се ускори, като забеляза, че погледът на баща ѝ често се връща към собственическата прегръдка на Чарлз. Почувства се неудобно, защото баща ѝ се намръщи, бавно се освободи и се отдръпна от Чарлз.

Сега пък чувстваше погледа на Чарлз. Нарочно не погледна към него, за да не види питащите му очи. Разкъсваше се между двама мъже! Между два свята!

Пламтящ орел се усмихна. Успокои се, като видя, че Снежна сърна се отдръпна от Чарлз.

— Си Си е странно име — каза той и сграбчи здраво пушката си.

— Казвали са ми го и друг път — отговори Чарлз и нервно прочисти гърлото си.

Снежна сърна го погледна бързо.

— Очилата ти! — възкликна тя. — Счупиха ли се? Не ги носиш. Чарлз се обърна към нея.

— Не, не са счупени — каза той меко. — Просто вече не са ми необходими. Виждам чудесно и без тях. — Протегна ръка към нея, но я остави да увисне във въздуха. — Виждам всичко, Снежна сърна, дори мога да надникна в сърцето ти.

— Какво да правим с тези трапери? — попита Червения лък и прекъсна напрежението между Чарлз, Пламтящ орел и Снежна сърна.

— Вържете ги и ги заведете в селото — отговори Пламтящ орел.

Върнаха се и другите воители, натоварени със скъпите кожи на убитите трапери.

— Татко — привлече вниманието му Снежна сърна, — бих искала да поканим Чарлз в селото ни. Би ли го поканил ти, ако обичаш?

Пламтящ орел извърна глава към нея и видя безмълвната молба в тъмните ѝ очи. После погледна Чарлз.

— Ти ще бъдеш възнаграден за това, че спаси дъщеря ми — каза той сковано. — Ела с нас в селото ни. Ще направим тържество в твоя чест.

Доволна от щедрото предложение на баща си, развълнувана от това, че Чарлз ще се запознае с майка ѝ и сестра ѝ, Снежна сърна плесна с ръце от радост. Обърна се и дари Чарлз с широка усмивка.

Чарлз се нуждаеше от тази усмивка повече, отколкото от поканата на Пламтящ орел да посети селото на шайените. Отново почувства някаква надежда за съвместно бъдеще със Снежна сърна.

— Благодаря — каза той и подаде ръка на Пламтящ орел. — За мен ще бъде удоволствие да дойда с теб и Снежна сърна в селото ви.

Чарлз почувства скованото ръкостискане на Пламтящ орел и разбра, че ще е много трудно да убеди този мъж да го приеме.

— Но не искам никакво празненство, никаква награда за това, че спасих дъщеря ти — каза той, наслаждавайки се на докосването на Снежна сърна, която пхна ръката си в неговата. — Да се запозная с дъщеря ти, да я об... — Спря бързо, преди да каже „обикна“, защото се уплаши да не ядоса още повече Пламтящ орел. Вместо това каза: — Запознанството с дъщеря ти е достатъчна награда.

Почувства как Снежна сърна стисна силно пръстите му и усети, че тя разбра защо не отиде по-далеч.

— Аз, като баща, се отплащам за всяко добро, оказано на семейството ми — каза Пламтящ орел. — Ще има пир. Ще има празненство. Ще има подаръци.

Пламтящ орел пренебрегна факта, че сега дъщеря му държеше ръката на този бял мъж. Ще си поговори с нея. Ще ѝ обясни изпитанията, пред които ще я изправи любовта ѝ към един бял мъж. Да се приспособи към начина на живот на белите, може би ще е трудно на една шайенска принцеса, която познава само обичаите на племето си.

Снежна сърна погледна в храсталака и видя, че конете им са все още там. Усмихна се на баща си.

— Татко, аз и Чарлз ще ви последваме на конете, докато вие се прибирате с канутата — каза тя топло.

Баща ѝ я погледна мрачно. Предложението ѝ не му допаднаше. Но тя държеше на решението си. Чувстваше, че сега Чарлз се нуждае от подкрепата ѝ.

— Доста далеч сме от селото — каза Пламтящ орел строго. — По-удобно ще ти е, ако пътуваш с кану. Нека белият мъж да язди сам.

— Татко... — молеше Снежна сърна с нежен напевен глас.

— Иди с него — въздъхна тежко Пламтящ орел. — Но се придържайте към брега, така че да виждате канутата ни. Не искам да те губя от погледа си. *Никога* повече.

Тези думи се забиха като нож в сърцето на Чарлз. Той сериозно се разтревожи за бъдещето си със Снежна сърна.

Кръвта му се смрази, когато я погледна и видя същата тревога и в нейните очи. След като се прибере вкъщи при народа си, който я обожава, *щеше* ли да се осмели да го напусне, за да заживее като обикновена бяла жена?

Той започваше да се съмнява...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Пристигнаха в селото на шайените. Всички нададоха радостни викове, когато видяха, че принцесата е жива и здрава и че Чарлз е този, който я е спасил.

Беше обявено, че ще има пир. Деца се разтичаха във всички посоки, като крещяха и се смееха. Въодушевляването растеше. Мъже и жени изоставиха ежедневните си задължения и започнаха подготовката за дългата нощ на празненството.

По залез всички се събраха около огромен огън.

Не след дълго големи парчета месо, набучени на шишове, вече се печеха над пламъците. Няколко жени се редуваха да ги въртят. Други се суетяха наоколо с наръчи сено и ги разстилаха по земята за сядане.

Чарлз се намести на бялата еленова кожа до Снежна сърна. Воини, украсени с красиви пера, наскачаха, за да танцуват край огъня. Нощното небе беше ясно. Повяваше лек, приятен бриз, който отнасяше пушека от типитата надалеч и караше перата по главите на воините да трептят.

Чарлз погледна над огъня и се ядоса, когато откри, че вождът Пламтящ орел се визира в него през пламъците. Той седеше заедно със съпругата си върху голяма камара от одеяла и скъпи кожи.

Въпреки че Чарлз вече бе изпушил лулата на мира с Пламтящ орел, все още се чувстваше неудобно. Не виждаше и следа от някакво благоразположение в очите на могъщия шайенски вожд.

Виждаше само неодобрение — силно неодобрение. Чарлз отмести поглед към Беки, съпругата на вожда. Въздъхна, когато и тя го погледна и се усмихна. Почувства облекчение, че поне *тя* щеше да бъде на негова страна, когато разкриеше намеренията си спрямо Снежна сърна.

Отвърна на усмивката на Беки, след това се пооблегна и погледна покрай Снежна сърна към малката ѝ сестра, Горящ сняг, която седеше от дясната ѝ страна. Вцепени се, когато видя как момичето се вкопчи в

ръката на сестра си. От начина, по който я държеше, личеше отчаянието ѝ. Сякаш никога повече няма да я пусне далеч от себе си.

Снежна сърна преди малко беше обяснила на Чарлз как Горящ сняг се бе почувствала отговорна за изчезването на сестра си и защо. Изглежда, Горящ сняг се беше вкопчила в нея така, за да се увери, че тя никога няма да я изостави отново.

Ако беше видял неодобрение в погледа на Пламтящ орел, то в очите на Горящ сняг беше двойно по-голямо. Чарлз се чудеше как ли тази млада девойка ще реагира, като разбере, че намеренията му са да откъсне завинаги Снежна сърна от селото и от нея.

Танцуващите мъже наобиколиха огъня. Босите им крака удържа земята в такт с музиката, която идваше от няколко барабана. Чарлз погледна встрани от огъня и танцьорите, към конусообразните колиби — далечни и притихнали под лунната светлина.

Погледна към сянката в най-отдалечения край на селото, където траперите лежах на земята със завързани за колове ръце и глезени. Никой не се беше погрижил за тежките им рани. Те бяха оставени там, за да чакат гласуването, което ще определи по какъв начин да бъдат умъртвени.

Погледна бързо към вожда Пламтящ орел. Разбра, че той е видял, че гледа към завързаните трапери. Дали не видя някакъв блясък в очите му? Дали вождът нямаше същите намерения и спрямо Чарлз?

Отново се размърда върху еленовата кожа. Сгъна крака пред себе си и стисна коленете си с ръце. Кокалчетата му побеляха. Вдигна високо брадичката си. Шайенският вожд със сигурност нямаше да позволи на хората си да го обсипят с подаръци, ако смяташе да му стори зло. Подаръците сега бяха в колибата на Снежна сърна. Беше му казала, че ще му помогне да ги прибере в пътните си чанти, преди да си тръгне.

Беше се изсмял на това предложение, защото нямаше такива големи чанти, които да поберат това, което му подариха тези щедри хора: кожи, одеяла, запаси от храна, красиви дрехи, скъпоценности, дори мокасини!

Тази вечер той беше облякъл един от кожените комплекти с ресни. Беше обул и украсените с мъниста мокасини.

Погледна към Снежна сърна и забеляза как красивата рокля обгръща изваяната ѝ фигура. Косата ѝ беше прибрана назад и сплетена

на плитка, украсена със заешка кожа. Тя се усмихваше през цялата вечер. Очите ѝ сияеха от щастие. Обърна се към него.

— Щастлив ли си, Чарлз? — прошепна тя. Трепна и бързо се обърна, когато Горящ сняг силно оципа ръката ѝ, за да отвлече вниманието ѝ от Чарлз.

Чарлз се напрегна, когато гледаше как двете сестри си разменят реплики. Не чуваше какво си казват. Силното барабанене заглушаваше думите им. Но виждаше безмълвната ярост в очите на Горящ сняг, докато спореше със Снежна сърна.

— Защо го направи? — прошепна Снежна сърна и откопчи пръстите ѝ от ръката си. — Горящ сняг, ти ми причини болка! Никога преди не си го правила. Защо го направи сега?

— Прекалено любезно гледаш този бял мъж — нацупи се Горящ сняг.

— И защо да не го гледам така? — попита Снежна сърна, смаяна от очевидното негодувание на сестра ѝ спрямо Чарлз.

— Белите те отвлякоха — каза Горящ сняг. — На белите не може да се вярва!

— Но, Горящ сняг, *този* бял спаси живота ми — внимателно спореше Снежна сърна. — Как можеш да го сравняваш с мръсните трапери?

— Всички бели са лоши. — Очите на Горящ сняг заблестяха. — На този мъж, който седи до теб, не може да се вярва. Той ще ти причини зло.

Снежна сърна въздъхна.

— Не мога да повярвам, че казваш такива неща. Горящ сняг, нашата *майка* е бяла. Ние имаме много бели приятели.

— Кожата на мама, както и на белите ни приятели, е бяла, но в сърцата си те всички са шайени — заяви Горящ сняг.

— Горящ сняг, трябва да забравиш лошите си чувства към Чарлз. — Снежна сърна взе ръката на сестра си и я притисна към гърдите си. — Усещаш ли ударите на сърцето ми?

Горящ сняг кимна:

— Да, усещам ги.

— Добре тогава, мила сестричке, всеки удар на сърцето ми е за белия мъж, който седи до мене. — Нямах да позволи тревогата, която се появи в очите на сестра ѝ, да повлияе на решението да ѝ обясни

чувствата си към Чарлз. — Аз го обичам, Горящ сняг, както майка обича татко.

Горящ сняг въздъхна тежко и пребледня. Издърпа ръката си и скочи на крака. Изтича покрай огъня и ридаейки, се хвърли на земята пред Беки.

Чарлз едва дишаше, като видя как не само майка й, но и баща й започнаха да успокояват девойката, която очевидно го мразеше.

Той погледна бързо към Снежна сърна.

— Защо сестра ти ме мрази толкова? — Очите му я умоляваха. — Знам, че кожата ми е бяла. Но майка ви също е бяла. Това не е ли достатъчна причина сестра ти да ми се довери?

Снежна сърна взе ръката му. Макар да знаеше, че не бива да напуска празненството, организирано в тяхна чест, тя трябваше да остане насаме с него. Трябваше да излекува раната в сърцето му, причинена от малката й сестра, която дори не беше в състояние да разсъждава нормално.

— Ела! — каза тя и нежно дръпна ръката му. — Хайде да отидем някъде, където ще сме сами... където ще можем да поговорим. Мисля, че мога да ти обясня някои неща за сестра ми, които ще ти помогнат да разбереш.

— Не мисля, че това е възможно. — Той се изправи до нея, пренебрегвайки погледите, които привлякоха, докато излизаха от кръга. — Но ако е, все пак остава баща ти, Снежна сърна. По очите му личи колко много ме мрази.

Снежна сърна се усмихна, но не отговори веднага на въпроса му. Вместо това го поведе покрай колибите към една скала, където често търсеше утеха и уединение. Това беше мястото, където се молеше на *махео*, когато имаше нужда от съвета му.

— Седни, ако обичаш — каза тя и повдигна края на полата си, докато се настаняваше на мекия зелен мъх.

Чарлз седна до нея. Тя взе ръката му и я сложи в скута си, като преплете пръстите си с неговите.

— Има толкова много неща, които трябва да ти кажа — започна тя и погледна към небето. — Има толкова загадки в живота, които е трудно да се обяснят. — Посочи със свободната си ръка нагоре. — Погледни небето, Чарлз! Виждаш ли звездите? Звездите са една такава красива загадка. — Отново го погледна. — Загадка е и мястото, където

отиват орлите, когато изчезнат от погледа. — Тя спря и нервно прочисти гърлото си. После продължи: — Много от загадките в живота бавно се разбулват. Например баща ми. Чарлз, аз съм първородната му дъщеря. Аз съм принцеса. Той би избрал за мен някой друг, по-различен от теб, ако знаеше, че го одобрявам.

— Толкова ли неприемлив изглеждам в очите му? — Чарлз повдигна вежди.

— Не ти — внимателно обясни Снежна сърна. — Цветът на кожата ти и мястото, където живееш. Не е ли домът ти далеч от селото ни? Колко дни ще са необходими на родителите ми, за да могат да дойдат и се посмеят с мен, ако ги напусна и отида да живея с теб в дома ти?

Сърцето на Чарлз прескочи един тревожен удар. Тя му говореше така, сякаш имаше намерение да се върне с него в Блумфийлд! Явно беше мислила за това!

— Да, домът ми е далеч от този на баща ти — каза той и погледна в дълбоките ѝ тъмни очи. — На три дни път с кон.

— Виждаш ли, че баща ми има причина да те отхвърля? — Снежна сърна нежно докосна бузата му. — Ще му липсвам. Ще му липсва лицето ми, разговорите ни на баща и дъщеря. — Бавно огледа пространството около себе си. — Въпреки че баща ми е миролюбив, той отхвърля много от нещата, наложени ни от белите. — Погледна го в очите. — С идването на белите в земите на шайените преди много луни, в нашия свят дойдоха и думи като „мразя“, „недоверие“ и „несправедливост“. Но въпреки това, както ти казах, баща ми върви по пътеката на мира. Той дори се оженил за жена с бяла кожа. Но сега трябва да мисли за дъщеря си. Не иска да ме загуби, за да заживее при хора, чиито обичаи са толкова различни от тези на шайените. Той иска да продължа традициите на народа си, когато родя деца. Знае, че това ще е невъзможно, ако избира да живее в света на белите. — Снежна сърна сведе поглед. — Няма да мога да се виждам... с моята малка сестра.

Чарлз забеляза, че споменаването на сестра ѝ извика меланхолия в гласа ѝ, някакво колебание. Тя дори продължаваше да гледа надолу, вместо в очите му.

Той измъкна ръката си от нейната, сложи пръст под брадичката ѝ и я накара да вдигне поглед.

— Има нещо, което не си ми казала за сестра си, нали? — попита топло той.

С разширени, плувнали в сълзи очи, тя кимна.

— Какво е то? — настоя Чарлз. Очите му търсеха нейните.

— Тя не е родена с късмет, както ти и аз. — Гласът на Снежна сърна се изпълни с внезапна тъга.

— Какво имаш предвид... че не е родена с късмет? — попита Чарлз.

Съвсем близо до тях, празненството в селото продължаваше. Чуваха се барабани, песни и тропот на крака. Някъде в далечината виеше вълк. Избуха бухал.

— Сестра ми е родена бавна... във всичко, което прави. Не може да помни. Не може да... — Гласът ѝ заглъхна. После тя продължи: — Има толкова неща, свързани със сестра ми, които е трудно да бъдат обяснени. Тя винаги е разчитала на мен, Чарлз. Аз винаги съм била някъде наблизко, за да говоря вместо нея, за да правя разни неща вместо нея. Сега разбираш ли защо вижда в теб заплаха? Не само защото кожата ти е бяла, а защото си *мъж*, който вероятно си търси съпруга.

Чарлз поседя безмълвен известно време, за да може да осмисли всичко това. Страхове му, че Снежна сърна може би няма да приеме предложението му за брак, се удвоиха. Особено ако смяташе, че е толкова нужна на сестра си.

Но въпреки това нищо не можеше да му попречи да опита!

Трябваше да намери начин да я убеди, че не бива да живее вместо другиго!

Трябваше да я убеди, че си има свой собствен живот!

— Сестра ти е права — каза Чарлз тихо и взе лицето ѝ в ръце. — Красива шайенска принцесо, аз *наистина* искам да те отведа. Искам да станеш моя съпруга.

Пулсът на Снежна сърна се ускори и коленете ѝ омекнаха от страст, когато ръцете му се плъзнаха надолу и хванаха гърдите ѝ. Тя затвори очи и въздъхна, когато той започна да ги гали. Лицето ѝ се покри с гъста руменина.

— Можеш ли да кажеш, че не ме искаш? — попита Чарлз. Ръцете му вече бяха на кръста ѝ и придърпваха гъвкавото ѝ тяло към неговото. — Можеш ли да отречеш, че пробудих в теб непознати желания?

— Не, не — шепнеше Снежна сърна, забравила всичко, когато устните му се сляха с нейните в страстна целувка.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Шумът от приближаващи коне накара Чарлз и Снежна сърна бързо да се разделят. Обърнаха се точно когато конете минаваха в подножието на хълма, където седяха. Лунната светлина освети лицата на ездачите.

— Свирещия лос! — възкликна Снежна сърна и очите ѝ се разшириха.

Едва дишаше, когато погледът ѝ премина от брат ѝ към другия ездач — жена със златисторуса коса.

— Познаваш ли ги? — попита Чарлз, като се взираше в тъмнината. Видя, че единият конник е воин. Другият беше красива бяла жена.

— Познавам шайенския вожд. — Снежна сърна се изправи до Чарлз, който вече бе станал. Погледна го с тревога. — Това е брат ми. Но жената? — Погледна отново към нея. — Не. Не я познавам. — Снежна сърна се забърза надолу. — Трябва да се върна в селото.

Сърцето ѝ заби бързо. Тя се чудеше коя ли може да е жената и как ще я приемат в селото. Сигурно е тази, при която ходеше Свирещия лос в покрайнините на Падука. Явно не беше просто увлечен по нея, щом я водеше при племето си.

— Къде отиваш? — Чарлз я настигна. Сграбчи ръката ѝ и я спря. Прегърна я през талията и я обърна към себе си. — Скъпа Снежна сърна, ние тъкмо щяхме да...

— Да, но не трябваше. — Снежна сърна преглътна. — Не трябваше да напускам празненството. Не трябваше дори да си помислям за правене на любов в такъв момент. — Погали нежно бузата му. — Мой красиви Чарлз, толкова често ме караш да забравям коя съм и какво се очаква от мен. Нашите светове, Чарлз, са толкова различни. Аз трябва да остана в моя. А ти трябва да се върнеш в своя.

— Не! — Чарлз се задъхваше. — Нямах предвид това!

Снежна сърна го изгледа продължително, след това издърпа ръката си и избяга.

Почти вцепенен от учудване, Чарлз се почувства изоставен. Остана там и видя как тя изтича към селото. Брат ѝ и жената вече бяха там.

Музиката беше спряла.

С пристигането на сина на вожда и златокосата жена, пеенето и танците също бяха спрели.

— Точно навреме — промърмори Чарлз на себе си. — Сега вождът ще има още една причина да се ядоса. Не само дъщеря му избра човек от друга раса, но ето, че и синът му е направил същото.

Прокара пръсти през косата си. Потъваше във все по-дълбоко отчаяние. Думите на Снежна сърна отново прозвучаха в главата му... че техните светове са различни, че тя всъщност го помоли да се върне в своя, за да остане тя в своя!

— Не, няма да се откажа толкова лесно — каза той на себе си и сви юмруци.

Закрачи към селото, но се спря и отстъпи назад, като видя гнева в очите на вожда Пламтящ орел и чу гласа му. Говореше на сина си.

— *Ти* вече си взел тази жена за съпруга? — Пламтящ орел стисна зъби, когато премести погледа си от Свирещия лос към златокосата жена. Очите му блестяха от страшния му гняв. — Тя е... *бременна*?

Тихи възклицания се чува от тълпата шайени, която ги беше наобиколила.

Ужас сграбчи сърцето на Снежна сърна. Не толкова заради това, че брат ѝ водеше бременна жена в селото, а затова, че тя беше *бяла*. Това още повече щеше да засили омразата на баща ѝ към Чарлз.

Тя наведе очи. Сега разбираше, че това, което му каза преди малко, е единственият възможен изход. Не можеше да увеличава страданието на баща си, като се омъжи и тя за бял. Въпреки че точно това искаше всяка частица от нейното същество, тя щеше да се бори с желанието, с любовта, толкова скъпа на сърцето ѝ! Трябваше да бъде силна и да докаже, че е истинска шайенка и че интересът на цялото племе е по-важен от *нейните* желания.

Като видя колко е разстроена Снежна сърна от тази новина, Чарлз отиде при нея.

Но когато опита да вземе ръката ѝ, за да ѝ даде малко сигурност, малко успокоение, тя бързо я издърпа. Почувства се отчаян. Всичките му надежди да се ожени за нея се срутиха.

Но той държеше на своето! Остана до нея и продължи да слуша как гневът на един баща се излива върху сина, който го е разочаровал.

— *Наха*, сине мой, ти, който един ден ще бъдеш вожд, се жениш, без дори да бъдеш така любезен да запознаеш родителите си с избраницата си? — Пламтящ орел не обръщаше внимание на ръката на Беки, която го дърпаше за рамото, за да му напомни, че засрамва сина си пред цялото село. — И какъв откуп плати за нея, *наха*?

— Не ми поискаха никакъв откуп — отговори Свирещия лос, взе ръката на жена си и нежно я стисна. — Моята съпруга, Шарън, беше ухажвана по обичаите на белите, а не на индианците. Тя се омъжи според традициите на белите.

Чарлз видя как Пламтящ орел се отдръпна от сина си, олюлявайки се.

Беки почувства отчаянието на мъжа си и го разбираше. Той имаше такива планове за Свирещия лос! Дори вече бе започнал да го подготвя за вожд.

Но да отиде толкова далеч, да се ожени за тази бяла жена някъде другаде, а не в селото си, при народа си — това нараняваше толкова дълбоко съпруга й. А това, че синът му беше обичал тази жена толкова дълго, без да я представи на семейството си, толкова дълго, че тя вече е бременна, *това* може би беше нещо, което Пламтящ орел няма да прости.

Свирещия лос се отдръпна от жена си. Отиде при баща си и вдигна ръка, за да я сложи на рамото му, но пребледня, когато Пламтящ орел се отдръпна.

Свирещия лос отпусна ръката си.

— *Нехио*, родителите на съпругата ми нямаше да ми я дадат, ако не бях направил така, както те пожелаха. Ако не бяхме се оженили там, според техния обичай, сега тя нямаше да бъде моя съпруга. — Вдигна високо брадичката си. — И още нещо, *нехио*, ако не очаквах, че реакцията ти ще е такава, щях много отдавна да ти разкажа за нея. — Свирещия лос бавно премести поглед към майка си. — *Нанкоа*, щях да ти кажа за детето, защото знам какво е отношението ти към децата — каза той, а гласът и очите му изразяваха любовта му към нея. — Ти ги обожаваш. Знам, че ще обожаваш и нашето дете — моето и на Шарън, въпреки че татко...

Беки вече не можеше да сдържа сълзите си. Тя се хвърли в ръцете на Свирещия лос и го прегърна.

— Знам — изхълца тя. — И съжалявам, че си поставен в това положение. Само се надявам, че болката, която изпитва баща ти, ще е краткотрайна. Ние можехме да споделим всичко това с теб. Всичко.

— Значи ти ме разбираш? — попита Свирещия лос и погледна баща си в очите. Те бяха сърдити.

— Да, а когато баща ти преодолее болката си, той също ще те разбере и ще приеме съпругата ти — каза Беки и се освободи от прегръдката на сина си. Взе ръката му и го заведе по-близо до Пламтящ орел. — Пламтящ орел, синът ни има нужда от твоята благословия.

Пламтящ орел скръсти ръце на гърдите си. Устните му бяха здраво стиснати.

— Пламтящ орел, нима някога синът ти те е разочаровал? — попита меко Беки, а очите ѝ молеха. — Не научи ли бързо всички начини за ловуване? Не научи ли всичко, което трябва да знае един шайенски вожд? Не те ли караше да се чувстваш горд с него?

— Очевидно не е изучил достатъчно добре традицията на шайените — отговори Пламтящ орел. — Може би във вените му тече прекалено много от кръвта на *истинската* му майка, която е майка и на Снежна сърна. Тя също предаде своя народ!

Пламтящ орел се обърна и се отдалечи. Беки пребледня. Пламтящ орел почти никога не споменаваше истинската майка на Свирещия лос! Беки беше негова майка в течение на толкова много години, че тя наистина го *чувстваше* като свой син.

Беше засегната, че Пламтящ орел я споменава сега.

Цялото село беше като вкаменено. Всички бяха затаили дъх. Някъде в далечината зави вълк, което беше лоша поличба. Всички потрепериха.

Беки стоеше и гледаше как съпругът ѝ влиза в огромното си типи. После се обърна към Свирещия лос.

— Съжалявам — каза тя и ридания стегнаха гърлото ѝ. Заобиколи го, отиде до Шарън и взе ръката ѝ. В сините ѝ очи видя страх. — Моят съпруг, бащата на твоя съпруг, ще промени отношението си към теб. Иди със Свирещия лос в колибата му. Ти си

негова съпруга. Ти носиш детето му. Не позволявай на отчаянието и страха да разрушат любовта ви.

— Той не може да ме отхвърля само защото съм бяла — каза Шарън. Гласът ѝ беше мелодичен и нежен. — *Ти също си бяла.*

— Да, бяла съм, но от самото начало се отказах от всичко, свързано с миналото ми, за да бъда с Пламтящ орел — отговори ѝ Беки топло. — Направих го по своя воля, защото го обичах толкова много. Според Пламтящ орел, сега Свирещия лос е този, който се отказва от много неща, за да се ожени за теб. Това може да го направи да изглежда слаб в очите на племето.

Шарън наведе очи.

— Аз не съм виновна — каза тя. — Баща ми ни принуди.

— Да, знам — отговори Беки. — Но дори и това прави Свирещия лос да изглежда слаб в очите на шайените.

Шарън се разплака. Обърна се и се втурна да бяга, но се сблъска с някого и спря. Треперейки, тя вдигна поглед и видя тъмните очи на Чарлз.

Чарлз се загледа в нея и видя колко е прекрасна. Би разбрал всеки мъж, който пренебрегва традицията, за да я има. После я пусна, обърна се и сковано тръгна към малката колиба, която му бяха предложили за подслон за през нощта. Това всъщност беше навес, приспособен заради него в жилище. Снежна сърна го беше помолила да остане в нейната колиба през нощта. Дори беше занесла всичките му подаръци там, за да го окуражи. Беше му казала, че е принцеса, а принцесата има право да покани всеки, който поиска да ноцува в колибата ѝ.

Беше се изсмял на нейната решителност. Каза ѝ, че се съмнява дали племето ще погледне с добро око, ако остане да ноцува с нея в типито ѝ.

Сега беше доволен, че дори не беше отишъл там. Щеше да предизвика гнева на вожда още преди синът му да се върне в селото с бременната си бяла съпруга!

Чарлз стигна до навеса, който беше извън селото, до реката, и започна припряно да събира нещата си. Чувстваше се нещастен. Беше загубил в любовта за втори път. Първо Елиза. Сега и Снежна сърна!

След като бе станал свидетел на гнева на Пламтящ орел, той не искаше да поставя Снежна сърна в същото положение, в което беше

брат й.

Но част от него искаше да се бори. Да каже на Пламтящ орел, че не може да очаква децата му да бъдат изцяло шайени сега, когато светът не е изцяло шайенски! Сега светът на белите заобикаляше Пламтящ орел и племето му отвсякъде. Как може да очаква, че децата му няма да контактуват с него?

Това, което най-много учудваше Чарлз, беше защо Пламтящ орел забравяше, че той също е свързан с обществото на белите — беше взел бяла жена за съпруга.

После си спомни какво каза Беки на Шарън — че се отказала от миналото си заради Пламтящ орел.

Чарлз не би могъл да направи такова нещо. Той беше толкова лоялен към семейството си, колкото и Снежна сърна към своето.

Не, мислеше той тъжно, не може да има никакъв компромис. Той не би могъл да обърне гръб на семейството си. Съмняваше се дали и тя би го направила.

Беше коленичил в колибата. Сгъна нервно едно одеяло и го натъпка в пътната си чанта.

— Ще отида в баптистката църква във Виена веднага след като се прибера вкъщи — каза той на себе си. — Ще си избира жена. Ще забравя Снежна сърна.

— Чарлз...? — Снежна сърна внезапно прекъсна мислите му.

Коленете му омекнаха, когато чу гласа й, когато усети близостта й. Той се вцепени, но не я погледна.

— Снежна сърна, това, което видях тази вечер, ми стига за цял живот. Сега вече знам, че нищо няма да се получи между нас. Отивам си вкъщи.

— Ще ми се да мога да те помоля да останеш. — Снежна сърна потисна едно ридание. — Но не мога. Скръбта на баща ми е голяма. Не мога да му причиня още болка. — Тя нежно сложи ръка на рамото му. — Чарлз, моля те, обърни се и ме погледни — каза тя топло.

Чарлз въздъхна дълбоко.

После се обърна и я погледна в очите.

— Чарлз, нашите светове са толкова различни. — Една сълза се отрони от окоето й и тя я избърса. — Но аз наистина те обичам. И... и ти обещавам, че никога повече няма да се влюбвам.

Чарлз потърси очите й.

После бавно разгледа лицето ѝ, чертите ѝ, които караха сърцето му да бие по-бързо. Взе лицето ѝ в ръце. Погали едната буза, после и другата. Толкова много искаше да ѝ каже, че ако тръгне с него, той ще ѝ осигури най-доброто от всичко. Щеше да я направи щастлива.

Но знаеше, че само ще изхаби напразно думите и чувствата си.

Тя вече бе решила.

Вече бе направила своя избор.

И Чарлз не беше включен в него.

Той я изгледа отново продължително, след това грабна пътната си чанта и се измъкна покрай нея от колибата.

Отиде при коня си, завърза чантата си и се метна отгоре му.

— Чарлз! — извика Снежна сърна, като го видя как се втурва в галоп. Протегна ръце към него. — О, скъпи Чарлз — прошепна тя, избухна в сълзи и падна на земята. Чувстваше се празна, съвсем празна.

Чарлз яздеше през тъмната гора и от очите му капеха сълзи. Чувстваше се като страхливец. Дори не се беше борил за Снежна сърна!

Но знаеше, че битката бе загубена още от момента, в който Пламтящ орел отгатна намеренията му към дъщеря си. Чарлз никога нямаше да забрави с какво презрение го гледаше той над огъня по време на тазвечершното празненство.

— Не, Снежна сърна, това просто не ни е било писано — прошепна той. — Просто не ни е било... писано.

Заби пети в хълбоците на коня и продължи да язди напред, като се стараеше да мисли за друго. Той също имаше болка — трябваше да каже на майка си, че любимият ѝ брат е мъртъв и погребан някъде по пътя.

— Изглежда, че животът е един непрекъснат низ от болки — прошепна Чарлз. Самотата му беше толкова болезнена, та му се струваше, че няма да може да я понесе.

Погледна към дрехите си. Видът на индианското облекло му причини силна болка, защото му припомни това, което оставяше зад себе си.

Дръпна рязко юздите. Конят спря и той скочи на земята.

Беше заслепен от гняв и болка. Съблече ризата си от еленова кожа с един замах и я захвърли настрани. После събу украсените си с

ресни бричове и мокасините и също ги захвърли.

Напълно гол, той вдигна пълните си със сълзи очи към небето.

— Защо, Господи? — проплака той. — Защо ме накара да я обичам толкова силно, а после ми я отне?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Огънят беше догорял. Меката мъждееща светлина на жаравата осветяваше типито на Снежна сърна. Само от време на време припламваше някоя недогоряла цепеница. Снежна сърна седеше до купчината подаръци, с които народът ѝ толкова щедро бе възнаградил Чарлз.

Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Ръцете ѝ трепереха, когато се протегна и докосна ризата от еленова кожа, украсена с мъниста, които изобразяваха горски животни. Когато една жена от селото я даде на Чарлз, тя си го представи с нея по пътя им към Илинойс.

Беше правила толкова много планове, докато гледаше как лицето на Чарлз се озарява от щастие, предизвикано от почитта, която племето му засвидетелстваше по време на празненството.

— Къде си сега? — шепнеше тя. Изпълнена с див копнеж, взе ризата и я притисна към гърдите си. — Чарлз, Чарлз...

Видя някаква сянка отвън, до покривалото на входа. Луната осветяваше мъжка фигура. Гърлото ѝ се сви при внезапната надежда, че Чарлз е променил решението си и се е върнал, за да прекара още една нощ с нея.

Но не беше чула конски тропот. Сърцето ѝ прескочи един удар. Чудеше се кой ли може да бъде.

Дали пък някой от траперите не се е отвързал?

Преди да се прибере в колибата си, тя беше погледнала към тях — бяха все така проснати на земята и очакваха деня, в който ще ги осъдят.

— Сестро, аз съм, Свирещия лос — топло каза един глас и бързо разпръсна страховете и лошите предчувствия на Снежна сърна. — Искам да поговоря с теб.

— Влез, братко — отговори тя и върна ризата върху камарата от подаръци. — Аз също искам да поговорим.

Косата на Свирещия лос беше разпусната и стигаше до средата на гърба му. Беше облечен в дълга риза от еленова кожа. Той отмести

входното покривало и пристъпи в типито на сестра си.

Снежна сърна коленичи и протегна ръце към него.

Той бързо клекна и я взе в прегръдката си. Държа я така, докато тя се наплака, и когато хълцанията ѝ поутихнаха, я дръпна назад и се взря дълбоко в очите ѝ.

— Твоите сълзи не са заради брат ти и жена му — каза той, — а за белия мъж, който напусна селото малко след моето пристигане.

— Да, плача за Чарлз — отговори Снежна сърна, докато бършеше с двете ръце сълзите от лицето си. Погледна Свирещия лос въпросително. — Как разбра...?

— Докато татко ми се караше заради избора ми на съпруга, поглеждаше често към белия мъж, в чиито очи беше отразена ти — обясни ѝ нежно Свирещия лос.

Той хвана Снежна сърна за лакътя, вдигна я и я заведе до огнището. После седна до нея. Вдигна едно дърво и го сложи в жаравата. Взе една пръчка, разрови въглените и пламъците обхванаха дървото. После хвърли и пръчката в огъня.

— Този бял мъж спаси живота ми — каза Снежна сърна и го хвана за ръката.

Преплете пръстите си с неговите и му разказа цялата история.

— Не трябваше да го пускам — каза накрая Снежна сърна, въздъхна дълбоко и раменете ѝ хлътнаха. — Загубих единствения мъж, когото някога съм обичала... и когото някога ще обичам. — Бавно поклати глава. — Какво да правя? Сега вече знам, че не мога да живея без него, въпреки че... въпреки че сигурно вече изгубих любовта му. Той се чувства отхвърлен!

Свирещия лос сграбчи ръката на сестра си и я накара отново да го погледне.

— Ти и аз ще отидем при татко — каза той решително. — *Трябва* да отидем. Не трябва да оставяме тази нощ да се превърне в ден, преди да го накараме да разбере чувствата ни към тези, които обичаме. И тогава, Снежна сърна, независимо дали той ще се вслуша в гласа на разума или не, дали ще покаже някакво разбиране или не, дали ще приеме това, което прави децата му щастливи или не, ти ще трябва да последваш мъжа, когато обичаш. В живота има само една истинска любов. Ако я изгубиш, никога няма да почувстваш отново какво е щастие.

Снежна сърна не беше предполагала, че Свирещия лос е способен на такава мъдрост. Той винаги изглеждаше толкова погълнат от лова и всичките други задължения на воините. Струваше ѝ се, че той няма време да мисли за такива неща като любов и всеотдайност.

Тази вечер виждаше брат си в друга светлина, в която го харесваше и никога нямаше да забрави.

Но сърцето ѝ се сви при мисълта за баща ѝ — с каква ярост бе говорил на Свирещия лос заради избора му на съпруга, колко гневно бе гледал Чарлз, който искаше да му отнеме дъщерята.

— Татко няма да се вслуша в гласа на разума — каза Снежна сърна и скри лицето си в ръце. — Не, Свирещия лос, няма смисъл да ходим при татко. Той вижда в нас единствено предатели.

— Само това е повече от достатъчна причина, за да отидем при него, да му поговорим и да го убедим, че греши в отношението си към тези, които нашите сърца избраха — каза Свирещия лос. Свали едната ѝ ръка от лицето и нежно я стисна. — Ела, сестричке! Трябва да отидем и да говорим с татко. Страхувам се, че утре може да е твърде късно. Тогава той ще е още по-убеден в това, което си е наумил. Дотогава твоят любим ще се е отдалечил толкова от селото ни, че може би никога повече няма да го откриеш.

Снежна сърна въздъхна.

— Наистина ли мислиш, че трябва да последвам Чарлз? — промълви тя и бавно се изправи, защото Свирещия лос продължи да я държи здраво за ръката.

— Ако искаш бъдещето ти да е благословено с деца, родени от истинска любов, да, трябва да последваш белия мъж — отговори Свирещия лос. Той се изправи пред нея и приглади назад лъскавата ѝ черна коса. — Аз съм добър следотърсач. Ще дойда с теб и ще ти помогна да го намериш.

— Ти винаги си ме разбирал, винаги си бил... толкова отзивчив — каза Снежна сърна.

Тя се отпусна в прегръдката му, успокоена от силата на ръцете му, равна на силата на убежденията му.

О, как обожаваше брат си! Той никога не беше я разочаровал.

И никога нямаше да го направи!

— Обичам те, сестричке — каза Свирещия лос тихо. Нежно сложи ръце на раменете ѝ и я отдръпна от себе си. — Татко също те

обича. Той не би искал да се чувства виновен за твоето нещастие. Ще отидем при него и няма да излезем от колибата му, докато не разбере, че това, което искаме от живота е същото, което той е искал, когато е срещнал бялата жена. Жената, която сега му е съпруга. Той познава истинската любов... истинското желание. След като му разкрием чувствата си, няма да ни откаже и ще приеме хората, с които искаме да споделим бъдещето си.

Снежна сърна кимна, хвана го за украсената с ресни наметка и излезе заедно с него от колибата.

Когато доближиха типито на родителите си, разбраха, че в огнището все още гори огън, защото гъстият дим се издигаше високо в небето. Снежна сърна и Свирещия лос се спогледаха усмихнати. Явно сънят не можеше да дойде лесно при баща им.

— Татко премисля отново всяка дума, която ми каза тази вечер — прошепна Свирещия лос на сестра си. — Той премисля отново всеки сърдит поглед, с който се е обърнал към твоя любим. Сигурен съм, че не се гордее особено с поведението си. Не му е присъщо да се държи студено или грубо. Майка сигурно му го е повторила поне няколко пъти, откакто са останали насаме.

— Горката Горящ сняг — каза Снежна сърна тъжно. — Тя може би е най-объркана от всички ни. Твърде рядко е виждала татко да повишава глас. Особено пък гневът и разочарованието му да са насочени към децата му. Тя и без това не разбира толкова неща. Може би сега се чуди какво би могло да накара татко да се промени толкова.

Свирещия лос прегърна успокоително Снежна сърна за последен път и извика:

— Татко, това сме ние — Свирещия лос и Снежна сърна. Искаме да си поговорим с теб. Може ли?

Беки вдигна покривалото на входа.

— Влезте — промълви тя и се усмихна на Свирещия лос и Снежна сърна. — Ние с баща ви тъкмо разговаряхме. Той има много неща да ви казва. — Тя се повдигна на пръсти и целуна Свирещия лос по бузата. — *Наха*, баща ти промени мнението си за много неща. Иди и седни до него. Той ще ти каже как се чувства в действителност.

Свирещия лос нежно прегърна майка си, после мина покрай нея, отиде и седна до баща си. Преди да заговори, Пламтящ орел изпъна

гръб, сгъна крака пред себе си и зачака Снежна сърна да се настани от другата му страна.

Снежна сърна влезе и прегърна майка си.

— Снежна сърна! — Беки отвърна на прегръдката ѝ, усмихна ѝ се и се отдръпна. Кимна към Пламтящ орел. — Снежна сърна, иди и седни при баща си — прошепна тя. — Аз ще отида да видя да не би Горящ сняг да се е събудила. Ще остана с нея, докато вие с баща ви си говорите.

Снежна сърна изчака майка си да влезе в по-тъмната вътрешна част на колибата, където Горящ сняг спеше в постелята си. После отиде и седна от лявата страна на баща си.

— Всичко, което един баща иска за децата си, е да бъдат щастливи — каза Пламтящ орел и бавно протегна едната си ръка към Снежна сърна, а другата — към Свирещия лос. — Дори ако бащата трябва да направи някои жертви, щастието на децата му е над всичко останало. — Погледна Снежна сърна, после и Свирещия лос. — Не бяхте ли щастливи като деца? — попита той. Гласът му беше съкрушен.

И двамата кимнаха.

— Тогава искам да бъдете също толкова щастливи и като възрастни — каза Пламтящ орел и бавно наведе глава. Въздъхна дълбоко. — Сгреших, като показах открито колко съм разочарован от брака ти с бяла жена, Свирещия лос. Ако тя ще те направи щастлив, аз не биваше да говоря против нея. — Пламтящ орел погледна към Снежна сърна. — Мъжът, който те спаси, а сега те обича, е нежен, щедър и внимателен — каза той тихо. — Сгреших, като го накарах да се чувства подценен. Този мъж заслужава жена като теб.

Очите на Снежна сърна се разшириха и сърцето ѝ заби бързо.

Като разбра, че е готов да приеме в племето на шайените не само жената на Свирещия лос, но и Чарлз, не можеше да повярва на ушите си.

Пламтящ орел стисна ръцете на двете си деца.

— Давам ви благословията си — каза той.

После се обърна и погледна през рамо към жена си. Усмихна се, като видя радостните сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

Снежна сърна бе обхваната от паника. Тя освободи ръката си и бързо скочи на крака.

— Чарлз! — извика тя. Погледът ѝ беше див. — Ако пресече реката, може би никога повече няма да го намеря.

Пламтящ орел се изправи и нежно сложи ръцете си на раменете ѝ.

— Обичаш ли го толкова, че да тръгнеш да го търсиш още тази вечер? — попита той тихо.

— Да. Ако не го направя, може би никога не ще го намеря — проплака тя.

Погледна към Горящ сняг, която се беше събудила от суматохата. Видя въпросителния ѝ поглед и почувства вина. Снежна сърна знаеше, че с напускането си наранява Горящ сняг много повече, отколкото би могла да нарани баща си.

Но Снежна сърна беше мислила дълго и знаеше, че трябва да сподели живота си с Чарлз!

Горящ сняг трябваше да се опита да разбере!

Снежна сърна погледна към Беки и се усмихна, когато видя как тя взе Горящ сняг в прегръдките си, за да я успокои.

Да, заключи Снежна сърна. Беки може да поправи дори това зло!

— Ако си абсолютно сигурна, че точно това искаш да направиш, аз ще ти помогна да намериш Чарлз. — Пламтящ орел бързо върна погледа на дъщеря си върху себе си. — Аз съм виновен, че си тръгна.

— Аз бях тази, която го накара да си отиде — каза Снежна сърна и преглътна.

— Но аз те накарах да мислиш, че трябва да го направиш — каза Пламтящ орел, протегна ръце към нея и я прегърна. Погледна над рамото ѝ към Свирещия лос. — Синко, иди да кажеш на жена си, че няма да бъдеш тук за известно време. Искам да дойдеш с мен и сестра си, за да помогнеш в търсенето на белия мъж. Ти си най-добрия следотърсач измежду всички шайени. Ти ще откриеш белия мъж.

Свирещия лос се усмихна широко първо на Снежна сърна, после и към баща си и се втурна навън. Беки заведе Горящ сняг при Снежна сърна.

— Мисля, че Горящ сняг има да ти казва нещо — каза тя и нежно побутна Горящ сняг по-близо до сестра ѝ.

Момичето се усмихна топло на Снежна сърна.

— Обичам те, Снежна сърна и искам да си щастлива — промълви тя. — Моля те, бъди щастлива, Снежна сърна! Заради мен!

Снежна сърна беше толкова благодарна, че Беки е намерила начин да накара Горящ сняг да приеме заминаването на сестра си. Тя падна на колене и прегърна силно момичето. Прокара пръсти през гъстата ѝ дълга коса.

— Да, ще бъда щастлива. — Тя се просълзи. — Заради теб ще бъда много щастлива с мъжа, когото избрах. — Снежна сърна бързо се изправи, когато чу, че конете вече са пред колибата на родителите ѝ. Тя погледна към Беки и я прегърна. После се обърна към баща си. — Толкова много те обичам за това, което направи. — После излезе от колибата с него и Свирещия лос.

Снежна сърна яхна кротката си кобила и погледна към Горящ сняг.

— Ще ми липсваш — изхълца тя.

— Нека Бог да бди над вас — каза Беки. После коленичи и гушна Горящ сняг в топлата си прегръдка, за да я успокои.

Снежна сърна се усмихна и кимна.

После бързо обърна коня си и препусна в галоп. Баща ѝ и брат ѝ я последваха. Тя погледна към небето. Чудеше се дали сега Чарлз също гледа към звездите и си спомня как тя му говореше за техните загадки.

— Моля те, *махео*, нека го открия — шепнеше тя тихо пламенната си молитва.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Чарлз беше твърде неспокоен, за да заспи, затова отметна одеялата и седна. Загледа се в огъня. Толкова се беше отнесъл, че почти го беше оставил да изгасне.

Сложи няколко пръчки в тлеещата жарава, после и няколко поголеми дървета. Взе едно одеяло и зави раменете си.

Все още се чувстваше отчаян, че остави Снежна сърна. Скри лице в ръцете си и въздъхна.

— Дали не се отказах от нея твърде лесно? — прошепна той.

Но беше убеден, че не може да направи нищо, за да промени решението й.

Мислеше, че ако Свиреция лос не се беше появил с бялата си съпруга, нещата можеха да бъдат съвсем различни.

Въпреки това Чарлз знаеше, че още преди те да пристигнат в селото, Пламтящ орел се чудеше по какъв начин да предпази дъщеря си от любовта й към белия мъж.

Конят му изцвили и той вдигна глава от ръцете си. Не смеейки дори да диша се взря в нощните сенки. Опитваше се да види какво или кой накара коня му да изцвили.

Сърцето му прескочи един удар, когато чу, че се приближават коне.

Погледна бързо към огъня си, като се проклинаше, че го е запалил отново. Пламъците се издигаха високо нагоре и осветяваха околността със златистия си блясък. Бяха като фар за всякакви натрапници.

Огънят беше твърде силен, за да го угаси, а конете вече бяха съвсем близо. Чарлз захвърли одеялото и грабна пушката си.

Приведе се, като се надяваше, че идващите от лявата му страна ездачи няма да го забележат, и влезе крадешком в един гъст храсталак.

Сърцето му биеше силно, докато чакаше конниците да се появят. Ако бяха индианци — изменници или престъпници, които използват

защитата на тъмнината, за да вършат тъмните си дела, той беше сигурен, че няма никакъв шанс да оцелее.

Но не и преди да е изпразнил пистолета си.

И, по дяволите, *щеше* да го направи, навиваше се той самичък. Беше бърз стрелец. Баща му го беше научил да стреля още щом порасна достатъчно, за да държи оръжие.

— Елате, копелета — прошепна той през стиснати зъби. Пушката му беше готова за стрелба. — Само... елате. Покажете мръсните си физиономии на Чарлз Клайн.

Конят му изцвили и един от приближаващите коне му отговори. Чарлз чу звук от зареждане на оръжие в далечината.

Снежна сърна се наведе към брат си и му прошепна:

— Свирещия лос, не бързай да стреляш. Това може да е огънят на Чарлз.

— Не каза ли, че е тръгнал да пресича реката, за да мине в Илинойс? — тихо попита Свирещия лос.

— Да — кимна Снежна сърна, — но може нещо да го е забавило. Моля те, върни пистолета в кобура!

Тя въздъхна облекчено, когато, макар и с неудоволствие, брат ѝ го направи.

— Дъще, най-добре е да си предпазлива, когато се натъкваш на огън през нощта — каза Пламтящ орел и приближи коня си до този на Снежна сърна. Той сложи ръка на пушката си, но се поколеба дали да я извади. — Ако това е Чарлз, веднага ще свалим оръжията. Но ако не е той, ти стой настрана, в каквото и да се забъркаме.

— Но, татко... — започна Снежна сърна, но бързо дръпна юздите, когато някой изскочи от сянката, преди баща ѝ да има време да извади пушката си.

Тя изтръпна от страх, когато пламъците се отразиха в пушката на непознатия и тя видя, че е насочена към тях.

Снежна сърна се взря в тъмнината, опитвайки се да види лицето на човека. Но не можа да различи чертите му, защото беше застанал в сянката на най-долните клони на дърветата.

Чарлз също се втренчи в конниците, но не можа да види лицата им.

— Не се приближавайте повече! — извика грубо той. — И не посягайте към оръжието, защото ще ви застрелям. — Той направи знак

с пушката си. — Слезте и елате до огъня.

Снежна сърна не можеше да повярва на късмета си!

За един момент тя остана безмълвна от изненада, че толкова бързо бе намерила Чарлз!

После заговори с треперещ от вълнение глас.

— Чарлз, това съм аз, Снежна сърна — каза тя и бързо слезе от седлото. Втурна се към него и когато той пусна пушката си на земята, се хвърли в прегръдките му. — О, Чарлз, намерих те — проплака тя. — Намерих те!

Пламтящ орел и Свирещия лос гледаха с отворена уста как Чарлз и Снежна сърна се притискат и целуват страстно.

— Снежна сърна — каза Пламтящ орел уморено. — Снежна сърна!

Гласът на баща ѝ бързо я върна към действителността. Тя засрамено се освободи от ръцете на Чарлз, бавно се обърна и погледна баща си.

Чарлз стоеше като вцепенен и поглеждаше ту Пламтящ орел, ту Свирещия лос, но сърцето му пееше, защото Снежна сърна беше дошла за него!

Това би трябвало да означава, че и Снежна сърна, и баща ѝ са променили намеренията си. Тя сигурно се беше решила да се откаже от живота си на шайенска принцеса, за да получи една друга титла — тази на *съпруга*.

— Татко, намерихме Чарлз — каза Снежна сърна. Ръцете ѝ трепереха от щастие, затова тя ги скри зад гърба си. — Толкова съм щастлива, че го намерихме!

Съвсем сериозен и спокоен, Пламтящ орел слезе от коня си и го завърза за едно ниско дърво.

— Да, намерихме Чарлз — каза той и тръгна към дъщеря си, но гледаше Чарлз.

Чарлз се приближи към Снежна сърна и плъзна ръката си около кръста ѝ. Беше му трудно да не я докосва.

Тя беше негова!

Тя щеше да стане негова съпруга!

Никой не би могъл да е щастлив като него в момента!

— Чарлз, искаме да поговорим с теб — каза Пламтящ орел и нежно сложи ръка на рамото му. — Ще се съгласиш ли да обсъдим

някои неща?

— Разбира се. — Чарлз изпъна рамене. Моментът беше важен — един могъщ шайенски вожд щеше да се раздели с най-скъпото си — първородната си дъщеря, за да я повери на бял мъж — на *него*. — Елате да идем до огъня. — Той тръгна към огъня, чиито пламъци светеха ярко в нощта. Сега беше доволен, че го разпали отново. Това сигурно беше помогнало на Снежна сърна да го намери в тъмната нощ.

Снежна сърна се втурна пред тях. Сграбчи две от одеялата на Чарлз и ги разстла до огъня.

Баща ѝ първо се приведе напред, наблюдавайки пламъците. После седна на едното одеяло до Свирещия лос.

Снежна сърна седна на другото от другата страна на огъня до Чарлз. Тя беше там, където трябваше да бъде, и се чувстваше щастлива при мисълта, че скоро ще стане съпруга на този прекрасен мъж. Не разбираше как въобще е могла да си помисли, че може да живее без него!

О, колко беше благодарна на баща си, че позволи всичко това да се случи!

Снежна сърна се наведе към Чарлз, докато чакаше баща си да заговори.

— Мислех, че си пресякъл реката и вече си в Илинойс — прошепна тя. — Ако го беше направил, може би никога нямаше да те намеря.

— Подминах брода — отвърна ѝ Чарлз и се усмихна. — Това е пръстът на съдбата. Тя не позволи да пресека реката, а да остана в Кентъки, за да можеш да ме намериш.

— Толкова съм щастлива! — Снежна сърна сияеща му се усмихна.

Погледна към баща си, когато той заговори с „гласа си за Съвети“ — тържествен и искрен.

— Дъщеря ми се отказва от много неща, за да бъде с теб — каза сериозно Пламтящ орел и скръсти ръце на гърдите си. — Ще ми се закълнеш ли, че заслужаваш такава жена като Снежна сърна?

Чарлз се притесни и се изчерви, защото не обичаше да изтъква собствените си достойнства.

— Ще ѝ бъда добър съпруг. — Това беше единственото, което можа да измисли. — Ще я защитавам с цената на живота си. Нищо

няма да ѝ липсва.

— Не те моля да я разглезваш — каза топло Пламтящ орел. Погледът му беше омекнал. — Но очаквам, че ще се грижиш за удобствата ѝ толкова добре, колкото и родителите ѝ — дори по-добре, тъй като ти ще бъдеш неин съпруг. — Пламтящ орел сложи ръце на коленете си и се наведе напред. — Мислиш ли скоро да се ожените? — попита той.

— Да, съвсем скоро. — Чарлз се протегна към Снежна сърна и взе ръката ѝ. Погледна я в очите. — Малко по-надолу от къщата има красива бяла баптистка църква. Там ще дадем брачния си обет.

— Аз бих искал тя да се омъжи според шайенските обичаи, но тъй като всичко в живота се променя, ще трябва да приема и тази промяна — каза Пламтящ орел и хвърли на сина си разбиращ, извинителен поглед. После отново погледна към Чарлз и Снежна сърна. — Разкажи ми за къщата си. Голяма ли е? Имате ли достатъчно храна за всички? Имаш ли достатъчно топли кожи, за да е удобно на дъщеря ми през дългите студени зимни месеци?

Главата на Чарлз се замая от толкова много въпроси. Но той знаеше колко е важно да отговори на всичките, за да остане Пламтящ орел доволен. Все пак му беше трудно да отговори наведнъж.

— Къщата ми е от дърво — започна да обяснява бавно Чарлз. — Има четири стаи — дневна, кухня, спалня и голям килер, в който държа провизиите. А те винаги са достатъчно за дългите студени зимни месеци. — Нервно прочисти гърлото си и продължи: — Не използвам кожи за завивки, а топли одеяла. В мазето, което се намира под пода на кухнята ми, съхранявам храната: картофи, моркови, ряпа, лук, зърно и всичко останало, което отглеждам в градината си. Имам също много консервирана храна — продължи той. — Череша, ябълки, кайсии, зелен боб, грах.

— Консервирана храна? — попита Пламтящ орел и повдигна вежди. — Какво значи това?

— Майка ми слага плодовете и зеленчуците в стъклени буркани и ги запечатва здраво. — Храната, съхранена по този начин, може да се запази много месеци.

— Хм, интересно — каза Пламтящ орел, като разтриваше брадичката си.

— А майка ти ще ме научи ли как да консервирам храна? — попита нетърпеливо Снежна сърна и го погледна с широко отворени очи.

— Майка ми ще те научи на много неща, които правят белите, и на които аз като мъж, няма да мога да те науча — каза Чарлз и кимна. — Тя ще се радва да те научи да шиеш на шевната ѝ машина.

— Шевна... машина... — Снежна сърна се ококори.

— Това е машина, която жените използват, за да шият, вместо да го правят на ръка — нежно обясни Чарлз. — Индианците използват сухожилия, за да шият дрехите си. Белите жени използват конци.

— Да, майка ми използва и сухожилия, и конци, но няма шевна машина — каза Снежна сърна, коленичи и погледна Чарлз. — Много ми се ще да разбера какво е това нещо... шевната машина. Ще мога ли да я видя скоро?

— Да, скоро. — Както винаги Чарлз намираше невежеството ѝ толкова мило.

— Разкажи ни още за непознатите неща, които ще види дъщеря ми — каза Пламтящ орел, силно заинтригуван.

Чарлз започна да разказва на вожда на шайените за ежедневната си работа. После обясни как майка му прекарва дните си, защото всичко това щеше да прави и Снежна сърна.

— Снежна сърна ще бъде щастлива — каза накрая той, завършвайки описанието на живота си. — Семейството ми ще я посрещне с отворени обятия. Те ще я обикнат така, както аз я обичам.

— Татко, аз ще ги обичам така, както обичам Чарлз. — Снежна сърна се обърна усмихната към Чарлз. — Ще отдам живота си на Чарлз Клайн.

— Както и аз моя на Снежна сърна. — Чарлз приближи едната ѝ ръка до устните си и я целуна.

— Съветът свърши. — Пламтящ орел бавно се изправи. — Снежна сърна, ела при мен.

Тя отиде при баща си и се сгуши в силните му ръце.

— Ще се връщаш ли вкъщи при семейството си винаги, когато е възможно? При народа си? — Гласът му беше сподавен. — Ще се връщаш ли при нас, за да споделяш всичко за новия си живот?

— Да, винаги, когато времето го позволява, ще се връщам вкъщи и ще ви разказвам всичко за новия си живот — отговори Снежна сърна

и се притисна до него.

— Страхуваш ли се от неизвестността пред теб? — попита Пламтящ орел, като все още я държеше в прегръдката си.

Знаеше, че пусне ли я веднъж, ще минат много, много дни, преди да я види и прегърне отново. Разстоянието беше твърде голямо, за да може тя да се връща вкъщи толкова често, колкото ѝ се иска.

Това, с което трябваше да свикне, бе да извършва ежедневните си задължения, стоплян единствено от мисълта, че тя е щастлива с новия си живот и с мъжа, когото обича.

Нейното щастие беше единственото нещо, което имаше значение за Пламтящ орел.

Снежна сърна се освободи от прегръдката му и погледът ѝ се спря за дълго върху Чарлз. После отново обърна блестящите си очи към баща си.

— Не, не се страхувам от нищо, щом ще бъда с Чарлз — каза топло тя. — Чарлз може да прогони всичките ми страхове.

Те отново се прегърнаха.

После тя отиде при Свирещия лос.

— Големи братко, толкова много ще ми липсваш — промълви тя и се мушна в ръцете му. Наслаждаваше се на близостта му.

— И ти ще ми липсваш — каза ѝ Свирещия лос.

Снежна сърна прегърна за последно брат си и застана до Чарлз, докато баща ѝ и Свирещия лос се качваха на конете си.

Тя се опита да бъде смела и да не се разплаче, докато те се отдалечаваха, хвърляйки ѝ по един прощален поглед през рамо. Постепенно те се скриха в тъмните сенки на нощта.

Снежна сърна стоя, изпълнала врат, за да ги вижда, докато звукът от копитата на конете им заглъхна.

После се обърна към Чарлз.

Засмяна, тя се хвърли в прегръдката му.

— Аз съм твоя! — извика тя. — Ти си мой!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Не мога да повярвам, че си тук — каза Чарлз и нежно я отдалечи от себе си. Огледа я бавно от главата до петите. После погледите им се срещнаха. — Мислех, че съм те изгубил. — Гласът му пресекуваше от възмущение. — Как... какво... те накара да промениш намерението си? Беше толкова твърдо убедена да не напускаш племето си.

— Една част от мене все още е там. *Винаги* ще бъде там — каза Снежна сърна. — Но просто не бих могла да живея без теб, Чарлз. Животът ми никога не би бил пълноценен, ако не бях дошла при теб.

Чарлз отново я притисна до силното си тяло и здраво я прегърна.

— Сега вече знаеш, нали, че след като веднъж *дойде* при мен, никога няма да те пусна? — каза той дрезгаво. Носът му беше близо до бузата ѝ и той се наслаждаваше на сладкия аромат на кожата ѝ.

— Никога повече няма да те напусна — прошепна Снежна сърна, хвана главата му и приближи устните му до своите. — Целуни ме! Прегърни ме! Люби ме! — прошепна отново тя.

— Късно е — каза Чарлз, но не можеше да отрече желанието, което бързо го обземаше.

— За мен няма значение колко е късно — каза Снежна сърна. — Искам те сега. О, Чарлз, толкова много те желая.

— Скоро ще се оженим — прошепна той до устните ѝ.

— Да, скоро. — Гласът ѝ трепереше от възмущение.

Вълна от страст я заля, когато той я целуна. Ръцете му я стискаха толкова здраво, че тя се почувства като част от неговото тяло.

Обви ръце около врата му и се притисна в него, когато той я хвана през кръста и бавно я положи върху одеялата до огъня, без да отделя устните си от нейните.

Снежна сърна потрепери, когато ръката му бръкна под роклята ѝ и остави гореща следа по плътта ѝ. После започна да гали бавно вътрешната страна на бедрото.

Дъхът ѝ спря, когато той стигна до горещото влажно място между краката ѝ, нежно го разтвори и бавно започна да го търка.

Тя искаше още, жадуваше за повече, затова хвана ръката му и сложи пръстите му върху пулсиращата точка на удоволствието.

— Моля те, гали ме тук — прошепна тя. Бузите ѝ горяха.

Чарлз легна до нея и се загледа в очите, докато пръстите му разтриваха центъра на удоволствието ѝ. Усмихна се, като видя как притваря очите си от страст.

Снежна сърна също се усмихна и затвори очи. Изстена, когато той вкара единия си пръст в нея.

Докато пръстът му бавно се движеше навън–навътре, бедрата ѝ се поклащаха в ритъма на движенията му. Устните ѝ се разтвориха. Тя се изпъна назад и се остави на удоволствието, което я носеше в някакъв друг свят. Всички предразсъдъци, които бе имала преди, щяха завинаги да изчезнат от живота ѝ.

— Снежна сърна... — Чарлз я изтръгна от екстаза ѝ.

Тя отвори очи и го погледна. Видя как той се изправи до нея и бавно започна да съблича дрехите си.

Сърцето ѝ биеше силно, коленете ѝ бяха омекнали от страст, когато тя се изправи и застана пред него.

Протегна треперещите си ръце и сграбчи края на роклята си.

Снежна сърна стоеше, огрявана от огъня и от меките лунни лъчи. Бавно вдигна роклята си нагоре, измъкна се от нея и я захвърли на земята. После събу и мокасините си и ги остави настрана.

Дъхът ѝ спря в гърлото, когато погледна нагоре и видя колко възбуден е Чарлз, който сваляше последната част от облеклото си.

Очите на Снежна сърна заблестяха, когато се приближи до него. Тя се усмихваше, когато пръстите ѝ погалиха силното му тяло. Започна от широките му рамене, после премина надолу през гъстите косми на гърдите му и още по-ниско по корема му.

Тя се разкикоти, като видя как милувката ѝ накара дъха му да спре.

Замълча и усмивката ѝ изчезна, когато ръцете ѝ се плъзнаха още по-надолу през гъстото му окосмяване и нежно докосна мъжествеността му.

Чарлз леко се разкрачи и изпъна гръб. Силен стон се изтръгна някъде дълбоко от гърлото му, когато пръстите ѝ се обвиха около

пулсиращия му член.

Снежна сърна се облегна на него и целуна гърдите му. Езикът ѝ си играеше със зърното му, докато ръцете ѝ се движеха. Продължи да го целува нагоре, докато устните ѝ се сляха с неговите в изпепеляваща страст, каквато не можеше да се сравни с нищо, което беше изпитвала досега.

Като знаеше, че скоро щяха да станат съпруг и съпруга и че ще прекарат целия си живот заедно, тя се отдаде на желанието си без никакви задръжки.

Чарлз беше като замаян от страст. Устните му горяха от нейните целувки. Цялото му тяло трепереше от удоволствие, докато ръцете ѝ се движеха по пулсиращия му член, изгаряха го и водеха към момента на върховния екстаз.

Чарлз знаеше, че този момент вече е твърде близо, а искаше да бъде вътре в нея, когато той настъпи, затова нежно сложи ръце на раменете ѝ и я отдръпна от себе си.

После пак я прегърна силно и я задържа така благодарен, че тя е тук с него. Положи я върху одеялата и се приведе към нея.

Целуваше я страстно и дълбоко, а ръцете му държаха гърдите ѝ. Хълбоците ѝ се движеха, въртяха, трепереха, а коремът ѝ се притискаше в неговия.

Чарлз мачкаше гърдите ѝ и триеше твърдите ѝ зърна с дланите си.

После устата му се спусна надолу по прекрасната ѝ шия и още по-надолу, към едната ѝ гърда. Езикът му облиза зърното и това накара Снежна сърна силно да изстене. Захапа го леко със зъби и след това отново го дръпна с устни.

Снежна сърна нежно обви врата му с ръка и върна устата му към своята. Телата им жадно се притиснаха, и те отново се впуснаха в дивия лудешки ритъм. И двамата копнееха за момента, в който ще се слоят в една душа, в едно същество.

Тогава Чарлз изведнъж пъкна нежно ръцете си под Снежна сърна и се претърколи, докато тя се оказа легнала отгоре му, с гърди, притиснати в неговите.

— Язди ме — прошепна той, като внимаваше да не излезе от нея, докато тя бавно се изправяше. Той се протегна и хвана гърдите ѝ. — Просто си седи там — каза дрезгаво. — Аз ще направя останалото.

Когато той започна бързо да се движи в нея, а мускулестите му бедра да се повдигат ритмично от земята, тя въздъхна, затвори очи и се отпусна назад.

Изстена, когато пръстите му започнаха нежно да пощипват зърната ѝ и те запулсираха.

Заляна от гореща вълна, тя въздъхна от удоволствие, когато той влезе още по-навътре в нея. Снежна сърна се разкрачи още повече.

После той отново промени положението им. Накара я да коленичи и застана зад нея.

Снежна сърна изкрещя от удоволствие, когато той влезе в нея изотзад с един мощен тласък. Тя наведе глава, замаяна от растящото удоволствие.

Чарлз затвори очи. Дива вълна от страст го заля, когато тя започна да отговаря на движенията му. Той протегна ръка и погали подутия център на удоволствието ѝ и я накара да застене.

После пак промени положението им. Повдигна се над нея и я покри с тялото си.

С бързо движение отново влезе в нея. Краката ѝ се обвиха около кръста му, тялото ѝ се движеше с неговото. Той трескаво целуваше гърдите ѝ, после заплете пръсти в косата ѝ и целуна устните ѝ.

Един последен дълбок тласък и тя се притисна към него, за да може да го поеме още по-дълбоко. Оргазмът им започна.

Тялото на Чарлз се изпъна и след това потрепери.

Снежна сърна изстена и се притисна още по-силно към него, докато семето му влизаше дълбоко в нея.

След като телата им се успокоиха, Чарлз се претърколи и се изпъна по гръб до нея, за да си поеме дъх. Снежна сърна пропълзя и се сгуши до него.

— Нашата любов беше толкова дива тази нощ — прошепна тя. Изкикоти се, когато се повдигна на лакът, за да погледне Чарлз. — Бяхме като чифтосващи се вълци.

Той се засмя гърлено и нежно погали бузата ѝ.

— Може би наистина бяхме вълци тази вечер. Чувствам се така, сякаш ще завия.

Снежна сърна се изкикоти и се притисна към него, като опря буза на силния му гръден кош.

— Все още не мога да повярвам, че съм тук — промърмори тя.
— Ощипи ме, за да се уверя, че не сънувам.

— За бога, мисля, че това, което току-що направихме, е достатъчно доказателство. — Чарлз се засмя. Загледа се в пламъците.
— Ще ми се да можем да останем тук и да изживеем живота си сами, само един за друг. — Тонът му беше сериозен. Обърна се към нея. Преплете пръстите си в косата ѝ и я придърпа още по-близо до себе си.
— Но тези мисли са егоистични. Аз имам семейство, ти също. — Хвана лицето ѝ в ръце. — И скоро ще имаме деца — каза той и очите му заблестяха. — Надявам се, че първото ще е момиче и ще изглежда точно като теб.

— Чарлз, не мисля, че е много разумно да си пожелаваш разни неща — каза Снежна сърна, а очите ѝ го умоляваха. — Нямам представа с какви предразсъдъци ще се сблъскам сред твоя народ, когато те видят, че си довел къщи мен — една индианка — и искаш да ме направиш своя съпруга. Страхувам се какво биха могли да помислят или да направят, когато си родим деца. Ако детето прилича повече на индианец, отколкото на бял, възможно ли е другите деца там да не го приемат?

— Децата могат да бъдат жестоки, това е вярно — кимна Чарлз.
— Но ние ще направим всичко възможно нашето дете да не страда.

Снежна сърна коленичи и прие одеялото, с което Чарлз нежно обви раменете ѝ. Тя го погледна с очи, пълни с безпокойство.

— Но, Чарлз, какво ще си помислят всички за мен, една шайенка, когато стана част от твоя живот? — попита тя тихо. — Казваш, че ще се оженим в църква. Ще го позволи ли твоят народ?

Чарлз склочи ръце около кръста ѝ и я дръпна отново до себе си.

— Да, ще го позволи — каза той и се ухили. — В противен случай ще им натъпча задниците с олово.

Снежна сърна се отдръпна от него. Одеялото се плъзна от раменете ѝ, когато седна.

— Говоря сериозно, Чарлз — каза тя и се нацупи. — Трябва да обсъдим това сега, защото скоро ще вляза в твоето общество. Да очаквам ли учудени погледи? Дали ще ме накарат да се чувствам нежелана?

Чарлз видя, че тя наистина се притеснява. Той седна и взе ръцете ѝ.

— Скъпа моя жено, ти скоро ще станеш моя съпруга. Не знаеш ли, че можем да пренебрегнем всички учудени погледи и предразсъдъци, щом сме заедно? — каза той тържествено. — Да, може да мине време, преди всички да свикнат да виждат индианка помежду си, защото, нали разбираш, ти ще си първата. — Той погали бузата ѝ. — Но след като те опознаят така, както аз те познавам, не могат да не забравят предразсъдъците си и също да те обикнат!

— Наистина ли мислиш, че ще стане така? — попита Снежна сърна с широко отворени очи.

— Не просто мисля, а съм сигурен. — Чарлз отново я прегърна. — А сега не можеш ли просто да се успокоиш и да се насладиш на това, че сме заедно? На това, че скоро ще се оженим и ще ни се родят деца?

— Има едно нещо, което разваля всичко — каза тихо Снежна сърна.

Чарлз нежно я отдалечи от себе си, за да я погледне в очите.

— И какво е то? — попита той гърлено.

— Когато пристигнем, ще трябва да съобщиш на майка си лошата новина, че брат ѝ е починал — промълви Снежна сърна. — Майка ти ще бъде известно време в траур. Ще ми бъде мъчно за нея.

Чарлз кимна.

— Наистина се страхувам да ѝ кажа — каза той и въздъхна дълбоко. — Ще ми се да беше станало другояче. Вуйчо Хайръм беше толкова добър, обичлив човек. Ще ни липсва на всички.

— Дори на мен, а аз никога не съм го познавала истински — каза Снежна сърна. — Можех само да се помоля на гроба му.

— Твоите молитви ми помогнаха да преодолея загубата. — Чарлз отново я прегърна. — Сладка Снежна сърна! Сладка, любима Снежна сърна!

Изведнъж той осъзна, че тя утихна и се отпусна до него. Усмихна се, когато чу дълбокото ѝ равномерно дишане. Беше заспала.

— Скъпа моя... — прошепна той и я зави.

Погледа я малко, после се мушна зад нея под одеялото.

Протегна ръка и я прегърна. Не след дълго и той самият заспа, усмихвайки се.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Три дни по-късно, в една хубава утрин, Чарлз и Снежна сърна дръпнаха юздите на конете си пред къщата на родителите на Чарлз. Слънцето светеше ярко. Небето беше синьо. Лекият бриз развяваше разпуснатата коса на Снежна сърна. Тя се загледа в голямата къща, построена от другата страна на пътя под сянката на огромни дъбове.

— Къща... и то... твърде голяма — заекна тя. — Погледни само красивите храсти и цветя пред нея!

Зяпна учудено, когато видя пилетата, които кълвяха в двора под сянката на многобройните плодни дръвчета.

— Чарлз, какви са тези малки бели същества? — попита тя. Никога преди не беше виждала пилета.

Чарлз не беше се обаждал досега, за да наблюдава реакцията на Снежна сърна пред новия живот, който ѝ предлагаше. Бяха спрели пред къщата на родителите му, за да им съобщи, че се е върнал благополучно от Кентъки, и трагичната новина за смъртта на чичо си.

Беше толкова загрижен как да каже на майка си, че дори не беше помислил как ще реагира Снежна сърна при вида на къщата на родителите му.

Сега, когато видя, не остана изненадан, защото тя беше израсла в малко индианско типи. Сигурно тази къща ѝ изглеждаше като замък.

Снежна сърна се обърна към Чарлз.

— Къщата е толкова огромна, че родителите ти могат да се загубят в нея — каза тя, а очите ѝ се бяха разширили от удивление. Въздъхна. — Много е красиво, Чарлз.

Той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Майка ми много се гордее с нея — каза той меко. Ухили се, когато погледна към къщата и после отново към Снежна сърна. — Но не се заблуждавай за размерите ѝ. Нали ти казах, че родителите ми живеят само в едната половина на къщата. Другата половина е за пощенската служба.

— Дори и само половината е твърде голяма — каза Снежна сърна и отново се загледа в къщата. После погледна Чарлз. — И твоята къща ли е толкова голяма? — попита тя с широко отворени очи.

Очите на Чарлз трепнаха. Дали пък тя няма да се разочарова от неговото жилище? Досега не беше се замислял особено за големината на къщата.

— Не, не толкова — отговори ѝ той и погледна през рамо към малкия дом, малко по-надолу по пътя. — Снежна сърна, това е моят дом. — Бавно се обърна към нея. — Това е *нашата* къща.

Наблюдаваше я как поглежда нататък и после отново към къщата на родителите му. Задържа дъха си, докато чакаше мнението ѝ.

— Толкова се радвам. — Тя въздъхна. — Предпочитам твоя дом пред техния, защото не искам да живея в жилище, в което ще трябва да спирам и да мисля накъде да тръгна, за да не се загубя.

Чарлз се усмихна успокоен. Смяташе, че това, което тя казва, е толкова мило.

— Хайде да влизаме. — Той целуна ръката ѝ, преди да я пусне.

Снежна сърна го последва с коня си по каменната пътека към къщата.

Тя слезе от коня, когато и той направи същото и завърза юздите за коневръза.

Тя отново се загледа в къщата, в широката веранда, където беше завързана люлка, леко поклащаща се от вятъра. Видя един бял тръстиков люлеещ се стол и други два, под прозореца, на който висяха най-прекрасните бели дантелени пердета.

Погледът ѝ се премести нататък и тя видя още един прозорец. Той нямаше пердета, а железни решетки като тези, които белите слагаха на прозорците на затворите си.

Тя се приближи до Чарлз и хвана ръката му. Преплете пръсти с неговите, като не откъсваше поглед от прозореца с решетките.

Най-накрая любопитството ѝ надделя. Точно когато стъпваха на първото стъпало, тя дръпна ръката на Чарлз, който бързо я погледна.

— Да не би родителите ти да имат и затвор в къщата си? — прошепна тя, повдигната на пръсти, за да може само той да чуе въпроса ѝ.

Погледна отново през рамо към решетките и вдигна въпросителен поглед към Чарлз.

Той видя накъде гледа тя и защо задава този въпрос. Засмя се.

— Не, Снежна сърна, родителите ми нямат затвор в къщата си — каза той. — Питаш за решетките на онзи прозорец, нали? Това е прозорецът на пощенската служба. Решетките са заради крадците. Има хора, които могат да си помислят, че доставяме и други пратки, освен писма.

Снежна сърна отвори уста от учудване.

— Искаш да кажеш, че в Илинойс има бандити, които ограбват хората? — Изглеждаше притеснена.

Чарлз отново се разсмя.

— Сладка моя Снежна сърна — каза той и нежно я погали по бузата. — Навсякъде има бандити.

— Пощенската служба на родителите ти била ли е ограбвана вече? — попита тя, но не получи отговор, защото вниманието на Чарлз бе привлечено от вратата, която внезапно се отвори и баща му излезе на верандата.

— Синко! — извика Джейкъб и протегна ръце към Чарлз. — Синко! Ти се върна!

Чарлз изтича покрай Снежна сърна към баща си и го прегърна.

— Да, върнах се. — Моментът, от който толкова се страхуваше, бе настъпил.

— Толкова се радвам, че си жив и здрав. — Джейкъб го потупваше по рамото.

После се освободи от ръцете на Чарлз и погледна първо към Снежна сърна, а после зад нея. Повдигна вежди, когато не видя нито каруцата, нито вуйчо Хайръм.

Джейкъб се отдръпна от Чарлз, като безмълвно го питаше с очи.

Чарлз не се притесни толкова от въпросителния поглед на баща си, колкото от това, че майка му не беше излязла да го посрещне.

— Къде е майка? — попита той обезпокоен. — Защо не излезе с теб?

Джейкъб нервно прокара пръсти през оредяващата си коса.

— Майка ти... майка ти е болна, Чарлз — каза той тихо.

Чарлз пребледня.

— Тя е болна? Какво ѝ е?

— Някаква непозната треска, Си Си — отговори Джейкъб и се обърна към отворената врата и после отново към Чарлз. — Доктор

Роуз не може да разбере от какво *всъщност* е болна. Треската се появи внезапно и не минава.

Чарлз тръгна, за да отиде до леглото на майка си, но Джейкъб го сграбчи за ръката.

— Си Си, преди да отидеш при майка си, мисля, че трябва да ми обясниш някои неща, нали? — каза той, търсейки отговор в тъмните очи на Чарлз.

Чарлз погледна към Снежна сърна, която изглеждаше силно изплашена. Беше пренебрегната доста дълго време.

Погледна към баща си, като се чудеше при кого да отиде първо.

Той много обичаше Снежна сърна, а и се чувстваше виновен, че я накара да се почувства изоставена в този нов за нея свят. Затова отиде при нея, взе ръката ѝ и я поведе нагоре по стълбите.

Когато застанаха пред баща му, Чарлз кимна към Снежна сърна.

— Татко, искам да ти представя бъдещата си съпруга — каза той.

Обгърна кръста ѝ с ръка, за да я успокои. Баща му беше разтревожен. Това пролича от затрудненото му дишане. После потрепери, сякаш изведнъж задуха студен вятър.

Джейкъб направи една крачка назад, без да сваля очи от Снежна сърна.

После, все едно, че не я е видял и чул думите на Чарлз, той се намръщи.

— Къде е вуйчо ти Хайръм? — попита той. Погледна към конете и отново към Чарлз. — Къде е каруцата ми? Къде е другият ми кон? Единият от тези коне не е мой.

— Мой е. — Най-после Снежна сърна се осмели да се обади.

Тя се опитваше да не се засяга от начина, по който бащата на Чарлз я пренебрегваше. Поведението му беше такова, като че ли тя въобще не съществува. Може би защото присъствието ѝ означаваше, че тя скоро ще стане част от семейството им. Тя и преди се беше сблъсквала с подобни предразсъдъци, затова и сега ги разпозна безпогрешно.

Тя знаеше, че ако иска връзката ѝ с Чарлз да оцелее, трябваше да се преструва, че не забелязва, че баща му не я харесва.

— Чарлз, на *теб* зададох въпрос за коня и каруцата, а също и за вуйчо ти — каза Джейкъб, като отново очевидно пренебрегна Снежна сърна.

Чарлз беше изумен от отношението на баща си. Държеше се така, сякаш нея въобще я няма. Баща му винаги е бил добросърдечен. Никога не бе страдал от предрасъдъци.

Но Чарлз си спомни как бащата на Снежна сърна се отнесе към него. След като Пламтящ орел разбра за намеренията му към дъщеря си, той също показва дълбока неприязън към него, само заради цвета на кожата му.

Това беше сблъсък между два свята и Чарлз знаеше, че той и Снежна сърна са достатъчно силни, за да се справят. Тяхната любов беше достатъчно силна, за да преодолее всички предрасъдъци и да оцелее.

— Татко, когато пристигнах в ранчото на Елиза, разбрах, че вуйчо Хайръм е много по-зле, отколкото си мислехме — каза той дрезгаво. — Притеснявах се дали ще може да издържи дългия път от ранчото на Елиза до тук, но... но...

Той спря и преглътна, защото си спомни за влошеното здраве на Елиза.

— Но какво? — попита Джейкъб и повдигна вежди. — Изплюй камъчето, сине. Не ме карай да чакам.

— Елиза е болна от туберкулоза — бързо каза Чарлз. — Тя умира. Не беше достатъчно добре, за да продължи да се грижи за баща си. — Той отново преглътна. — Елиза искаше той да види сестра си още веднъж, преди да умре.

— Елиза умира? — Джейкъб пребледня и наведе глава. — Боже всемогъщи!

— Татко, не бях изминал много път, когато... когато вуйчо умря — каза Чарлз. Баща му рязко вдигна глава, като чу тези думи. — Не можех да направя нищо друго, освен да го погребя.

Джейкъб изгледа продължително Чарлз, после се обърна и отвори вратата към салона.

— Хайде, Си Си. Не знам как ще се отрази на майка ти тази новина.

— Може би трябва да изчакам малко, преди да й кажа? — промълви Чарлз и се отдръпна, за да даде път на Снежна сърна.

После побърза отново да застане до нея и да я прегърне през кръста, за да й даде сигурността, която знаеше, че й е нужна в тази нова обстановка.

Ако майка му не беше болна, Чарлз щеше бързо да се отправи към своята къща, за да даде време на баща си да осъзнае колко лошо се е държал със Снежна сърна.

Но положението беше такова, че не можеше да отлага срещата с майка си. Сърцето го болеше за нея. Не познаваше друг толкова добър и мил човек като Патриша Клайн.

Чарлз погледна към Снежна сърна. Нейният характер беше същият като този на майка му. Помоли се наум майка му да оздравее и да обикне Снежна сърна така, както той я обичаше.

Чарлз и Снежна сърна последваха Джейкъб по един дълъг коридор със затворени врати от двете страни. Когато Джейкъб спря пред една от затворените врати, се обърна и погледна Снежна сърна. После стисна устни и изгледа и Чарлз.

— Най-добре ще е тя да остане тук, сине. Мисля, че майка ти няма да понесе два шока наведнъж.

— Тя идва с мен — каза равно Чарлз, държейки ръката на Снежна сърна. — Отсега нататък Снежна сърна винаги ще бъде с мен, татко.

Джейкъб гневно скръсти ръце на гърдите си, докато гледаше как Чарлз влиза в стаята заедно със Снежна сърна. После ги последва и застана в сянката. Видя как очите на жена му бавно се отварят.

— Синко — каза Патриша с треперлив шепот. Тя извади ръката си изпод одеялата и докосна лицето на Чарлз, когато той се наведе над нея. — Ти се върна! Вече бях започнала да се притеснявам. — Тя погледна към вратата, после върна въпросителния си поглед към него. — Синко, къде е Хайръм? — попита тя.

Чарлз се поколеба, но ѝ разказа какво се беше случило.

Наведе се още по-ниско и я прегърна, когато тя се разрида. Беше толкова разстроена, че дори не забеляза Снежна сърна.

А тя стоеше отстрани и наблюдаваше тъжната среща. Забеляза колко е почервеняло лицето на Патриша от треската. Знаеше, че отвън, от другата страна на пътя, под дърветата, могат да се намерят билки, които ще ѝ помогнат да се пребори с треската. Тя щеше да отиде там, да ги откъсне и да научи Чарлз как да ги използва, за да свали температурата на майка си. Този лек беше научила от баща си.

Погледна към бащата на Чарлз, когато мина покрай него. Стегна се, защото почувства погледа му на гърба си, докато вървеше по

коридора към входната врата. Не можеше да не се притеснява от отношението на този човек. Чарлз ѝ беше говорил само хубави неща за него. Беше ѝ казал, че баща му е дълбоко религиозен човек!

Тогава, тъжно се учуди тя, ако е толкова набожен, защо така се отнася с нея? Тя не искаше да причинява зло на семейството му. Тя не представляваше никаква заплаха за него!

После си припомни какво беше отношението на нейния баща към Чарлз. Пламтящ орел се беше отнесъл с него почти по същия начин, по който бащата на Чарлз се отнасяше с нея!

Надяваше се, че с времето чувствата му ще се променят, защото иначе тя можеше да поиска да се върне отново при народа си, където беше обичана и уважавана.

Като тичаше надолу по стълбите и през широкия двор, Снежна сърна се усмихна, защото си помисли колко благодарен ще е бащата на Чарлз, когато тя донесе лекарството, което ще свали температурата на жена му.

Снежна сърна беше доволна, че ще спечели доверието на Джейкъб, когато той види колко е мила с майката на Чарлз. Тя изтича в малката горичка и започна да бере билките.

Когато джобовете ѝ се издуха, а ръцете ѝ се озелениха от стъблата на билките, Снежна сърна се забърза обратно към къщата. Вмъкна се в спалнята, където Чарлз все още успокояваше майка си с нежни думи. Очевидно не беше забелязал отсъствието на Снежна сърна.

— Чарлз? — обади се тя. Гласът ѝ беше тих, но разтревожен. Тя застана до него. — Донесох билки за майка ти. Покажи ми къде мога да намеря вода. Ще стопля малко и ще сваря билките, за да приготвя лекарството за майка ти.

Джейкъб пребледня. Пристъпи напред, застана до Снежна сърна и посочи към вратата.

— Вън! — извика той. — Изчезвай заедно с твоите измишльотини! Няма да използваш това върху жена ми!

Сега вече вниманието на Патриша беше привлечено от прекрасната индианска девойка. Видя как Чарлз отиде до Снежна сърна и я изведе от стаята, нежно сложил ръка на кръста ѝ.

— Коя беше тази жена? — Гласът на Патриша беше толкова слаб, че едва се чуваше. — Джейкъб, но тя е *индианка*! Какво... какво

прави тя тук? Защо... нашият Чарлз се държи толкова покровителствено с нея?

Джейкъб взе един стол и го сложи до леглото ѝ. Взе ръката на жена си и я задържа.

— Скъпа Патриша, тази жена е дошла вкъщи с Чарлз, за да... стане негова съпруга. — Беше изумен, като видя, че реакцията на Патриша съвсем не беше като неговата.

— Негова съпруга? — Патриша погледна към вратата, която Чарлз беше затворил след себе си. — Ами защо не, тя е толкова красива, Джейкъб.

Джейкъб пребледня и наведе глава.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Снежна сърна се разрида, дръпна се от Чарлз и избяга от къщата. Заслепена от сълзи, тя изтича надолу по стълбите и отиде при коня си. Пръстите ѝ трепереха, когато се опита да отвърже юздите му.

— Снежна сърна, моля те... — Чарлз я беше настигнал. Грабна юздите от нея. — Моля те, не се разстройвай толкова от думите на баща ми. Никога преди не съм го виждал такъв. Сигурно е така, защото майка е болна.

— Аз предложих помощта си, но той се отнесе толкова зле с мен — каза Снежна сърна. — О, Чарлз, кажи ми, че не сбърках, като дойдох тук, за да стана част от живота ти. Ако той винаги се държи така с мен, ще се чувствам нещастна.

— Всичко ще се оправи — каза Чарлз и я прегърна нежно. Потупа я успокоително. — Обещавам ти, че всичко ще се оправи. Ще поговоря с татко. А що се отнася до майка ми — о, Снежна сърна, можеш да си сигурна, че тя въобще няма предразсъдъци. Само да оздравее, тя ще те приеме с отворени обятия, все едно че си ѝ собствена дъщеря.

— Тя е много болна. — Снежна сърна се освободи от прегръдката му. Изтри сълзите си и погледна към къщата. — Знам, че можех да ѝ помогна.

— Да, сигурен съм, че можеше — отговори Чарлз и ѝ помогна да се качи на седлото. — Но засега мисля, че ще е най-добре, ако повикам доктор Роуз. Ще го помоля да дойде и да прегледа майка още веднъж. Сигурно има някакво друго лекарство, което да ѝ помогне да се пребори с треската.

— Може ли да дойда с теб? — попита тя, когато и Чарлз се метна на седлото си.

— Знаеш ли, искам да направя нещо друго вместо това — каза Чарлз и погледна към къщата си.

— Ще направя всичко, което поискаш. — Снежна сърна проследи погледа му и видя, че той гледа към своето жилище.

— Искам да те заведа вкъщи, Снежна сърна — в твоя и моя дом. Можеш да си починеш, докато ме няма. Пътуването беше твърде изморително за човек, който не е свикнал да язди дълго.

Снежна сърна направи опит да се засмее. Потърка болезнените си задни части.

— Да, болят ме някои места, които не са ме болели никога досега — каза тя, кимайки. — Добре, заведи ме вкъщи, Чарлз. Ще те почакам, докато се погрижиш за майка си.

Чарлз се наведе и я целуна. После тръгнаха към къщата му.

Наблюдаваше реакцията ѝ, когато влизаха. Той се отдръпна назад, когато тя се приближи до мебелите и погали с ръка тапицерията им. После отиде в кухнята и остана като вцепенена пред кухненската печка, лавиците с чинии, тенджери и тигани и пред масата и столовете, на които щяха да се хранят.

След това я заведе в спалнята. Отдръпна се, за да я наблюдава. Тя натисна с ръце мекия пухен дюшек и се обърна към него. На устата ѝ грееше усмивка.

— Всичко е толкова прекрасно — промълви тя, после отиде до Чарлз и го прегърна. — Ще бъдем много щастливи тук.

Те се целунаха и той я заведе в салона. Гледаше я как обикаля из стаята, а след това коленичи пред камината.

— Огънят в твоя дом сигурно е много по-голям от този в моето огнище — каза тя и се усмихна през рамо на Чарлз. После усмивката ѝ изчезна. Тя отиде при него и го прегърна. — Всичко тук е чудесно, но е съвсем ново за мен — каза тя, но гласът ѝ се пречупи. — Също и родителите ти. Не мога да не мисля за тях, особено за отношението на баща ти.

— След като те опознае, той ще те обикне — окуражи я топло Чарлз. Погледна към вратата и се отдръпна от Снежна сърна. — Но сега вече наистина трябва да тръгвам, за да повикам доктор Роуз. — Той нежно сложи ръцете си на кръста ѝ. — Нали ще се справиш, докато ме няма?

Очите на Снежна сърна се разшириха, когато кимна.

— Снежна сърна ще е добре — каза тя тихо. — Върви! Аз ще си почивам на мекото легло, докато те няма.

Очите на Чарлз изведнъж заблестяха.

— Снежна сърна, тази вечер ще прекараме първата си истинска нощ заедно на това пухено легло. Ще видиш колко по-приятно ще е.

— Ще се чувствам, сякаш летя в облаците — каза Снежна сърна и се разсмя.

Тя стана отново сериозна, когато той я целуна и излезе. Огледа се наоколо и се почувства чужда. Сподави едно ридание, чудейки се дали въобще някога ще свикне с този начин на живот. Наистина, това жилище имаше много удобства. Но толкова се различаваше от начина, по който бе свикнала да живее!

— И баща му — прошепна тя и я обзе още по-голяма тъга. — Съмнявам се, че някога ще ме приеме като своя дъщеря.

Изпълнена със съмнение и внезапен страх, тя се обърна и излезе тичешком от къщата. Изтича напосоки през огромната градина на Чарлз и се втурна към гората, която се простираше до градината.

Не беше сигурна къде отива.

Просто искаше да се махне!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Чарлз тичаше с грейнало лице надолу по прашния път към къщата си. Според доктор Роуз майка му беше по-добре от последния преглед насам. Беше ѝ дал ново лекарство, което ѝ беше помогнало.

Щеше да се оправи.

Чарлз се чувстваше така, сякаш огромен товар се е смъкнал от плещите му. Но нещо друго го караше да бърза да се върне при Снежна сърна. Докато доктор Роуз преглеждаше майка му, Чарлз заведе баща си в салона и дълго и сериозно разговаряха за Снежна сърна.

Думите на Чарлз излизаха от дълбините на сърцето му. Той обясни на баща си колко много обича Снежна сърна и че нищо не може да го разубеди да се ожени за нея.

Разказа му за хладното отношение, с което бащата на Снежна сърна — шайенският вожд — се беше отнесъл към *него*. Обясни му как това отношение го бе накарало да се почувства толкова празен, толкова безнадежден, да мисли, че в крайна сметка никога няма да се ожени за Снежна сърна. Разказа му всичко това, за да му покаже как се е почувствала тя, след като той се отнесе с нея така, сякаш въобще не заслужава уважение.

Не му беше много трудно да накара Джейкъб да премисли отношението си към Снежна сърна и да я приеме като част от техния живот. Чарлз изслуша онемял разказа на баща си за клането, станало преди много години, когато прабабата и прадядото на баща му са били зверски убити от индианци. Така Джейкъб му обясни защо не бе могъл веднага да приеме Снежна сърна.

Чарлз беше много щастлив, когато баща му го дари с една мечешка прегръдка и се извини за държането си.

След като доктор Роуз си отиде, Чарлз и баща му отидоха при леглото на Патриша.

Чарлз отново започна да разказва историята си, този път на майка си. Но тя го прекъсна почти веднага и му каза, че никога няма да

направи нищо, което да накара младата жена да се чувства като натрапница. Тя щеше да приеме Снежна сърна с отворено сърце.

Настроението им се повиши още повече, когато майка му внезапно забеляза колко добре вижда синът ѝ без очилата си, а той им обясни, че повече няма нужда от тях.

Разказа им как го бяха ударили по главата. Понеже беше сигурен, че ударът е причината зрението му да се възвърне, Чарлз се пошегува, че трябва да благодари на Дъждовно перо.

Чарлз не можеше вече да чака да разкаже всичко това на Снежна сърна. Той тичаше по тясната калдъръмена пътека към къщата си и се смееше на глас.

— Тя ще бъде най-прекрасната булка, която някога е влизала в нашата малка баптистка църква — извика той, гледайки към небето.

Стори му се, че небето е прекалено синьо. Никога не му беше изглеждало толкова красиво! Сякаш дори слънцето му се усмихваше!

А вятърът! Той галеше лицето му с нежна целувка и го накара да си спомни последния път, когато ръката на Снежна сърна галеше бузата му.

Отвори очи и спря, когато видя една пъстроцветна кралска пеперуда да пърха около лицето му. Кадифените ѝ криле бяха обагрени в оранжево, черно и златисто.

Засмя се на себе си, когато пеперудата отлетя.

— Снежна сърна би казала, че това е някаква поличба — прошепна той. — Разбира се, добра поличба, защото всичко между нас двамата ще е идеално! Идеално!

Широко усмихнат, Чарлз отвори вратата на къщата си и се втурна вътре. Спря се и усмивката му бавно се стопи, когато осъзна колко е тихо.

Бавно огледа дневната. Снежна сърна не беше там. Отиде в кухнята. Слънцето огряваше всичко, но и тази стая беше празна.

После по устните му затрептя усмивка, когато погледна към полуотворената врата на спалнята в другия край на къщата.

— Тя си почива — прошепна той.

Забърза с големи крачки нататък.

Не се и съмняваше, че тя ще има нещо против да я събуди, след като ѝ носеше новини, които ще направят живота им по-лесен.

Никога нямаше да забрави болката в очите ѝ, причинена от грубостта на баща му. Ако Чарлз знаеше за това клане, щеше да подготви Снежна сърна, да я предупреди, че баща му може и да не я приеме веднага.

Чарлз спря пред вратата на спалнята, сложи ръка на бравата и бавно я натисна.

Когато вратата се отвори достатъчно, за да може да види цялото легло, отворения прозорец и снежнобелите пердета, полюшвани от вятъра, сърцето му сякаш спря. Леглото беше празно.

Беше сигурен, че дори не е лягала в него. Покривката му не беше докосвана. Всичко беше така, както го бе оставил в деня на заминаването си за Кентъки.

— Господи! — прошепна той преbledнял.

Бързо се обърна и отново с безмълвно отчаяние огледа дневната.

Не. Липсваше всякакъв знак, че Снежна сърна е била там.

Погледът му се спря на пътните чанти, които беше оставил вдясно от входната врата. И те не бяха докосвани.

Отчаянието го сграбчи. Възможно ли е да е избягала?

Видя отворената врата и изтича навън. Задъхан, той се спря и се огледа тревожно във всички посоки.

„Накъде може да е тръгнала? — чудеше се той. За бога, защо беше избягала?“ Нима не вярваше, че той ще направи всичко възможно, за да се оправят нещата?

Погледна към земята, като се надяваше да види следите ѝ или поне стъпкана трева, която да му покаже накъде е тръгнала.

Но нищо. Тя беше по-лека от птичка.

Бавно се огледа, като се опитваше да разсъждава така, както тя би разсъждавала.

Погледна към ковачницата си. Не. Не би отишла там.

Погледна към обора, в който бяха конете.

— Конете! — възкликна той и преглътна. Изтича бързо нататък и скоро откри, че конете са си там. Накъдето и да беше тръгнала Снежна сърна, беше избрала да избяга пеша.

Излезе от обора и отново спря да се огледа.

Погледна към градината си, а после и по-нататък — към тъмните сенки на гората.

Сърцето му прескочи един удар.

Снежна сърна беше като едно цяло с природата. Ако беше почувствала отчаяна нужда да избяга от този нов живот, сигурно е потърсила самота в гората под дърветата.

Може би е намерила нещо повече там — сенки, в които да се скрие, след като беше избягала от живота, с който е решила да няма нищо общо.

Чарлз се втурна бързо. Тичаше между редовете от царевица, чиито стръкове бяха вече колкото човешки бой.

Изтича покрай зеления фасул, който се увиваше около пръчките. Шушулките висяха наедрели и готови за бране.

Изтича покрай големите оранжеви цветя, които щяха да се превърнат в тикви.

Прибяга покрай редовете узрели домати. Някои от стръковете се бяха привели от тежестта, а други лежаха направо на земята.

Най-накрая стигна до хладните сенки на гората. Проправяше си път през дърветата. Увивни растения с огромни красиви цветове, наподобяващи оранжеви орхидеи, се полюшваха от лекия ветрец.

Стигна до гъст храсталак. Прощеци през зъби едно проклетие, когато в крачолите на бричовите му започнаха да се забиват бодли.

После изведнъж спря и затаи дъх, когато чу един нежен глас, идващ отнякъде наблизко.

— Снежна сърна! — прошепна той. Заля го вълна на облекчение. Беше намерил Снежна сърна!

Той се насочи към напяващия глас. Сега вече разбра какво прави тя и защо. Усмихна се и благодари на своя Бог, че не го е напуснала.

Просто беше потърсила усамотение в гората.

Тя се молеше на *махео*, на своя бог, на бога на шайените.

Не искаше да прекъсва молитвата ѝ, защото знаеше колко много се нуждае тя да остане насаме със своя *махео*. Изкачи се по хълма.

Когато стигна до билото, се спря. Снежна сърна беше коленичила с очи, насочени към небето. Той дълбоко се трогна от гледката и от това, което индианката казваше.

Остана там и се заслуша, защото не искаше да я безпокои в този момент.

— *Махео*, моля те, чуй молбата ми — проплака Снежна сърна. — Дай ми сила да живея така, както иска сърцето ми, с мъжа, който винаги ще обичам. Дай ми сила да разбере тези, които не ме приемат

заради цвета на кожата ми. Накарай ги по-добре да разберат мен, индианката. Накарай ги да преодолеят предразсъдъците си. — Тя сведе очи и ги затвори. Сложи ръце на сърцето си. — О, *Махео* — гласът ѝ се пречупи. — Накарай Чарлз да разбере слабостта ми, когато не мога да приема всичко това толкова лесно, колкото на него му се иска. Неговият живот толкова се различава от моя. Моля те, дай му търпение. Нашият съвместен живот е възможен само ако той е търпелив, а аз — смела.

Чарлз видя как тя бавно се изправи.

А когато се обърна, за да си тръгне, сърцето му прескочи един удар, защото тя се спря и се загледа в него.

Вече беше сигурен, че не биваше да стои там и да я слуша.

Той отвори уста, за да се извини, но още преди да е произнесъл и дума, Снежна сърна дойде и силно го прегърна.

— Мой, Чарлз — промълви тя. — Изплаши ли се, когато откри, че ме няма? Съжалявам, ако е станало така.

Чарлз я притисна още по-силно.

— Голям глупак съм, щом можах да си помисля, че си ме напуснала — каза той и усети как тя се напрегна, когато чу признанието му.

Снежна сърна бързо погледна нагоре към него и се освободи от ръцете му.

— Никога няма да те напусна. — Тя погали бузите му. — Но понякога ще имам нужда да се помоля насаме. Можеш ли да ме разбереш? На теб необходимо ли ти е да оставаш насаме с молитвите си?

— Аз се моля непрекъснато, във всеки час на деня и нощта — каза ѝ топло той. — Нямам нужда да бъда сам, защото се моля наум. Ако изпадна в положение, в което имам нужда от молитва, аз се моля. Моят бог чува дори тези молитви, които не са изречени на глас.

— Моят *махео* също ме чува, когато му се моля наум, но понякога имам нужда да изкажа молитвите си гласно — каза Снежна сърна и му се усмихна.

— Ако някога поискаш да се помолиш тук, на моя хълм, можеш да го направиш.

— На твоя хълм? — Чарлз се засмя. — Сега това е твоят хълм, така ли?

— Това е мястото за молитвите ми — отговори Снежна сърна, а очите ѝ блестяха.

— Да, мястото за молитвите ти. — Чарлз отново я привлече в прегръдката си. Наслаждава се на близостта ѝ известно време, после се отдръпна от нея, като я държеше за талията. — Нося ти добри новини.

— Какви? — Снежна сърна повдигна вежди.

— Майка ми ще оздравее, а те двамата с баща ми искат да се върнеш в дома им, за да ти кажат, че си добре дошла.

— Наистина ли? — ококори се Снежна сърна. — Толкова се радвам, че майка ти ще оздравее. Но, Чарлз, какво си им казал, че така са променили отношението си към мен?

— Майка ми нямаше нужда от много убеждаване. — Той взе ръката ѝ и я поведе надолу по хълма. — Тя е преценила качествата ти още в момента, в който те е видяла. Но баща ми е по-костелив орех.

— Костелив... орех...? — прекъсна го Снежна сърна и го погледна въпросително.

— Това е просто един начин да се опише човек, който е инат — засмя се Чарлз. — И така, скъпа, за баща ми. Сега вече знам защо ти така го подразни. Виждаш ли, преди много време, когато ние с теб още не сме били родени, неговите прабаба и прадядо са били заклани от индианци. На баща ми му разказали за клането, когато бил още дете. Затова винаги някъде дълбоко в себе си е таил неприязън към всички индианци.

Снежна сърна спря и застана пред Чарлз.

— Той винаги ще ме мрази — прошепна тя. — Дълбоко в сърцето си той ще ме мрази.

— Аз говорих с татко — каза ѝ топло Чарлз. — Убедих го да забрави лошите чувства. Обясних му, че си прекрасен човек, че нямаш нищо общо с тези, които са убили роднините му.

— И той поиска да ме види? — попита Снежна сърна с широко отворени очи. — Готов е да се научи да ме приема въпреки цвета на кожата ми?

— Да. Баща ми ще те приеме и те моли да отидеш в къщата му. Мисля, че има да ти казва нещо.

Сърцето на Снежна сърна биеше тревожно, докато Чарлз я водеше през гората. После минаха през градината и излязоха на

прашния път. Тя погледна към небето и безмълвно благодари на *махео*, който беше чул и удовлетворил желанията ѝ.

Усмихна се. Имаше моменти, когато се чудеше дали като напусна племето на шайените, *махео* ще я изостави. Сега вече знаеше, че той непрекъснато е с нея. Той оставаше върховният бог на шайените, независимо къде или с кого живеят.

— Усмивката ти е толкова прекрасна — каза Чарлз, след като я погледна. — Надявам се, че аз я предизвиках.

— Ти и *махео* — отговори Снежна сърна и отново се усмихна.

Чарлз беше толкова щастлив! Пое си дълбоко въздух, дръпна Снежна сърна от пътя и двамата забързаха към къщата на родителите му.

Баща му стоеше точно до вратата. Беше чакал завръщането на Чарлз и Снежна сърна.

Сърцето на Снежна сърна щеше да излезе от гърдите ѝ, когато тя застана до Чарлз и погледна към Джейкъб Клайн. Въздъхна от облекчение, когато той отвори ръце и топло я прегърна.

— Съжалявам, че бях толкова груб с теб — каза Джейкъб тихо. Отдръпна я от себе си, но ръцете му останаха на раменете ѝ. — Мило момиче, ти си добре дошла в моя дом. Приветствам те като жената, която скоро ще се омъжи за моя син.

Очите на Снежна сърна се изпълниха със сълзи.

— Благодаря — промълви тя и се обърна към Чарлз.

— Майка те чака — каза той. Гласът му беше глух от вълнение.

Снежна сърна триеше с ръце радостните сълзи от бузите си, когато влезе заедно с Чарлз в спалнята на майка му.

Тя сбърчи нос от странния мирис на лекарства, с който беше изпълнена стаята. Спомни си как предложи билките и как помощта ѝ бе отказана, сякаш тя беше някаква вещица, която иска да причини зло на тази жена.

Спря да мисли за това, защото искаше да забрави болката, която ѝ бяха причинили. Сега вече всичко беше дошло на мястото си.

Снежна сърна застана до леглото и се усмихна на майката на Чарлз. Червенината бе напуснала лицето ѝ. Очите ѝ вече не бяха замъглени от болка. Бяха пълни с любов и се усмихваха, когато тя погледна първо към Чарлз, а после и към Снежна сърна.

— Скъпа моя — промълви Патриша и подаде на Снежна сърна слабата си бяла ръка. — Ела при мен! Дай да те прегърна!

Снежна сърна се радваше на начина, по който я приемат, защото знаеше, че всичко би могло да бъде съвсем различно. Тя коленичи до леглото. Долови странния мирис на лекарства, но се престори, че не е усетила нищо, и радостно позволи на жената да я прегърне.

— Снежна сърна, Чарлз ми разказа толкова неща за теб. — Патриша потупа Снежна сърна по гърба. — Синът ми те обича много. Аз също ще те обикна.

— О, благодаря, много ти благодаря — измърмори Снежна сърна. После пхна ръцете си под слабото ѝ тяло и отвърна на прегръдката ѝ.

Патриша ѝ се усмихна, когато тя се освободи и застана до Чарлз.

Вниманието на сина ѝ бе привлечено от шума навън. Той погледна към прозореца точно когато вятърът поклати завесата и видя да пристига една двуколка. Тя се усмихна.

— Изглежда, че вечерята пристига — каза той.

Две жени слязоха от двуколката и взеха няколко захлупени подноса.

— Кой идва, синко? — попита Патриша. От мястото си тя не виждаше нищо, а беше твърде слаба, за да се надигне от леглото.

— Алис и Хана — отговори ѝ Чарлз.

Жените вече се качваха по стълбите.

— Те са много добри жени. — Патриша се усмихна. — Много добри християнки.

— Да, радвам се, че дойдоха. — Чарлз прегърна Снежна сърна през кръста. — Искам да се запознаеш с тези жени. Те са най-добрите приятелки на майка ми.

Джейкъб излезе, за да ги посрещне.

Усмивката на Снежна сърна избледня при мисълта, че трябва да се срещне и с други бели хора толкова скоро след излекуването на болката, причинена ѝ от бащата на Чарлз. Не можеше да не се чувства обезпокоена от подобно запознанство. Много бели гледаха на индианците като на „диваци“.

Щеше да умре, ако тези жени, които Чарлз толкова обича, не я приемат добре.

— Трябва ли сега да се запозная с тях? — прошепна Снежна сърна в ухото на Чарлз.

— Не искаш ли? — Очите му търсеха нейните.

Снежна сърна не можа да отговори. Двете жени влязоха в стаята. Пъстроцветни шапки бяха кацнали на главите им, а дългите им рокли, украсени с памучна дантела, стигаха до земята.

Те малко се смутиха, когато погледнаха към леглото.

— Патриша? — възкликнаха почти едновременно.

— Джейкъб каза, че си по-добре. Може ли да поостанем при теб?

Но преди Патриша да отговори, те хвърлиха по един бърз поглед на Чарлз, после бавно огледаха Снежна сърна.

Чарлз забеляза реакцията им, защото те и двете въздъхнаха.

Той прегърна собственически Снежна сърна.

— Алис, Хана. — В гласа му звучеше гордост. — Запознайте се със Снежна сърна, моята годеница. Надявам се, че ще украсите добре църквата за нашата сватба. Искам да се ожена колкото е възможно по-бързо.

— Чарлз, тя е... — започна Хана, но се спря по средата на изречението. Усмихна се с обичайната си сладка усмивка и протегна ръка към Снежна сърна. — Радвам се да се запознаем, Снежна сърна! Така ли каза Чарлз, че се казваш?

— Хух — каза Снежна сърна. Опънатите ѝ нерви я накараха да отговори първо на шайенския си език. После бързо премина на езика, който тези жени бяха свикнали да чуват. — Да, казвам се Снежна сърна — промълви тя. — Приятно ми е да се запознаем.

Чарлз затаи дъх, докато Алис и Хана разговаряха със Снежна сърна. Въздъхна облекчено, когато видя, че след като ледът веднъж бе разчупен, те, изглежда, наистина я приеха.

Снежна сърна ги заведе до леглото. Чарлз стоеше отстрани и гледаше.

— Сближих се с твоите приятелки — каза Снежна сърна и сияеща се усмихна на Патриша.

— Толкова се радвам — отговори ѝ Патриша и протегна ръка към нея.

Снежна сърна я стисна и изпрати една бърза усмивка през рамо към Чарлз.

Той почти се разтопи. В този момент щастието му беше пълно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Беше *То-но-иш-и*, Луната на хладното време.

Лятото се превръщаше в есен. За трети път Снежна сърна погледна тревожно към отворената врата. Чакаше Чарлз да се прибере.

Тя се замисли как се бяха подредили нещата през последните няколко седмици. Когато майката на Чарлз се възстанови напълно, Снежна сърна и Чарлз се ожениха в красивата бяла баптистка църква малко по-надолу от къщата на Чарлз. Сватбената церемония беше скромна.

Снежна сърна бе разбрала, че цялото паство беше дошло на сватбата не само от уважение към Чарлз, който беше един от църковните настоятели, но и от любопитство — искаха да видят жената, за която се жени — истинска шайенска принцеса.

От уважение и любов към Чарлз тя беше облякла рокля, доста по-различна от всяка дреха, която някога бе обличала. Това беше роклята, която майката на Чарлз бе носила на своята сватба. Въпреки че бе пожълтяла от времето, тя беше все още красива с дантелите си, с перлените копчета и с прекрасния воал. Снежна сърна си сложи и него, за да бъде като всички други булки и да не разочарова съпруга си.

Тя разбираше, че трябва да промени коренно начина си на живот, затова прие още много други дрехи от майката на Чарлз. Сега Снежна сърна се обличаше като бяла жена.

Грубите обувки бяха най-лошото, с което трябваше да свикне. Те болезнено притискаха пръстите на краката ѝ. Пришките бяха толкова разранени, че тя имаше чувството, че стъпва върху остри камъни.

Въпреки това вече бе обличала всичко, дори роклите с високи яки. А в неделите, когато трябваше да изглежда най-добре, защото тогава ходеше на църква със съпруга си, тя дори обличаше ужасния корсет, който безмилостно я стягаше.

Днес беше развълнувана, защото наистина се беше справила с кухненската печка, която досега наричаше „чудовището“. За първи път

беше приготвила цялата вечеря на печката, без да изгори всичко така, че да заприлича на опърлена кожа.

Беше изпълнила многобройните съвети на майката на Чарлз.

Вечерята беше готова и подредена върху кухненската маса: месо, зеленчуци, картофи, горещо кафе и ябълков пай.

Изкикоти се, като си представи как ще реагира Чарлз, когато види пая. Щеше да го остави да си мисли, че го е направила. Но тя нямаше да лъже съпруга си, дори за толкова дребни неща. Веднага щом той спомене нещо за пая, тя щеше да му признае, че майка му го е направила.

Снежна сърна приглади памучната си рокля, след като свали изпоцапаната си с брашно престилка. Отвори мрежестата врата и погледна към ковачницата. Вече се здрачаваше. Не виждаше никаква светлина през прозорците, което със сигурност значеше, че Чарлз е излязъл.

— Къде ли е отишъл? — прошепна тя и затвори мрежата. Отиде в дневната и сложи още едно дърво в камината, след това запали два газови фенера. Стаята се освети от меката им, приятна светлина.

Тя отново погледна към вратата. Излезе на верандата, за да погледне в градината. Всичката реколта беше прибрана. Зеленият фасул бе консервиран в стъклени буркани и прибран в мазето.

По гредите в мазето висяха стегнати връзки царевица. Там имаше още много други зеленчуци, които щяха да се запазят за дългите зимни месеци.

Градината беше изорана. Само тук-там се виждаха пречупени царевични стъбла.

Но Чарлз не се виждаше никъде.

Снежна сърна въздъхна тежко и се върна в къщата. Застана до масата, наблюдавайки парата, която излизаше от купата със зелен фасул, от варените картофи и...

Мислите ѝ внезапно бяха прекъснати и тя рязко се обърна, когато Чарлз се втурна задъхан вътре.

— Снежна сърна, извинявай, че закъснях — забързано говореше той, като едновременно събличаше коженото си яке. — Един човек дойде в последния момент да подкова коня му. После поиздих малко с него надолу по пътя. Конят понакуцваше и аз исках да се уверя, че всичко е наред, преди да се прибера вкъщи.

— Оправи ли се конят? — попита Снежна сърна и го последва към мивката под кухненския прозорец.

— Да — отговори Чарлз, като сапунисваше ръцете си и ги триеше една в друга. Усмихна ѝ се. — Просто конят е доста стар. Не съм сигурен, че ще живее още дълго.

Той дълбоко си пое въздух и погледна към масата. Ококори се, когато видя храната в подносите. Толкова вкусно ухаеше, че още по-остро усети глад.

Имаше още нещо. Снежна сърна беше подредила на масата хубави чинии и сребърни прибори, в които Чарлз разпозна сервизите на майка си. Усмихна се доволен, че майка му и Снежна сърна са станали толкова близки. Дотолкова, че майка му бе готова заради нея да се раздели с вещи, които ѝ бяха толкова скъпи.

— Чарлз, днес нямах никакви затруднения с печката — каза Снежна сърна, като видя как той безмълвно се възхищаваше на подредената маса. Вече беше измил и избърсал ръцете си, затова тя отиде при него и го прегърна. — Съпруже, доволен ли си от мен? Виждаш ли каква вечеря съм ти приготвила?

Сърцето на Чарлз заби лудешки, когато плъзна ръцете си надолу към талията ѝ. И причината не беше в храната, която тя бе сготвила за вечеря, а в нейната близост.

Погледна прекрасното ѝ лице с бронзова кожа, тъмните като нощта очи, които винаги събуждаха желанията му. Забеляза, че е прибрала черната си коса назад и я е завързала с розова сатенена панделка, в тон с розовата ѝ памучна рокля с дантели по краищата. Така облечена, Снежна сърна приличаше на ангел.

— Знаеш ли какво искам повече, от каквато и да е храна, приготвена на кухненската ни печка? — попита той с дрезгав глас. Премести ръцете си нагоре и хвана гърдите ѝ.

Дишането на Снежна сърна се учести. Усети как бузите ѝ се зачервяват от удоволствие.

— Какво искаш повече от вечерята си, съпруже? — подразни го тя, но изстена, когато той се наведе и покри с целувки гърдите ѝ, които се показваха над деколтето на роклята.

— Теб! — отговори той.

Устните му се сляха с нейните в страстна целувка. Чарлз хвана Снежна сърна за ръката и я поведе към масата.

След като се настаниха и си наляха кафе, Чарлз погледна още веднъж към храната.

— Виждам, че моята шайенска принцеса е била много заета днес — каза той, като се ухили под мустак.

— И то само заради теб — отговори Снежна сърна и разстла една ленена салфетка в скута си. Видя как очите му засияха, когато най-после забеляза ябълковия пай, който тя беше оставила на помощната масичка. Тя се разсмя, но му каза истината. — Майка ти го донесе преди малко. Не мирише ли превъзходно? Ябълките са съвсем пресни — баща ти ги е набрал тази сутрин.

— Най-много обичам пай с ябълки „Джонатан“ — каза Чарлз и се засмя.

Той взе вилицата си и набоде едно парче месо от подноса. Загреба няколко големи лъжици от зеления фасул и си сипа голяма порция варени картофи, залети с разтопено прясно масло.

След ябълковия пай, изпи на един дъх кафето си.

После отиде при Снежна сърна, вдигна я на ръце и я занесе в спалнята им.

Той я целуна, докато я оставяше на мекото пухено легло. Ръцете му трепереха, докато бавно я събличаше, после застана до леглото и свали и своите дрехи.

— Цял ден съм чакал този момент — каза Чарлз, и се наведе над нея.

Хвана гърдите ѝ с ръце. Погали с пръсти зърната и те набъбнаха и се втвърдиха. После ги засмука с уста, а ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ. Тя потрепери.

— Вземи ме — прошепна Снежна сърна, гласът ѝ трепереше от вълнение. Очите ѝ бяха тъмни и разбиращи. Тя прокара пръсти в косата му и приближи устните му до своите. — Целуни ме.

Отдаде се напълно на потока от чувства, който я заля, когато той се притисна в нея и я изпълни с един-единствен мощен тласък. Движенията му бяха силни и завладяващи.

Тя обви крака около кръста му и той влезе още по-дълбоко.

Чарлз хвана с ръце заоблените ѝ задни части и я придърпа към себе си. Обичаше да усеща гладката ѝ медна кожа под пръстите си и да пие вкуса на устните ѝ.

Снежна сърна леко го драскаше с нокти по гърба. Тя се опияняваше от допира на силното му тяло.

После плъзна ръцете си по раменете му и зарови пръстите си в космите на гърдите му. След това лекичко започна да дразни твърдите му зърна. Усмихна се, когато той изстена от удоволствие.

Езикът му леко облиза устните ѝ.

— Моята красива шайенска принцеса — прошепна той. — Моята съпруга.

Нежно целуна клепачите на очите ѝ.

— Съпруже мой, съпруже мой — прошепна тя в отговор.

Тя се притисна в него и се заклати в ритъма на движенията му. Сега той я любеше бавно. Докосването на устните му до нейните, когато я целуваше, беше толкова топло, толкова приятно.

Снежна сърна го стисна за раменете.

Чарлз усети как напрежението расте, расте и изведнъж избухва в него. Притисна здраво Снежна сърна към себе си и телата им затрептяха като едно цяло. Почти изстена, когато семето му се изля дълбоко в нея.

В стаята вече беше тъмно, като се изключи блясъкът на огъня в камината, която се виждаше през полуотворената врата. Те легнаха един до друг и се загледаха през прозореца към звездите в небето. Отвън вятърът свиреше.

— Съвсем скоро ще завали първият сняг — каза Чарлз и се гушна. — Като че ли тази година не ми е неприятно да мисля за него.

— А защо, Чарлз? — Снежна сърна бавно го погали по гърдите.

— Имам теб, за да ме топлиш!

Разговорът за студеното време напомни на Снежна сърна, че му е приготвила изненада. Тя бързо седна и му се усмихна.

— Спомняш ли си, че ти казах, че имам да ти показвам нещо? — попита тя, а очите ѝ светеха.

Тя скочи от леглото и отиде до скрина. Бавно отвори едно чекмедже.

Чарлз седна и видя, че тя извади нещо от там.

Когато Снежна сърна се обърна, той можа да види в светлината на огъня, че тя държи цяла кожа от мускусен плъх. Там бяха малките уши, задните крака с ципи между пръстите и снопчета твърда козина, дори дългата му люспеста опашка. Той се дръпна назад.

— Снежна сърна, не ми казвай, че...

— Да, това е кожата на мускусен плъх. Имам още две. Смятам да направя мокасини и за двама ни.

Тя задържа дъха си, докато чакаше реакцията му.

— Нямам търпение — подразни я той и се усмихна.

Усмивката му стана още по-широка, когато разбра, че тя не схваща истинския смисъл на думите му — това, че той всъщност просто се пошегува, когато ѝ каза, че няма търпение да получи мокасините си от кожа на мускусен плъх!

О, все повече и повече му харесваше нейното мило невежество!

Протегна ръката си към нея.

— Ще се върнеш ли в леглото? — попита той топло.

Тя тръгна към него, като продължаваше да държи кожата.

— А, без кожата, скъпа — каза той и се ухили. — Без кожата.

Тя се засмя, остави кожата настрана и се мушна при него в леглото.

— Чарлз, като убих мускусните плъхове, аз не само осигурих кожа за мокасини, а ти спестих и някои неприятности с тези плъхове.

— Как така? — попита Чарлз и повдигна вежди.

— Мускусните плъхове не са ли повреждали реколтата ти от царевица? Моето семейство им е обявило война в Кентъки.

— Мисля, че това не се отнася за моята царевица, защото никога досега не са ми създавали неприятности. — Чарлз протегна ръка към нея.

— Може би ти си мислил, че други животни унищожават реколтата ти, а всъщност са били мускусни плъхове. — Снежна сърна се наведе напред и въздъхна, когато той сложи ръце на талията ѝ и я надигна така, че тя се оказа седнала върху него.

Центърът на удоволствието ѝ беше притиснат към корема му. На Чарлз не му беше необходимо много време, за да се възбуди отново.

И те отново бавно и продължително се любиха.

След това останаха да лежат, приятно отпуснати. Снежна сърна погледна към Чарлз.

— Може би ще имам достатъчно кожа, за да направя мънички мокасини и за нашето дете — промълви тя.

Чарлз се ококори. Той бързо седна в леглото, хвана я и я сложи да седне в скута му.

— Да не би наистина да мислиш това, което казваш? — попита той. Пулсът му препускаше. — Че си бременна?

Очите на Снежна сърна трепнаха и тя сведе поглед.

Чарлз сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна така, че да вижда очите ѝ.

— Снежна сърна, бременна ли си? — попита той нежно.

— Не, не още. — Тя въздъхна. — Но скоро ще съм. Толкова много искам дете от теб, Чарлз. — Погледът ѝ бе изпълнен с молба. — Може би тази вечер съм заченала?

Той протегна ръце, привлече я в прегръдката си и потупа меката кадифена плът на гърба ѝ.

— Да, може би — каза той. Не можеше да отрече, че изпитва разочарование от това, че тя не е забременяла *преди*. Вече започваше да се чуди дали няма да има трудности със зачеването.

— Разочарован ли си от това, че не съм бременна? — попита Снежна сърна и се притисна в него.

— Как въобще мога да се разочаровам от теб за каквото и да било? — възкликна Чарлз. Изпитваше неприятно чувство, защото ѝ беше позволил да усети разочарованието му. Отсега нататък ще прикрива чувствата си по-добре.

— Толкова те обичам, Чарлз — каза Снежна сърна, хвана главата му и приближи устата му до своята.

Устните му трепнаха, когато я целуна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Скоро ще дойде Коледа — каза Патриша и изми още една чиния. Погледна към Снежна сърна. — Скъпа, шайените празнуват ли Коледа?

Косата на Снежна сърна беше прибрана в стегнат кок. Беше облечена с карирана вълнена рокля, чиято колосана яка силно жулеше врата ѝ. Тя погледна през прозореца. Навън валеше сняг. После отново погледна към Патриша, защото тя повтори въпроса си.

— Да, семейството ми празнува не само Коледа, но и Деня на благодарността — каза тя и взе току-що измитата чиния от ръцете на Патриша. Внимателно я избърса с мека кърпа. — Но това е така, само защото съпругата на баща ми е бяла. Тя донесе тези традиции в дома ни.

Патриша бързо погледна към прозореца, когато по стъклото зачукаха ледени топчета суграшица.

— Боже, боже, ще ни измръзнат шушоните в този студ! — възкликна тя.

Когато Патриша се обърна към Снежна сърна и видя озадачения израз на лицето ѝ, разбра, че младата жена не е схванала смисъла на думите ѝ.

— Скъпа, виждам, че много често не разбираш това, което казвам. Това е, защото си спомням много от изразите на баща ми и не мога да се въздържа да не ги използвам. След време ще започнеш да разбираш кога се шегувам и кога съм сериозна.

Снежна сърна се усмихна.

— Не се опитвай да ми спестяваш тези изрази, когато говориш с мен — промълви тя и остави сухата чиния настрана. Взе друга от ръцете на Патриша. — Аз се уча от теб. Искам да науча всичко за теб и за семейството ви — за да бъде Чарлз доволен от мен.

— Знам нещо, което наистина ще го направи щастлив — каза Патриша, изстиска парцала, с който миеше чиниите, и го провеси на

ръба на мивката. После развърза престилката си и я сложи на облегалката на един стол.

— И какво е то? — попита Снежна сърна и остави и последната чиния. Разпъна кърпата, с която бършеше върху масата, за да съхне.

Патриша плесна ръце и топло погледна Снежна сърна.

— Мила моя, едно *дете*! Не знаеш ли колко много иска Чарлз дете? Не знаеш ли колко много аз и Джейкъб искаме внуци?

Снежна сърна трепна и сведе поглед. Няколко месеца бяха минали, откак се ожени за Чарлз, но месечното ѝ неразположение продължаваше да е редовно! Започваше да се чуди дали въобще *може* да има деца.

Знаеше, че Чарлз също се притеснява, защото при всяко следващо неразположение той ставаше мълчалив.

Когато го питаше защо е така умислен, той се измъкваше, като изтъкваше някаква причина — че се притеснява за времето, за реколтата или пък за работата си в ковачницата.

Тя обаче знаеше, че причината е в това, че не му съобщаваше очакваната новина за детето, заченато от неговото семе!

— Снежна сърна, да не казах нещо, което не биваше да казвам? — попита Патриша и отново отпусна ръцете си. Очите ѝ трепнаха, когато Снежна сърна ѝ обърна гръб. Тя отиде при снаха си и топло я прегърна. — Дъще, дъще — промълви тя. — Съжалявам, ако съм казала нещо, което ти причинява болка.

Патриша съвсем наскоро бе започнала да се обръща към Снежна сърна с „дъще“. Беше споменала на Чарлз да поговори с нея, да я убеди да смени името си, за да я предпази от втренчените погледи, които хората ѝ отправяха, като чуеха индианското ѝ име.

Досега Чарлз отказваше да приеме предложението на майка си. Отговаряше ѝ, че Снежна сърна е трябвало да се изправи пред толкова много промени в начина си на живот. Не беше сигурен дали ще може да се примири с такава промяна и че въобще ще се съгласи с нея.

— Аз много искам да имам деца — изведнъж се обади Снежна сърна и се притисна в Патриша.

— Скъпа, скъпа — прекъсна я свекърва ѝ. — Не трябваше да говоря за това. Трябваше да се сетя, че ти искаш да имаш деца не по-малко от Чарлз.

Снежна сърна се измъкна от прегръдката ѝ и изтри с ръце сълзите си.

— Да, искам деца! — Едно ридание заседна в гърлото ѝ. — Но...

— Скъпа, невинаги майката природа е добра с нас. — Патриша отново я прекъсна, опитвайки се да я успокои. — На тези от нас, на които им се иска пълна къща с деца, често им се отказва тази радост. Аз... аз исках да имам повече от едно дете. Въпреки че много се опитвахме, така и не родих друго. Всеки ден благодаря на Бога, че ми даде Чарлз. Никоя друга майка не е толкова горда със сина си, колкото аз с Чарлз Франклин.

— А сега вече имаш и дъщеря — каза Снежна сърна, взе ръцете ѝ и ѝ се усмихна. — И аз ти обещавам, майко, че един ден ще имаш много внуци.

— Да, много внуци — повтори Патриша и се насили да се усмихне, защото вече сериозно се съмняваше, че Снежна сърна ще роди деца.

Патриша беше преживяла всичко това. Знаеше колко ужасно е да искаш деца с цялото си сърце, а да не можеш да забременееш.

Истината беше, че Чарлз е осиновен, но нито Джейкъб, нито Патриша щяха някога да му разкрият тази тайна.

— За какво говорят двете най-любими за мен жени? — попита засмян Чарлз, след като влетя в стаята.

Забави крачка и усмивката му изчезна, когато видя зачервените очи на жена си. Знаеше, че те стават такива, след като е плакала.

— За времето — каза Патриша и отново се насили да се усмихне, когато рязко се обърна към Чарлз. — Май навън бушува истинска буря, а, синко?

— Да, така изглежда — отговори той, като не откъсваше погледа си от Снежна сърна. Но прецени, че е най-добре сега да не пита жена си защо е плакала. Щеше да я попита насаме, за да не ги поставя и двете в неудобно положение, любопитствайки за тайните, които си споделят.

— Измихте ли чиниите? — попита Джейкъб, влизайки в кухнята.

Беше пъхнал палци в тирантите си. Огледа двете жени, после погледна въпросително към Чарлз.

Чарлз поклати глава, за да го предупреди да не задава въпроси.

— Да, измихме ги и вече е време да започваме да цапаме други — каза Патриша, като се смееше пресилено. — Изпекла съм прекрасен пудинг. Снежна сърна, би ли занесла кафето и чашите в салона? Аз ще донеса пудинга.

Снежна сърна дари Патриша с мила усмивка. Беше доволна, че ще се заеме с нещо, за да премахне напрежението, което очевидно се беше възцарило в кухнята. Тя взе кафеника от печката и го сложи на сребърния поднос. После сложи там чашките, чинийките, захарта, сметаната и лъжичките за кафето.

Чарлз тръгна след нея, когато тя влезе в салона и остави подноса на масичката за кафе, около която бяха наредени столове. До тях, в камината, гореше силен огън.

Всички насядаха около масичката.

Ядяха мълчаливо, като се поглеждаха един друг.

— Намирам, че сметаната е много хубаво нещо — най-после се обади Снежна сърна, докато наливаше малко в кафето си. Трябваше да намери тема за разговор, за да прекъсне тази тишина. — Млякото и маслото също.

— Харесват ли ти? — попита Джейкъб и сложи малко захар в кафето си.

— Мисля, че са много вкусни — отговори Снежна сърна. — Но особено харесвам този пудинг. — Тя погледна към Патриша. — Ти ме научи на толкова неща, майко. Ще ме научиш ли да правя пудинг?

— С удоволствие — каза Патриша и кимна. После се усмихна закачливо. — Още ли не си показала изненадата си на Чарлз?

Погледът на Снежна сърна се стрелна към него, после се върна обратно към майка му.

— Шшшт! Ще му я покажа по-късно тази вечер.

— За какво става дума? — Чарлз повдигна вежди. — Да не би да надушвам някакъв заговор?

— Може би — отговори Патриша, а очите ѝ заблестяха.

Най-после напрежението беше изчезнало. Те започнаха да разговарят и да се смеят. Чарлз и Снежна сърна продължиха да си разменят погледи. Неговите бяха пълни с любопитство. Чудеше се за каква ли изненада говори майка му.

Очите на Снежна сърна блестяха. Нямаше търпение да му покаже какво му беше ушила на шевната машина, която той наскоро ѝ

купи. Тя приличаше на тази на майка му — управляваше се с педали.

Снежна сърна беше очарована от машината. Щеше ѝ се и Беки да има такава, за да ѝ е по-лесно да шие.

Завладя я меланхолия, когато си спомни за Беки и баща си. И за Горящ сняг. Толкова много ѝ липсваше малката ѝ сестра.

В последното си писмо Беки ѝ пишеше, че Горящ сняг вече свиква с отсъствието на сестра си. Беше си намерила друга приятелка, която ѝ станала постоянна спътница.

Що се отнася до обичния ѝ брат — Свирещия лос — той беше благословен с раждането на син. Син, който изцяло прилича на баща си. Чертите и цвета на кожата на сина на Свирещия лос били съвсем като на индианец.

Новините от семейството ѝ винаги караха Снежна сърна да изпитва носталгия по дома. Надяваше се, че Чарлз ще се съгласи да отидат на гости на семейството ѝ през пролетта.

— Снежна сърна? — Чарлз я изтръгна от унеса и. — Мисля, че ще е най-добре да тръгваме към къщи, преди снегът да ни е затрупал тук.

Снежна сърна нервно премига, после му кимна. Остави чашата и чинийката настрани и стана от стола. Усмихна се с благодарност на Джейкъб, който ѝ донесе вълнената пелерина и я наметна на раменете ѝ. Тя я завърза на врата и сложи качулката и ръкавиците си.

Когато и Чарлз се облече, те прегърнаха родителите му и се сбогуваха. После излязоха навън, където ги чакаха конете и шейната.

Докато конете си проправяха път през дълбокия до коленете сняг, Снежна сърна вдигна очи към небето. Разсмя се, когато по лицето ѝ напада сняг.

— Прилича на мек памук, Чарлз.

— Винаги съм обичал този сезон — отговори той. Миглите му блестяха, посипани със снежинки. — Винаги съм обичал снега.

— Когато бях малка, Беки ме научи да правя снежни ангели — каза Снежна сърна, като чистеше лицето си от снега, който валеше неспирно. — Виждал ли си някога снежен ангел, Чарлз?

— Как можа да си помислиш, че съм виждал? — ухили се той.

— Чарлз, моля те, спри конете! — извика Снежна сърна и грабна юздите.

— Защо? — попита той и повдигна вежди. — Аз може и да харесвам снега, но сега бих предпочел един хубав огън.

— Моля те! — Снежна сърна го молеше настойчиво с поглед.

Чарлз не би могъл да не задоволи желанието ѝ, когато тя го гледаше с такава молба в тъмните си очи. Засмя се гърлено.

— Добре, де! — каза той и рязко дръпна юздите.

Шейната се заклати, плъзна се малко встрани и най-накрая спря.

— Ела с мен, Чарлз — каза тя и го хвана за ръката. — Искам да ти направя един ангел.

— Няма нужда да ми правиш. — Чарлз сложи ръка на тила ѝ и я притегли към себе си. — Скъпа, не знаещ ли, че аз вече си имам един ангел? *Ти.*

— Като ангел ли ти се струвам? — измърка тя.

— Моят единствен ангел — отговори дрезгаво Чарлз. — Снежна сърна, мисля, че е по-добре да се приберем вкъщи и да си легнем, отколкото да си играем в снега.

Тя се засмя, отдръпна се от него и скочи от шейната в снега.

Чарлз я наблюдаваше с широко отворени очи как пада по гръб в снега, смеейки се, как размахва ръце насам-натам така, че изглеждаше, сякаш ангел размахва крилете си.

Тя лежеше там като дете. Беше толкова сладка, че Чарлз не можа да устои на гледката и също скочи от шейната. Отиде при нея и легна отгоре ѝ, покривайки я с тялото си.

Устните им се срещнаха в страстна целувка.

Чарлз бръкна под пелерината ѝ и хвана гърдите ѝ през роклята. Коляното му раздалечи краката ѝ.

Пъхна ръката си под роклята ѝ и чу стон на удоволствие, когато докосна центъра на женствеността ѝ.

— Искам те — прошепна той дрезгаво. — Сега. В снега.

— Да, да — прошепна Снежна сърна и надигна тялото си към ръката му, която беше легнала върху окосмяването ѝ, а единият му пръст се мушна в нея.

Тя се бореше с бричовите му, опитвайки се да ги развърже.

Когато най-после освободи мъжествеността му от тесния ѝ затвор, тя въздъхна и се надигна към него. Целият свят изчезна, когато той влезе в нея.

— Това ми се случва за пръв път — прошепна Чарлз ухилен. — Температурата със сигурност е под нулата, а ние правим любов в снега.

— Не усещам нищо друго, освен топлината ти в себе си — прошепна Снежна сърна в отговор. — Чарлз, Чарлз...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Огънят гореше приятно и дърветата пукаха, когато Чарлз и Снежна сърна застанаха пред камината. Те се смееха и събличаха мокрите си дрехи.

— Не мога да повярвам, че го направихме — каза Чарлз и събу бричовите си.

— Хубаво е понякога да правиш неща, които на някого могат да се сторят глупави, а на други — забавни. — Снежна сърна трепереше като лист, докато събличаше роклята си.

— Ще донеса халатите ни — каза Чарлз, изтича в спалнята и грабна халатите, които висяха на една кука зад вратата.

Когато се върна в дневната, Снежна сърна стоеше възможно най-близо до огъня, обвила ръце около тялото си.

Чарлз нежно загърна раменете ѝ с халата. Тя се сгуши в него, обърна се и го погледна. Той обличаше халата си.

Завладяха я спомените отпреди няколко минути, когато тя и съпругът ѝ се бяха слели в безумна страст. Не знаеше някой да е обичал някого толкова, колкото тя обичаше Чарлз. Той внесе толкова нови неща в живота ѝ, най-важното от които бе искреното му внимание. Тя искаше — о, как се молеше — да може да го дари с нещо още по-хубаво — дете!

— Мисля да направя нещо специално за жена си — каза ѝ той, докато ѝ се усмихваше през рамо на път за кухнята. — Пила ли си някога горещ шоколад?

— Не, но в момента бих пила каквото и да е, стига да е горещо — отговори Снежна сърна, като не можеше да се отдръпне от топлината на огъня.

Взря се в пламъците, докато чакаше Чарлз да се върне в дневната. Стана ѝ тъжно, като си спомни неотдавнашния разговор с Патриша.

Беше я ядосало това, че майката на Чарлз, а може би дори и баща му, непрекъснато гледат корема ѝ и търсят знаци за бременност.

Изглежда, това беше важно за тях, защото, когато тази вечер Патриша отново повдигна този въпрос, изглежда, не осъзнаваше, че само за това говори през последните няколко дни.

Никой не искаше дете повече от Снежна сърна. Това би било най-хубавото нещо в брака им.

Едно дете щеше да направи връзката им завършена!

А детето беше благословия, подарък от жената за мъжа.

Чарлз искаше да се оженият според традициите на белите и така пропусна много неща. Ако се бяха оженили в селото на шайените, Чарлз щеше да получи много подаръци. Не само от семейството на Снежна сърна, но и от цялото село, защото Снежна сърна беше дъщеря на вожд и шайенска принцеса.

Тя си спомни как Чарлз беше възнаграден от племето ѝ за това, че я спаси от удавяне в река Охайо. Бяха го затрупали с подаръци.

Той, в крайна сметка, се отказа от тях, защото, когато си тръгна, не взе нищо със себе си.

— Горещ шоколад за дамата! — каза Чарлз и прекъсна мислите ѝ.

Тя се обърна и се ококори към подноса с двете чаши. От тъмнокафявата течност в тях се вдигаше пара. Снежна сърна се усмихна и взе едната чаша.

— Наистина изглежда стимулиращо — каза тя.

Засмя се на думата, която избра, за да опише горещия шоколад. От блясъка в очите на Чарлз разбра, че той също схвана двойствения ѝ смисъл.

Никой от двамата нямаше нужда от повече „стимулиране“ след това, което преди малко направиха в снега.

Пренебрегвайки студа, снега и влагата, която се просмукваше в дрехите им, те страстно се любиха дори по-дълго, отколкото ако бяха в леглото. Някак си усещането, че вършат нещо забранено, направи удоволствието им много по-голямо.

— Надявах се, че ще ти хареса — каза Чарлз и остави подноса.

Снежна сърна седна на най-близкия до огъня стол.

— Наистина ухае примамливо — отговори тя, но ѝ се струваше все още твърде горещ, за да го опита. — Сега разбирам защо се казва горещ шоколад. Горещ е и изглежда така, сякаш е направен от шоколад.

— Направен е от какао — каза Чарлз. — Не си видяла кутията с какао. Купих я, преди да се запозная с теб, и съм я сложил на една висока лавица. Разни други неща са я скрили от погледа.

Той отпи една глътка и се усмихна над чашата си, когато тя също отпи. Гледаше я как за първи път вкухва какао. Той свали чашата си и се засмя, когато тя бързо отпи още една глътка.

— Виждам, че ти харесва — каза Чарлз и продължи да пие.

— Чудя се защо Беки не е показала на семейството ми това толкова вкусно нещо. — Снежна сърна се взираше в какаото като хипнотизирана. — Наистина е чудесно.

— Вероятно майка ти е обръщала внимание на по-сериозни неща. Сигурен съм, че тя е сметнала за по-полезно да включи пълноценни храни в менюто ви. Какаото не е нещо, за което една майка би мислила, докато събира в градината храна за децата си.

— Да, понякога за семейството ми наставаха тежки времена — каза Снежна сърна. Тя отпи още една глътка от какаото, докато погледът ѝ продължаваше да е прикован в Чарлз.

— Аз съм по-голям късметлия. — Той остави чашата си настрана. — Семейството ми се смята за богато според стандарта на хората в тази област. Татко е пощаджия и правителството му плаща за това. Заплатата му винаги е била повече от достатъчна, за да могат да си позволят родителите ми някои удобства. — Той се засмя. — Но това не ги е разглезило. Те все още прекарват голяма част от времето си, отглеждайки животни и растения, вместо изцяло да разчитат на храната, която могат да си купят от магазина. Гордея се с тях, че могат и продължават да бъдат независими.

Снежна сърна се беше замислила за тазвечершния разговор с Патриша, затова слушаше Чарлз с половин ухо.

Той видя, че умът ѝ е някъде другаде. Беше обсебена от някаква мисъл. Виждаше колко празни са очите ѝ. В дълбините им се таеше болка.

— Снежна сърна, когато тази вечер влязох в кухнята, аз прекъснах някакъв разговор между теб и майка ми — каза меко той. — Скъпа, забелязах, че си плакала. Знам, че майка ми е казала нещо, което те е разстроило. — Той нервно прочисти гърлото си и се наведе по-близо до Снежна сърна. — Помолих я да не ти говори за това — каза той, като си мислеше, че знае какво е казала Патриша на жена му.

— Казах ѝ да не те кара да сменяш името си. Това направи тя, нали, Снежна сърна? Каза ти е, че ще е най-добре за теб, ако смениш името си с някое по-подходящо.

Снежна сърна се вцепени. Усещаше как кръвта се отдръпва от лицето ѝ само при мисълта, че някой е предлагал да промени името си от Снежна сърна на... на някакво друго. *Вече* се беше променила толкова много, за да бъде по-приемлива в очите на белите!

Носеше техните дрехи с твърди, жулеци врата ѝ, яки. Носеше обувките им. Носеше ужасните им корсети!

Дори вече често прибираще косата си в стегнат кок, вместо да я сплита или да я носи спусната.

— Как въобще е могла да си помисли, че ще го направя? — най-после се обади тя. — Моето име — това съм аз. Никога не бих могла да се разделя с него!

Раменете на Чарлз хлътнаха. Той бавно поклати глава напред-назад.

— Господи, *това* ли те накара да се разплачеш? — Той стана от стола си и отиде до Снежна сърна. Взе ръцете ѝ и я накара да се изправи пред него. Прегърна я силно. — Никой няма да ти вземе името.

— Благодаря ти, че не беше ти този, който пита — каза тя и се притисна към него.

— *Имах* намерение да те попитам. — Чарлз ѝ каза това, защото не можеше да я лъже за каквото и да било. Усети как тялото ѝ се стегна. Той сложи ръце на кръста ѝ и я отдръпна от себе си, за да може да погледне в очите ѝ. — Но не преди децата ни да тръгнат на училище. Тогава щях да те попитам дали ти харесва името Мейм. На мен много ми харесва.

— Ти също смяташ, че е необходимо да сменя името си? — попита Снежна сърна, като търсеше очите му. Погледът ѝ беше изпълнен с болка и разочарование от мъжа, когото обичаше. За пръв път изпитваше такива чувства към него. — Дори си избрал името?

— Снежна сърна, както вече ти казах, въобще нямаше да споменавам за това, ако не мислех, че майка ми вече го е направила. — Чарлз беше готов да си прехапе езика, че се е заблудил за разговора между майка си и Снежна сърна. — И нямаше да го споменавам още много години. Ние дори нямаме дете. Щях да сметна, че е нужно

майката на децата ми да носи името на бяла жена чак след като те тръгнат на училище. Децата ни могат да се притеснят, ако ги накарат да обяснят защо името на майка им е толкова необичайно.

— Искаш да кажеш, че е възможно те да се срамуват, че майка им е индианка? — Снежна сърна се отдръпна от Чарлз и сви ръцете си в юмруци. — Може би *ти* се срамуваш, че *съпругата* ти е индианка?

Чарлз протегна ръка към нея, но тя бързо отстъпи, като не му позволи да я докосне.

Беше смаян от внезапния ѝ гняв и от това, колко погрешно разбра думите му. Обвинението, че се срамува от нея, защото е индианка, го накара да онемее.

Но той имаше много неща да ѝ казва.

Безмълвно стоеше и слушаше, устата му се отвори от учудване колко дълбоко бе наранена тя от думите му и... от още нещо.

Тогава тя му каза, че майка му въобще не е споменавала за смяна на името ѝ, а е говорила за това, че тя още не е забременяла. Чак сега Чарлз разбра, че е наранена не толкова от разговора, колкото от самия факт, че все още не е бременна.

— Аз правя всички нещастни — каза Снежна сърна и изведнъж се разплака. Скри лицето си в ръце. — Никой не харесва името ми. Никой не харесва това, че не съм бременна. Никой не иска да съм индианка!

Поразен от последните ѝ думи, Чарлз се втурна към нея и я сграбчи в прегръдката си.

— Скъпа, скъпа — говореше той и милваше раменете ѝ. — Грещиш за толкова много неща, особено като мислиш, че никой не иска да си индианка. Никой никога не е казвал нещо за това, че си шайенка! За тях ти си нещо специално, нещо мило. Цветът на кожата ти не означава нищо за тях! А що се отнася за смяната на името ти, това повече никога няма да бъде споменато. — Той плъзна ръцете си нагоре и хвана лицето ѝ. Вгледа се с любов в очите ѝ. — А що се отнася до децата, да, нетърпелив съм да стана баща, но не искам да те карам да се чувстваш неудобно за това, че не си бременна — промълви той. — Майка ми също те обича, Снежна сърна. Не е имала намерение да те притеснява, като ти е казала, че иска да става баба. Тя си мисли, че много бързо остарява. Спомни си, че съвсем наскоро беше сериозно

болна. Страхува се, че може да няма достатъчно години, за да се радва на децата ни, ако изчакаме дълго.

— Ние не чакаме нарочно — каза Снежна сърна и едно ридание заседна в гърлото ѝ. — Ние се опитваме. Тялото ми още не е готово да ражда деца.

— Никой повече няма да повдига този въпрос. Ще поговоря с майка. Ще я помоля повече да не ти споменава за деца.

— Не, моля те, не го нрави — въздъхна Снежна сърна. — Това може да обтегне отношенията ни с майка ти. А всъщност ние се чувстваме много добре заедно, когато не говорим за деца. Тя беше така добра да ме научи на толкова много неща... — Тя спря и очите ѝ заблестяха. — О, Чарлз, щях да забравя! — възкликна тя и се отдръпна от него.

— Какво да забравиш? — попита Чарлз и повдигна вежди.

Беше доволен да я види отново да се усмихва. За нищо на света не би ѝ причинил болка!

Въпреки че тя го помоли да не казва нищо на майка си, той разбираше, че трябва да го направи. Имаше много неща, за които майка му не биваше да говори.

А ако това ще я накара да се почувства засегната, така да бъде. Все пак ставаше въпрос за доброто на жена му. Той знаеше, че тя бе принудена да се приспособи към много неща, непознати за нея досега. Беше се изправила пред тях с усмивка и добро желание, което доказваше, че тя бе по-различна от всяка друга жена на света!

— Ще се върна след минутка — каза Снежна сърна и се втурна към спалнята. Спря се и се обърна към Чарлз. — Моля те, затвори очи! Приготвила съм ти изненада.

Чарлз изведнъж си спомни, че майка му попита Снежна сърна дали не му е показала „изненадата“. Доста неща се бяха случили оттогава и той беше забравил колко бе заинтригуван.

— Добре, ще затворя очи — каза той и се усмихна.

— Още сега, защото ще ми отнеме съвсем малко време да го донеса. — Тя се усмихна широко, когато той затвори очи и ги покри с ръце.

После се забърза към спалнята и отвори чекмеджето, в което беше скрила дрехата, която бе ушила за Чарлз на новата си шевна машина.

Тя сияеше, когато се върна в дневната и застана пред Чарлз. Разгърна дочената риза.

— Сега вече можеш да отвориш очи — каза тя. С нетърпение очакваше изражението на лицето му, когато отвори очи и види какво държи.

— Риза! — възкликна той и очите му заблестяха, когато протегна ръце към нея. Обърна я откъм задната страна, после отново отпред. Погледна към Снежна сърна. — Много ми харесва. Снежна сърна, ти можеш да правиш всичко. Всичко!

— Много щастлива бях, когато шиех тази риза за теб на новата си шевна машина. — Снежна сърна гордо изпъна рамене. — Толкова се радвам, че ти харесва!

— Ще я пазя като очите си — каза Чарлз и отново погледна към ризата.

Той се усмихна на себе си при мисълта, че тя не е изоставила предишните си умения — предницата на синята риза беше общита с мъниста.

Той съблече халата си и облече ризата.

Разходи се из стаята.

Снежна сърна го гледа известно време, като се кикотеше, после отиде при него и се гушна в прегръдката му.

— Никога не съм мислила, че е възможно да съм толкова щастлива — промълви тя и изгони от ума си всякакви неприятни мисли за деца, имена и свекърви, на които понякога трудно можеш да угодиш.

Чарлз беше единственият, който имаше значение за нея, и изглежда, че тя същото го караше да се чувства щастлив!

Тя беше толкова щастлива в този момент, беше замаяна от щастие!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Чарлз и Снежна сърна бяха живели заедно едно лято и една есен, а ето, че и зимата вече свърши.

Беше *мат-си-о-ми-иш-и*, април, Луната на пролетта, когато земята получава прегръдката на слънцето и скоро всеки щеше да види плода на тази любов. Всяко семенце се беше разбудило.

— Цяла зима съм чакал този ден — каза Чарлз и облече коженото си яке. Усмихна се на Снежна сърна. — Днес ще започна да подготвям почвата за засяване. Обичам да го правя. Добре ще е отново да съм навън. — Той плъзна ръката си около талията на Снежна сърна и я придърпа в прегръдката си. — Но трябва да си призная, че тази зима ми хареса повече от всички други досега. Ти беше тук, за да споделиш дългите нощи с мен.

— Имам намерение да споделя и дните ти навън — каза Снежна сърна и го погледна с блестящи очи. — Съпруже, идвам с теб в градината, за да ти помогна да я приготвиш за сеитбата.

— Не, не мисля така. — Чарлз се засмя. — Жено, в света на белите мъжете са тези, които подготвят земята за засяване... даже те я засяват. Мястото на жената е в кухнята, където тя *готви*.

— В моя свят шайените работят заедно — мъже и жени — отговори Снежна сърна, която не се отказваше лесно. — Разделят си поравно работата в семейството, включително и сеитбата.

Тя се освободи от ръцете му, отиде до една кука в стената, свали шала си от нея и го уви около раменете си.

Снежна сърна вдигна високо брадичка, отиде до вратата и я отвори, докато Чарлз гледаше с широко отворени очи и не можеше да повярва, че тя е такъв инат.

— Идваш ли, Чарлз? — попита Снежна сърна и закачливо му се усмихна. — Съвместната работа прави любовта между мъжа и жената още по-силна, любов, която трае цял живот. Ела! Хайде да работим заедно тази сутрин! Аз, също като теб, с нетърпение очаквах да изляза

навън. А какъв по-добър начин да прекарам известно време на чист въздух от това да бъда със съпруга си?

Тъй като Чарлз продължаваше да се държи така, сякаш не забелязва решителността ѝ да отиде с него, тя влезе отново вътре и застана пред него. Погали нежно бузите му.

— Съпруже, за един шайенски воин най-добрата компания е жена му — промълви тя. — Не е ли същото и при белите? Не смяташ ли, че съм най-добрата ти компания?

Чарлз въздъхна. Взе ръцете ѝ и целуна първо едната длан, после другата. После ги пусна и бавно погали блестящата ѝ черна коса.

— Жено, ти си, и винаги ще бъдеш, най-добрата ми компания. *Ти* си най-добрият ми приятел — каза той дрезгаво. — Чувствам, че любовта ни вече е достатъчно силна, за да трае до края на живота ни. Затова, моля те, остави ме аз да върша моята работа, а ти върши *твоята*.

Снежна сърна замълча. Сега вече беше сигурна, че той наистина не иска тя да го придружи в градината. Бавно огледа къщата. Да, и тук трябваше да се свършат някои неща. Просто си беше помислила, че може да ги свърши и по-късно.

Сега разбра, че днес е добър ден за годишното обновяване на жилището. Това беше традиция в нейното село.

Тя се пъкна в ръцете на Чарлз и го погледна засмяна.

— Върви, съпруже. Разбирам. И тук има неща, които трябва да се свършат. Ти върви и свърши твоята работа, каквато и да е тя.

Чудейки се на внезапната ѝ промяна, Чарлз сложи ръце на кръста ѝ и я отдалечи от себе си.

— Какво смяташ да правиш днес? — попита той, като търсеше очите ѝ за отговор. — Твърде бързо промени намерението си, след като беше толкова убедена да дойдеш с мен в градината.

— Просто върви — отговори Снежна сърна и махна ръцете му от талията си. — Ти имаш своите задължения, аз — моите.

Чарлз безмълвно я питаше с очи и бавно разтървяше челото си с показалец. По изражението на лицето ѝ разбра, че тя няма намерение да се занимава с ежедневната си работа днес.

Все пак той почувства, че е по-добре да не я пита. Вече беше създал напрежение между тях с неотстъпчивостта си. Просто щеше да

изчака и когато се върне за обяд, да види каква „изненада“ му е приготвила.

Беше започнал да свиква с нейните „изненади“, по-голямата част от които идваха от техните различни обичаи и вярвания.

— Мисля, че е време да тръгвам — каза Чарлз, като продължаваше да я гледа въпросително.

— Да, тръгвай — отговори Снежна сърна.

Тя го хвана за ръката и го заведе до вратата. Чарлз я гледа, докато влезе вътре, после се обърна и слезе по стълбите.

Ускори крачка, когато стъпи на земята. Утринният въздух беше свеж и ободрителен и мисълта какво ли има предвид Снежна сърна, отстъпи място на въодушевлението му да започне да подготвя земята за сеитбата.

Единственото, за което можеше да мисли сега, беше градината — къде какво ще засее и в какво количество. Винаги очакваше с нетърпение първия зелен стрък, който пробива току-що обработения чернозем на Илинойс.

После идваше удовлетворението и гордостта от растежа на посевите му.

Когато стигна до градината, той спря, сложи ръце на хълбоците си и се загледа в нея. Очите му заблестяха, като си представи как ще изглежда тя в средата на лятото. Тази година беше по-специална, защото реколтата щеше да бъде нужна не само за него, но и за съпругата му.

Колкото пъти думата „деца“ изникваше в съзнанието му, той бързо я прогонваше, защото вече наистина се опасяваше, че той и Снежна сърна никога няма да имат деца. След като тя не успя да зачене през тези дълги зимни дни и нощи, в които почти непрекъснато правеха любов, той се съмняваше, че това някога ще стане.

Отиде в плевника и взе една мотика.

После се върна в градината, където започна яростно да разбива черните буци пръст.

— Толкова копнеех за син, който да ми помага в градината — прошепна той на себе си. Сви рамене и очите му се изпълниха с тъга. — Съмнявам се дали въобще някога ще имам дете.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Снежна сърна остана така за момент и огледа къщата. Чудеше се как може да я обнови, след като тя въобще не приличаше на жилището ѝ в индианското село. Шайенките обновяваха къщите си през пролетта, като им слагаха нови кожи, за да изглеждат по-свежи и уютни.

Те изхвърляха всички вещи от жилището си и ги заменяха с нови легла, рогозки и кухненски прибори.

— Но това не е типично и няма кожи, които да сменям — каза Снежна сърна замислено. — Така че трябва да направя нещо друго, за да обнова къщата си.

Тя огледа всяка мебел поотделно, после погледна към отворената врата.

Да, помисли тя. Ще изнесе всички мебели. После ще отиде заедно с Чарлз във Виена и ще си купят нови.

Дори ще си вземе нови кухненски принадлежности.

Ще направи нови завеси и килими за жилището им!

Снежна сърна се усмихна. Беше нетърпелива да зарадва съпруга си и искаше да изнесе всичко от къщата и да я почисти, преди той да се е върнал за обяд. Затова веднага започна да изнася покъщнината и да я слага на полянката пред къщата.

Започна от дневната. Пъшкайки, тя извлече навън тежките тапицирани столове и дивана.

В спалнята срещна най-голямо затруднение. Нямаше представа как белите правят леглата си, затова не успя да го разглоби. А така то не можеше да мине нито през вратата на спалнята, нито през входната врата.

С пухения дюшек се справи лесно. Изнесе го и го сложи на слънце върху кухненските столове.

После се върна в спалнята и успя някак си да разглоби леглото на няколко парчета, които да не са толкова тежки за носене.

След като дори всички тенджери, тигани и чинии бяха изнесени и къщата остана съвсем празна, тя застана пред вратата и се усмихна.

После една мисъл ѝ мина през ума. Вече беше време да приготви обяда за съпруга си, а тя беше изнесла всичко необходимо за това навън!

Втурна се към купчината с покъщнина и започна да търси съдове, в които да сготви обяда.

Мускулите ѝ боляха от влаченето на толкова много тежки мебели. Снежна сърна отиде в кухнята и започна да готви супа. Имаше хляб от вчера. Тя го наряза и го нареди в един поднос заедно с няколко парчета сирене.

След като къщата се изпълни с приятния аромат на кафе и картофена супа, Снежна сърна разстла една покривка на голия под до камината. Тук щяха да обядват. Въпреки че вече беше пролет, въздухът все още беше студен.

Сложи едно дърво в жаравата, раздуха ѝ с краищата на престилката си и огънят отново се разгоря.

Стреснато се обърна, когато Чарлз влезе в къщата, като викаше името ѝ по начин, по който никой досега не се бе обръщал към нея.

— Снежна сърна! — Чарлз оглеждаше празната къща. Взря се невярващо в покривката на пода. Върху нея имаше две изпускащи пара купи със супа, кафе, хляб и сирене.

Снежна сърна се обърна към него. Тя видя ужасения му поглед и след като вече бе доловила гнева в гласа му, просто остана на мястото си, стиснала ръце зад гърба си.

— Господи, Снежна сърна! Какво, за бога, си направила? — възкликна Чарлз, влизайки в дневната. Спря се, сложи ръце на хълбоците си и отново бавно се огледа.

— Приготвих ти обяда, Чарлз — каза Снежна сърна. Тя не разбираше, че това, което е направила, за да обнови жилището им, всъщност ядосва Чарлз, вместо да го зарадва.

Тя отново се опита да отвлече вниманието му от това, което го притесняваше и ядосваше.

— Ела и седни при мен, Чарлз — промълви тя. — Супата ще изстине.

— По дяволите супата! — извика Чарлз и отиде при нея. Сграбчи ѝ за раменете. — Снежна сърна, досега съм се примирявал с всичко,

което правиш, без да кажа и дума, защото знаех, че сигурно имаш някаква причина. Но днес? — Той отдръпна едната си ръка и посочи празната къща. — Какво, за бога, ще кажеш, за да обясниш това, което си направила днес?

— Чарлз, не се сърди на Снежна сърна! — Гласът ѝ трепереше от вълнение. — Направих това, което правят всички шайенски жени през пролетта.

— И какво е то? — попита Чарлз и махна и другата си ръка от нея. Обърна се и отново бавно огледа стаята. — Това, което виждам, е само една празна къща. — Пак се обърна към нея. — Защо, Снежна сърна? Защо го направи? И кой шайенски обичай ще обвиниш за това?

— Да обвиня? — Очите на Снежна сърна се разшириха.

Тя се обърна и избяга от къщата. Не спря, докато Чарлз не я настигна и не я сграбчи за ръката. Обърна я към себе си и я прегърна.

— Съжалявам... — Гласът му заглъхна. — Не биваше да бъда толкова... груб. Знаем, че можеш да ми обясниш всичко.

— Много бързо се ядоса на Снежна сърна днес — каза тя, подсмърчайки, и бавно вдигна поглед към него. — Това не ти е присъщо, Чарлз. Защо толкова се ядоса днес?

— Беше толкова изненадващо да видя цялата покъщнина навън — отговори той. Потърси лицето и очите ѝ и откри в тях силна болка. — Казах, че съжалявам, Снежна сърна. Ще ми простиш ли?

— Няма какво да ти прощавам — каза тя, като триеше сълзите си с опакото на ръката. — Това просто е още една разлика в културите ни, с която ти се срещна. Трябваше да ти обясня всичко, преди да го направя.

— Обясни ми сега — каза Чарлз, сложи ръка на кръста ѝ и я поведе обратно към къщата. Усмихна ѝ се. — Всъщност е по-добре да ми разкажеш, докато обядваме. Работата на чист въздух кара човек да огладнява. — Отново огледа мебелите, струпани в двора, и ѝ се усмихна. — Сигурен съм, че и ти си огладняла. За бога, Снежна сърна, как успя да изнесеш всичко това от къщата? Да не би да имаш мускули, за които не знам?

— Може би. — Тя се изкикоти. Беше се успокоила, когато Чарлз започна да се шегува. Винаги я болеше, когато го нараняваше. Неговата болка беше и нейна!

Те влязоха в къщата ръка за ръка.

Седнаха на пода и започнаха да се хранят. Снежна сърна се опита да обясни на съпруга си този обичай.

— И така, ти си обновила жилището ни — каза Чарлз и се засмя. Отпи от кафето и пак остави чашата на пода. — Ще внеса всичко обратно в къщата. Не искам повече да вдигаш каквото и да било. Това не е женска работа.

— Но обновяването не е приключило — обади се Снежна сърна. — Чарлз, обичаят е да се заменят старите вещи с *нови*. Трябва да отидем във Виена и да си купим нови мебели и кухненски принадлежности. Чак тогава ще почувствам, че съм направила каквото трябва.

Чарлз пребледня.

— Снежна сърна, сигурно се шегуваш — каза той. — Няма да сменям всичко. Мебелите са почти нови.

— Но, Чарлз... — започна Снежна сърна, но спря, когато той нежно сложи ръка на устните ѝ, заглушавайки думите ѝ.

— Снежна сърна, време е да разбереш, че не можеш да правиш всичко, което ти се иска, само защото такъв е шайенският обичай — каза ѝ той топло. — Беше така добра да се приспособиш към живота в обществото на белите. Продължавай да го правиш. — После се сети нещо и се усмихна. — Снежна сърна, може би твоето обновяване не се различава много от обновяването, което правят белите жени. Всяка пролет майка ми прави основно почистване на къщата. Пере всички пердета. Тя в известен смисъл *обновява* жилището си, но не по такъв краен начин, по който ти смяташ, че трябва да се прави.

— Аз нямам кожи, които да почиствам, но *мога* да измия пода и прозорците! — Очите на Снежна сърна заблестяха. — Да, разбирам, че и това е достатъчно за обновяване, както ако го направя по начина, по който съм свикнала в моето село.

— Но този път няма да си сама. — Чарлз ѝ се усмихна. — Греша, ако си мислиш, че ще ти позволя да търкаш пода и да изчистиш цялата къща, сякаш си прислужница. Ще ти помогна.

— Наистина ли? — учуди се тя. Не можеше да повярва, че един мъж ще се заеме с женска работа.

— Можеш да си сигурна — отговори той и се ухили. — Хайде първо да довършим обяда си, а *после* ще обновим жилището си.

Успокоена, Снежна сърна тръгна с него и те отново седнаха пред камината. Тя изяде още малко хляб със сирене, а той си сипа още гореща супа.

— Ако ти ще ми помагаш за домакинската работа, защо и аз да не ти помогна в градината? — внезапно изтърси тя. — Аз наистина обичам да обработвам земята, особено през пролетта.

Чарлз разбра, че тя прави опит да стигнат до някакъв компромис. А това вече не му се струваше толкова лоша идея.

Докато тя беше с него, нямаше да има много време да измисля други неща, които той не би разбрал.

— Звучи добре — каза той и топло ѝ се усмихна.

Тя също му се усмихна над ръба на чашата си с кафе.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Няколко седмици по-късно Снежна сърна полагаше неимоверни усилия, за да замеси тесто за пай. Вече бе изхвърлила първия си опит, а сега виждаше как и вторият се изсипва на бучки върху набрашнената маса.

Разстроена, Снежна сърна се обърна с гръб към масата. Бавно изтри в престилката брашното и мазнината от ръцете си.

— Това е нещо, на което никога няма да мога да се науча — прошепна тя.

Обърна се и отчаяно се взря в купата с диви ягоди, които беше набрала покрай релсите зад къщата на родителите на Чарлз. Беше намерила достатъчно за един пай. Толкова се бе зарадвала, че може да направи пай за съпруга си.

Вече знаеше, че радостта ѝ е била напразна. Нямахше да има никакъв пай! Тя въздъхна, посегна към купата, взе една ягода и я сложи в устата си.

Чу, че приближава кон, и я обхвана паника. После погледна към вратата.

Чарлз! Беше отчаяна. Мъжът ѝ се връщаше от Виена, където бе ходил за градински инструменти.

— Не мога да му позволя да види тази бъркотия!

Лицето ѝ се зачерви, когато тя изтича към печката и взе кофата за въглища.

Занесе я до масата и започна да изстъргва тестото, но стресната се спря, когато някой почука на вратата.

Знаеше, че Чарлз не би чукал, преди да влезе. Значи някой друг бе дошъл.

Помисли, че може да е Джейкъб. Като не искаше и той да види ужасното тесто, тя с треперещи ръце продължи да го изстъргва от масата и да го изхвърля в кофата.

Но непрестанното чукане я нервираше и тя остави тестото.

Воздъхна дълбоко и тръгна към вратата.

Преди да я отвори, погледна надолу — цялата ѝ престилка беше в петна, а ръцете ѝ още лепнеха от тестото.

Знаеше, че лицето и косата ѝ не са в по-добро състояние. Сигурно цялата е в брашно. Дори усещаше, че на брадичката ѝ има залепнало тесто.

Тя я избърса с ръка, после бавно отвори вратата. Надяваше се, че ако е Джейкъб, няма да поиска да влезе. Надяваше се, че е дошъл само да ѝ каже нещо — например, че Патриша я кани на чай този следобед. Напоследък бяха започнали много често да пият чая си заедно. На нея това ѝ харесваше, особено когато свекърва ѝ правеше онези малки вкусни сладки с бяла глазура.

Снежна сърна се вцепени, когато видя кой беше отвън на верандата, облечен в нови, украсени с ресни дрехи от еленова кожа с множество пъстроцветни мъниста, изобразяващи горски цветя. Тя се олюля и отстъпи една крачка назад.

— Дъждовно перо... — едва промълви тя, пребледняла.

— Снежна сърна, радвам се да те видя — каза Дъждовно перо и бавно я огледа от главата до петите. Той повдигна вежди — това брашно, с което беше посипана, го учудваше.

— Как ме намери? Защо си дошъл? — бързо изстреля въпросите си тя.

— Когато пристигнах в Илинойс, поразпитах за шайенка, омъжена за бял — отговори Дъждовно перо. — Упътиха ме насам.

— Но защо ти е трябвало да ме търсиш? — попита Снежна сърна предпазливо. — Защо си в Илинойс?

— Дошъл съм в Илинойс за Съвет с друга група шони — отговори той. Отново я огледа и си помисли, че тя може да изглежда като всичко друго, но не и като шайенка, с тези дрехи и с тази странна прическа. — Моят приятел, Синята гръмотевица, живее в едно село съвсем близо до голяма пещера. Недалеч има и град — Кейв-ин-рок.

— Чувала съм за пещерата — каза Снежна сърна и се отпусна, защото почувства, че той не я заплашва с нищо. — Чувала съм и за града.

— Често се чудех как ще ти се отрази бракът с бял — каза Дъждовно перо. Учуденият му поглед нервираше Снежна сърна. — Сега виждам, че не ти се отразява добре.

— Какво искаш да кажеш? — Тя отново се вцепени.

Едната ѝ ръка се стрелна към косата ѝ и тя тихо въздъхна, когато разбра, че няколко кичура са се измъкнали от кока. Усети и парчета тесто, залепнали в нея.

— Твърде много си се променила — каза Дъждовно перо и бавно сведе поглед към корема ѝ. — Но не виждам да си бременна.

Тя се ядоса от прямотата му, от безочието му да ѝ говори за такива неща. Снежна сърна понечи да затвори вратата под носа му, но се спря, защото се сети, че Дъждовно перо сигурно се е срещал с родителите ѝ, преди да тръгне за Илинойс.

Колкото и странно да ѝ се струваше, Пламтящ орел и Дъждовно перо бяха станали близки приятели.

Но все пак мислеше, че това приятелство е малко престорено от страна на баща ѝ, защото Дъждовно перо най-последно бе намерил в шайенското село жена, която да се съгласи да се омъжи за него. Това беше сприятелило двете племена — те вече дори заедно събираха растения и ловуваха.

Тя знаеше всички тези неща от писмата на Беки.

— Не, още не съм бременна — каза Снежна сърна и несъзнателно плъзна ръце към корема си.

— Добре е, че поне майка ти отново ще има дете — каза Дъждовно перо и се усмихна. — Това дава надежда на един стар мъж като мен, че ще може да направи дете на младата си съпруга. За мен сега децата са много важни, макар да знам, че ми остават най-много десет години живот на тази земя. Ще оставя наследник, който ще тръгне по моя път и ще стане вожд на народа ми.

Снежна сърна почти спря да слуша какво ѝ говори Дъждовно перо, след като разбра, че Беки е бременна. Тя беше смаяна. Не само защото мащехата ѝ приближаваше четиридесетте, а баща ѝ беше доста по-възрастен, но защото Беки не ѝ беше писала нищо за това в писмата си.

В последното си писмо, пристигнало преди няколко седмици, Беки бе поканила Снежна сърна и Чарлз да отидат в Кентъки и ако е възможно, на точно определена дата, но не беше обяснила защо.

До тази дата оставаха още няколко дни.

Досега Снежна сърна не беше се замисляла сериозно за тази покана. Дори вече бе писала на Беки, че се съмнява, че ще могат да

отидат. Чарлз с такова нетърпение бе чакал пролетта, за да свърши всичката работа, която бе останала през зимата.

Но сега? Снежна сърна си помисли, че Беки сигурно има сериозна причина да ги кани. Започна да се чуди, дали все пак няма да могат да предприемат пътуването.

Но сигурно Беки не е бременна! Може би Дъждовно перо просто си беше направил лоша шега!

— Сигурно ме лъжеш, че майка ми е бременна, само за да ме разстроиш и защото още не си превъзмогнал огорчението си от отказа ми да се омъжа за теб — каза бързо Снежна сърна. — Ти си един зъл човек. Как въобще баща ми ти е позволил да се ожениш за една от нашите жени!

Тя отново понечи да затвори вратата, но думите му я накараха да спре и да се загледа в него.

— Баща ти е много горд, защото може да се похвали, че отново очаква дете — каза Дъждовно перо. — Ти му липсваш. Липсваш им на всички. Затова са решили да си родят още една дъщеря. — Той ѝ се усмихна. — Разбира се, баща ти няма да има нищо против и ако му се роди син. Свиреция лос е твърде зает със своето семейство напоследък. Той и бялата му съпруга живеят извън селото, в конефермата на родителите ѝ.

Снежна сърна остави думите му за Свиреция лос да минат покрай ушите ѝ, защото продължаваше да мисли за Беки.

— Тогава майка наистина е бременна — каза тя и погледна Дъждовно перо в очите, за да открие евентуална лъжа.

— Да. Жена ми, Хубаво лице остана с нея, вместо да дойде с мен в Илинойс. Тя ще помага на майка ти, когато започне раждането. Тя е една от тези, които я убедиха да роди друго дете...

Дъждовно перо продължи да говори, но Снежна сърна спря да го слуша. Дори само това вече бе твърде много, за да го разбере, да го възприеме, фактът, че Беки не ѝ се беше доверила, изпълни сърцето ѝ с болка и тъга. Никога преди не беше се чувствала толкова чужда за родителите си.

Освен това... освен това майка ѝ щеше да ражда, а самата Снежна сърна не можеше да забременее!

Спомни си как Беки ѝ беше казвала, че след раждането на Горящ сняг вече не иска да има други деца. Беки беше споделила с нея, че се

страхува да роди пак, като вижда нещастията на Горящ сняг.

А сега беше бременна!

Снежна сърна беше объркана от всичко това, но най-вече от факта, че никой не ѝ е съобщил чудесната новина, след като тя винаги бе окуражавала Беки да роди още деца. Децата бяха основата на всеки брак. Смехът им носи толкова радост в живота на родителите!

Но най-много я заболя, когато осъзна, че не *тя* е окуражила Беки да преодолее психическата бариера и да забременее.

Някой друг го беше направил.

И този друг бе жената на Дъждовно перо!

— Снежна сърна? Дъждовно перо?

Гласът на Чарлз я изтръгна от мислите ѝ. Тя бързо погледна зад Дъждовно перо и видя съпруга си.

Снежна сърна погледна от Чарлз обратно към Дъждовно перо, после блъсна вратата и хукна към мъжа си. Притисна се в него, ридаейки.

— Заплаши ли те с нещо? — попита Чарлз и плъзна ръка под палтото си. Там, на дясното му бедро, беше кобурът с пистолета му.

Снежна сърна се отдръпна от Чарлз, когато чу предпазливия му глас и видя, че посяга към пистолета си. Посегна и хвана ръката му, преди да е сграбчил пистолета. С периферното си зрение видя, че Дъждовно перо бързо хвана ножа си.

— Не, няма нищо толкова — бързо извика тя. — Разстроена съм от друго, което няма нищо общо с посещението на Дъждовно перо. Той е дошъл като приятел, Чарлз. Не като враг.

От начина, по който Дъждовно перо присви очи, тя разбра, че вождът на шоните все още я обича, защото видя дивата ревност в очите му.

— Дъждовно перо, какво правиш тук? — попита Чарлз и отпусна ръката си. — Какво си казал, че така си разстроил жена ми?

— Не съм дошъл да разстройвам Снежна сърна — каза Дъждовно перо и слезе от верандата. — Но след като съм го направил, аз се извинявам и си тръгвам.

Снежна сърна се приближи до Чарлз, когато Дъждовно перо се метна на седлото. Знаеше, че не е учтиво от нейна страна да го остави да си тръгне, без да го покани вътре и да му предложи нещо за хапване.

Но тя въобще не беше в настроение за вежливи разговори. Чувстваше огромна празнина в себе си. Беше много наранена от това, че Беки не ѝ е казала за бременността си.

Дори когато погледът на Дъждовно перо се срещна с нейния, тя пак не намери сили да го помоли да остане.

Твърде дълго време той беше враг на баща ѝ.

Твърде дълго време я беше разстройвал с ухажването си!

Добре щеше да е да се отърве от него. Не можеше да си изкриви душата и добросърдечно да го покани в къщата си!

Тя дори не се усмихна, когато той ѝ кимна, преди да тръгне. Раменете му бяха прегърбени като от старост.

— Не мога да повярвам, че беше тук — обади се Чарлз, докато гледаше как вождът на шоните се отдалечава. — Трябва да си призная, че се разтревожих, когато го видях пред вратата ни.

Снежна сърна го погледна. Имаше нужда хубаво да се наплаче, затова избяга от него и се втурна в къщата.

Заслепена от сълзи, тя влетя в спалнята и се хвърли на леглото.

Чарлз бързо я последва и коленичи до леглото. Той я взе в ръце, прегърна я и бавно я залюля, докато плачът ѝ се превърна в откъслечни хълцания.

— Той *наистина* те е наранил. — Никога не беше виждал Снежна сърна толкова разстроена. — Какво ти каза?

— Толкова ме е срам! — Снежна сърна обърна пълните си със сълзи очи към него. — Би трябвало да съм щастлива заради майка и татко. А вместо това аз се държа като разглежено дете.

— Нищо не разбирам. — Чарлз нежно я хвана за раменете и я отдръпна от себе си, за да види очите ѝ. — Разкажи ми. Разкажи ми всичко.

— Беки е бременна — изплю камъчето Снежна сърна.

— Мисля, че това би трябвало да те накара да се усмихваш, а не да плачеш. — Чарлз беше изненадан. — Защо *плачеш*, Снежна сърна?

— Толкова съм щастлива, че родителите ми в зрялата си възраст ще имат друго дете — промълви тя. — Но... но... те не ми писаха за това. Вместо това трябваше да... да го чуя от някой като Дъждовно перо.

— Мисля, че сега вече разбирам — каза Чарлз и нежно я прегърна. — Да, сега разбирам защо си толкова разстроена.

— Има още нещо. — Едно ридание заседна в гърлото ѝ. — Жената на Дъждовно перо е убедила майка ми да забременее отново, а не аз. Аз толкова често говорех на Беки, казвах ѝ да не се притеснява, че ако има друго дете, то също ще е с недостатъци. А даже и да е такава, нима тя и татко не се радват, че Горящ сняг им е дъщеря? Тя е като талисман за всички ни!

— Има и още нещо, нали? — внимателно попита Чарлз и нежно я потупа по гърба.

— Да, има и още нещо — изхълца Снежна сърна. — Аз... аз... толкова много исках да забременея, а ето, че още си нямам дете, а родителите ми... на тяхната възраст...

— Шшшт, не казвай нищо повече! Снежна сърна, след време ние ще имаме деца. Добрият Господ и твоят махео ще ни дарят с дете, когато му дойде времето. А дотогава нека мислим за нашето щастие и да му се наслаждаваме, защото никога не съм обичал някого толкова, колкото обичам теб.

Снежна сърна се облегна назад и погали бузите му.

— Съпруже, искам да отида на гости при родителите си — каза тя, а гласът ѝ трепереше от вълнение. — Ти зася градината. Не можем ли да си откраднем малко време сега, преди реколтата да е узряла, и да отидем в Кентъки? Трябва сама да разбере защо не са ми казали нищо за тази бременност.

— Ако отидеш, ще им покажеш колко си наранена — каза меко Чарлз.

— Не, ще прикривам добре чувствата си — кимна Снежна сърна. — А е *срам* да се чувствам засегната, вместо да се радвам на родителите си. Ще им покажа колко съм щастлива.

— Да, сигурен съм, че ще го направиш. — Очите на Чарлз се изпълниха с удивление, когато бавно я огледа. — Господи, жено, да знаеш само каква гледка представляваш!

— Защото лицето ми е подуто от плач ли? — Тя докосна бузите си. Бяха горещи.

— Не, не затова — отговори Чарлз и измъкна парче засъхнало тесто от косата ѝ. — Мисля, че имаш повече тесто в косата, отколкото в тавата.

Снежна сърна се изкикоти.

— О, Чарлз, надявам се, че нямаш нищо против никога да не опитваш пай, приготвен от шайенската ти съпруга — каза тя и въздъхна.

— Пак си опитвала днес, така ли? — попита той, взе ръката ѝ и ѝ помогна да стане от леглото.

— Да не си посмял да отидеш в кухнята! — предупреди го тя, а очите ѝ блестяха. — Страхувам се, че много ще се смееш на ужасното ми произведение.

Той я придърпа в прегръдката си.

— Никога! — дрезгаво каза той. Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ и извадиха гребените, които придържаха кока. Погали косата ѝ, когато тя се разпиля по раменете ѝ. — Предпочитам теб пред всеки пай — прошепна той и целуна извивката на врата ѝ, а после и вдлъбнатината под гръкляна ѝ.

— Чарлз, толкова съм... лепкава — прошепна Снежна сърна, когато той стана от леглото и дръпна и нея.

Чарлз развърза престилката ѝ и я захвърли настрана. После пръстите му започнаха да разкопчават копчетата на гърба на роклята ѝ. Едно по едно.

— Ще те облича цялата.

Съблече роклята ѝ и очите му се спряха на натежалите ѝ гърди.

— Ти си много лош — мъркаше от удоволствие тя, когато той започна да целува гърдите ѝ.

Ръцете ѝ затрепериха, когато посегна към бричовете му и ги разкопча.

Когато те се свлякоха надолу и образуваха безформена купчина около глезените му, тя протегна ръка към мъжествеността му и бавно започна да я гали.

Движението на пръстите ѝ предизвика чувствени усещания у Чарлз. Той изпъна глава назад и изстена от удоволствие.

Но когато усети, че е твърде близо до момента на екстаза, той посегна към ръката ѝ и я махна от члена си. Искеше да се наслади на върховния момент, когато е вътре в топлата ѝ утроба.

Той я хвана и я вдигна от пода. Целуна я, докато я слагаше в леглото. После легна върху нея.

Бедрата ѝ се надигнаха и отговориха на ритмичните му движения.

Пръстите ѝ се заплетоха в косата му, а устните ѝ се притиснаха по-силно към неговите.

Ръцете му мачкаха гърдите ѝ и те пулсираха.

Тя затвори очи, когато устата му се преместиха към гърдите ѝ. Езикът му си играеше със зърната — първо с едното, после с другото — и я караше да изгаря от желание.

Усети гореща вълна в долната част на корема си.

Тя обви крака около кръста на Чарлз, докато потъваше в огромната пропаст на страстта си.

Чарлз усети как напрежението в слабините му нараства. Той проправи път с целувки по нежната извивка на шията ѝ и отново целуна устните ѝ.

Тя изстена и отново се притисна в него.

Той изля порой от целувки по клепачите и косата ѝ. После отново хвана гърдите ѝ и започна да ги мачка. Нежно търкаше зърната им с пръсти.

Цялото му тяло се превърна в един–единствен мощен тласък. Той я притисна силно и прошепна в ухото ѝ:

— Сега! Сега, скъпа!

Движенията му станаха по-бързи и по-дълбоки, стоновете — по-силни. Телата им затрептяха като едно цяло и те бяха погълнати от вълната на удоволствието.

Когато след това лежаха прегърнати, Снежна сърна повдигна вежди и погледна към Чарлз.

— Не ми каза можем ли скоро да тръгнем към къщи — каза тихо тя.

Чарлз нежно сложи ръка на гърдите ѝ и отвърна дрезгаво:

— Ние сме си вкъщи.

Снежна сърна се ококори, но после се усмихна.

— Знам — промълви тя. — Никога повече няма да нарека друго място свой дом. Но, Чарлз, кажи ми, ще ме заведеш ли скоро при семейството ми? Толкова много време мина, откакто ги видях за последен път. Може би си мислят, че не ме интересуват вече. Може би затова Беки не ми е доверила, че очаква дете.

— Грешат, ако въобще някога се усъмнят в теб за каквото и да било. — Чарлз отново я придърпа към себе си. Прокара пръстите си по гърба ѝ, галейки меката плът. — Да, мила жено. Ще те заведа в

Кентъки. — През ума му премина друга мисъл. — Но трябва да ти призная, че решението ми е малко егоистично. Аз също трябва да посетя някого в Кентъки.

— Братовчедка ти Елиза?

— Да, Елиза.

От доста време нито той, нито родителите му бяха получавали никакви известия от Елиза. Той се чудеше дали все още е жива, или туберкулозата вече я е отнесла в гроба.

Затвори очи и горещо се помоли още да е жива и дори да се е преборила с болестта!

Обхвана го силен гняв, когато си спомни за Джералд и егоизма му. Но после спомените му го върнаха във времето, когато като деца той и Елиза толкова обичаха да бъдат заедно насаме.

Спомни си и дълбоките чувства, които изпитваше към братовчедка си. *Наистина* я беше обичал по един забранен начин.

Беше доволен, че Снежна сърна бе изтрила тези грешни мисли и желаниа от ума и сърцето му! Сега тя беше единственият обект на мислите му. Любовта му към нея беше толкова силна, че понякога дори го плашеше.

Ако някога изгубеше *нея*...!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Толкова се радвам, че нямаш нищо против първо да се отбием у Елиза, преди да продължим към твоето село — каза Чарлз и хвърли един бърз поглед към Снежна сърна.

Пътуваха вече трети ден.

Чарлз беше купил нова двуколка, за да бъде удобно на жена му по време на дългото пътуване до Кентъки. Двете черни кожени седалки бяха добре подпълнени с мека материя и бяха много удобни.

Току-що бяха пресекли река Охайо и вече бяха в Кентъки.

— Разбирам защо толкова бързаш да се видиш с братовчедка си — каза Снежна сърна, докато пръстите ѝ въртяха едно от мънистата на роклята ѝ от еленова кожа. Беше облечена така, защото щеше да се срещне с племето си, а не с белите си съседи. — Знам колко много те притеснява болестта ѝ. Но майка ти каза, че наскоро е получила новини от Елиза и че тя е много по-добре. Сигурно сега е *още* по-добре.

Чарлз ѝ отговори нещо, но Снежна сърна се бе замислила и не го чу. Когато тя извади индианската си рокля от гардероба и я сложи на леглото при другите дрехи, които смяташе да вземе за пътуването, Чарлз я погледна учудено за момент, но после се усмихна с разбиране. Той знаеше, че тя ще се чувства добре сред съплеменниците си само ако е облечена така, както те се обличат. Разбираше, че се притеснява какво ще си помисли племето ѝ, ако я види облечена като бяла жена.

През последните две нощи те се бяха подслонявали в странноприемници и до снощи тя беше облечена с памучен пътнически костюм, а косата ѝ бе прибрана в стегнат кок. Беше ѝ ясно, че индианските ѝ дрехи могат да им навлекат неприятности със съдържателите.

Да, тя много добре осъзнаваше предразсъдъците на някои хора. Дори и облечена като бяла жена, тя пак привличаше погледите на другите хора в странноприемницата. Цветът на кожата ѝ издаваше индианското ѝ потекло.

Разбира се, всеки, който я видеше с Чарлз, разбираше, че той е избрал жена от друга култура за съпруга. Беше дълбоко наранена, когато виждаше и чуваше подигравките на противниците на подобни смесени бракове.

Тя се беше научила да не обръща внимание на тези, които ѝ подхвърляха неприлични думи; да държи брадичката си гордо вдигната и да не позволява на Чарлз да отвърща на недостойните приказки на тези тесногръди хора.

— За какво си се замислила така? — най-накрая попита Чарлз, след като я бе оставил известно време насаме с мислите ѝ. — Може би не искаш първо да отидем у Елиза? Това ли те тревожи? Ще те разбере, ако първо искаш да отидем в твоето село.

Снежна сърна не бе разбрала колко дълбоко се е замислила. Погледна бързо към Чарлз.

— Извинявай, съпруже — промълви тя. — Какво каза? Бях се замислила за нещо.

Чарлз се засмя.

— Като че ли не забелязах! — възкликна той. — Скъпа Снежна сърна, какво те притеснява? Не искаш ли първо да отидем у Елиза? Можем да се отбием там на връщане към Илинойс, ако така ще се почувстваш по-добре.

— Аз *наистина* съм нетърпелива да видя семейството и племето си, но мога да изчакам първо да се видиш с Елиза — отговори тя и леко се намръщи. — Но, Чарлз, не искам да преспиваме там. Няма да мога да заспя, ако се намирам толкова близо до семейството си.

— Няма да спим там — каза Чарлз и изплющя с юздите. — Ще останем за вечеря и после ще продължим пътя си към твоето село. Така добре ли е? Да останем у Елиза поне за вечеря?

— Да, така е добре — отговори Снежна сърна. Посегна към него и взе ръката му. — Но не се отчайвай много, ако видиш, че тя не е достатъчно здрава, за да ни приготви храна. — Тя преглътна. — Чарлз, мисля, че трябва да си подготвен да намериш Елиза на легло, неспособна да направи нещо друго, освен да поговори с нас. Въпреки че състоянието ѝ се е подобрило, аз знам какво представлява туберкулозата. Тя убива бавно. Имах един роднина, който умря от туберкулоза.

— Знам, че убива бавно — каза Чарлз и въздъхна тежко. — Но Елиза е достатъчно добре, за да не ни посрещне на легло. Не се притеснявай, че ще трябва да приготвя и сервира храна за нас. Тя има прислужници и готвачи. Те правят всичко вместо нея.

— Прислужници? — ококори се Снежна сърна. — Готвачи? Не знаех, че има такива хора, мога да се досетя какво правят готвачите. Но какво правят прислужниците?

— Прислужниците обслужват белите жени и ги разглезват — отговори Чарлз и ѝ се усмихна. — Става дума за богатите бели жени.

— Братовчедка ти е богата? — попита Снежна сърна и погледна към високите слънчогледи, покрай които яздеха. Цветовете им, обърнати към слънцето, ѝ напомниха за деня, в който погребяха вуйчото на съпруга ѝ в едно такова поле от слънчогледи.

— Много. — Чарлз отново се намръщи при мисълта за Джералд и приятелите му, които сигурно свободно разполагат с парите, спечелени с непосилен труд от Елиза, а не от него.

Чарлз не разбираше как Елиза може да го търпи. Никога не беше показвала, че истински го обича, дори в дните след сватбата им. Изглежда, че се беше омъжила за него, само за да не остане сама.

Често се чудеше дали не се беше омъжила за Джералд от отчаяние, че не може да се омъжи за мъжа, когото обича в действителност. Чарлз не знаеше дали тя го бе обичала толкова, колкото той нея.

— А сега *ти* си се замислил дълбоко — каза Снежна сърна, като наблюдаваше променящите се изражения върху лицето на Чарлз.

Той погледна към нея. Усети как се изчерви до върха на ушите. Мислите му се въртяха около една част от живота му, за която жена му не знаеше нищо — чувствата му към Елиза.

— Съжалявам. Просто Елиза не ми излиза от ума. Нетърпелив съм да я видя и в същото време ме е страх. Ако е писала на майка ми, че е по-добре, само за да не ни притеснява, а всъщност е близо до смъртта...

— Ако е така, ще трябва да го приемеш — каза Снежна сърна и нежно сложи ръка на коляното му. Тя спря, потърси погледа му и отново му заговори. — Чарлз, има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш? Изглежда, че имаш тайни, за които не си ми говорил... тайни, свързани с Елиза?

— Как разбра? — без да иска, каза Чарлз и здраво стисна юздите.

— Скъпи съпруже, толкова много те обичам и толкова добре те познавам, че мога да надзърна в сърцето ти — каза нежно Снежна сърна. — Забелязала съм го и преди, когато е ставало дума за братовчедка ти. Има някакви по-специални чувства между вас, нали?

Чарлз беше смаян от това, че тя бе стигнала до този извод само като бе наблюдавала изражението му и бе слушала как гласът му се променя, когато говори за Елиза. Загледа се в нея, но после отмести погледа си.

— Как се чувстваш сега, когато вече знаеш? — попита той.

— Как се чувствам ли? — възкликна Снежна сърна и той отново я погледна. — Съпруже, аз те обичам. Ти ме обичаш. Всичко от миналото и на двама ни си остава там. Аз знам, че ти все още носиш чувствата от миналото в себе си, но съм сигурна, че те вече не са същите, каквито са били, преди да ме срещнеш. Иначе нямаше да се ожениш за мен.

Чарлз беше изпълнен с благоговение. Жена му беше способна да преценява нещата толкова задълбочено и с такова разбиране.

— Аз наистина я обичах. Но това беше грешна любов. Ние сме братовчеди.

— И на шайените е забранено да се влюбват в братовчедите си — каза топло Снежна сърна. — Тя знае ли, че я обичаш?

— Да — въздъхна Чарлз. — Нямаше как да не разбере. — Отново ѝ хвърли бърз поглед. — Когато те срещнах, аз вече знаех какво е *истинска* любов — дрезгаво каза той. — Да, аз обичах братовчедка си, но това беше като някакво заслепение. Когато за първи път те видях, разбрах, че ти си изпратена на този свят заради мен, за да изпълниш сърцето ми с блаженството на любовта, която никоя друга жена не може да ми даде. Снежна сърна, любовта ми към теб е толкова силна, че винаги, когато те погледна, пулсът ми се ускорява. Това е истинската любов, Снежна сърна.

— Винаги съм знаела колко дълбоки са чувствата ти към мен — каза Снежна сърна и го целуна по бузата. — Никога не съм те ревнувала от братовчедка ти. Нито пък някога ще те ревнувам от някоя друга.

— Слава богу, камък ми падна от сърцето — каза Чарлз и гърлено се засмя. — Трябваше да го направя по-рано. — Той посегна

нежно към бузата ѝ и я погали. Снежна сърна му се усмихна. — Трябваше да знам, че ще разбереш.

След един завой на пътя изведнъж пред очите им се разкри прекрасна гледка — огромна ливада, чиято бяла ограда се простираше мили напред.

— Виж какви красиви коне! — възкликна Снежна сърна. Очите ѝ се разшириха при вида на многото коне, които пасяха от вътрешната страна на оградата.

— На Елиза са. — В гласа на Чарлз прозвуча гордост. — Голяма част от тях са състезателни коне.

— Толкова са много! — продължаваше да се учудва Снежна сърна. — Тя е много богата. За шайените конете са признак на богатство. Така ли е и при белите?

— Да, Елиза е доста богата, но не само заради конете — кимна Чарлз.

Те продължиха напред и когато в далечината се появи огромната къща с колони отпред, Снежна сърна зяпна онемяла.

— Снежна сърна? — Чарлз посегна и хвана ръката ѝ.

— Знам, че изглеждам глупаво — каза тя и бързо го погледна. — Виждала съм подобни къщи, но никога не съм познавала някой от хората, които живеят в тях. Как е възможно някои да има нужда от нещо толкова огромно? Нашата къща е съвсем достатъчна, Чарлз. Защо му е на някого да иска повече?

— Някои хора искат да има повече неща, отколкото други — внимателно обясни Чарлз. — А що се отнася до Елиза — тя мечтаеше да живее в такава къща. Така се случи, че намери начин да осъществи мечтата си.

Снежна сърна отново се загледа в къщата, а Чарлз подкара конете по белия калдъръмен път, който водеше към нея. Забеляза, че Чарлз изведнъж стана мълчалив и започна да хвърля нетърпеливи погледи към къщата.

Не, тя нямаше да ревнува от това, че той няма търпение да види Елиза. Ще си повтаря непрекъснато, че здравето на Елиза е единствената причина за безпокойството му. Само здравето ѝ, нищо друго.

Когато спряха пред широката веранда с колони, едно момче изтича от оборите към тях. Снежна сърна се почувства като джудже в

сянката на огромната къща. Тя преглътна. Беше притеснена. Това беше един друг свят и тя не беше сигурна, че знае правилата му. Надяваше се да успее да се представи така, че Чарлз да се гордее с нея.

— Сър, аз ще се погрижа за коня ви — каза конярчето и взе юздите. — Ще останете ли да пренощувате?

— Не, ще останем само няколко часа — отговори Чарлз. — Няма да е зле да разтриеш коня и да му дадеш една кофа овес.

Чарлз забеляза, че момчето се е втренило в Снежна сърна, и знаеше защо. В тази област индианците не се отдалечаваха много от селата си, освен когато търсеха храна. Чарлз се бореше с гнева, който нахалството на момчето събуди в него. Вече беше започнал да свиква с това отношение, но все още много се дразнеше!

Чарлз бързо скочи от двуколката и помогна на Снежна сърна да слезе. Сложи окуражително ръка на кръста ѝ и я поведе към голямото стълбище.

Те спряха, когато стигнаха до верандата, защото вратата рязко се отвори и Елиза застана пред тях. Лицето ѝ беше розово, без признаците на болестта и въобще не беше отслабнала, както Чарлз бе очаквал.

— Чарлз! — изписка тя, изтича и се хвърли в прегръдката му. — О, Чарлз, толкова се радвам да те видя!

Снежна сърна стисна ръце зад гърба си, докато гледеше как съпругът ѝ прегръща прекрасната жена с яркочервена коса. Не. Няма да ревнува. Тя беше чула истината от устата на съпруга си, когато той ѝ обясни чувствата си към Елиза. Беше сигурна, че Чарлз просто е привързан към нея.

А когато Елиза се отдръпна от Чарлз, като продължаваше да държи ръцете му, той не можа да повярва на очите си:

— Елиза, но ти вече не си болна! За бога, Елиза, аз... аз мислех, че умираш!

— И аз мислех, че е така — каза Елиза и му се усмихна топло. — Но Чарлз, получих писмо от една приятелка от Сейнт Луис, в което се казваше, че има един лекар там, който може да лекува тази разновидност на туберкулозата, от която боледувах. Аз отидох при него, Чарлз. Останах в болницата му известно време и той ме лекува с някакви специални лекарства. Чарлз, вече съм здрава!

— Слава богу! — каза Чарлз и пак я прегърна. — Слава богу!

Елиза погледна зад него и видя Снежна сърна. Заобиколи го и отиде при нея.

— Ти трябва да си Снежна сърна — каза тя и протегна ръката си с дълги пръсти към нея. — Патриша ми писа за теб. Радвам се най-после да се запознаем.

Снежна сърна прие любезно подадената ѝ ръка.

— Приятно ми е — промълви тя. — И Чарлз, и Патриша са ми говорили много за *теб*.

Елиза хвърли бърз въпросителен поглед към Чарлз, после отново се усмихна на Снежна сърна.

— Заповядайте вътре — каза тя и развя силно набраната пола на копринената си рокля, когато тръгна към вратата. — Ще ви почерня с ментов ликьор. Ще кажа на Катлийн да ни приготви нещо специално за вечеря. — Тя спря и се обърна към Чарлз. — Ще останете за през нощта, нали?

— Не, не този път — отговори Чарлз и отново плъзна ръка около талията на Снежна сърна. — Жена ми гори от нетърпение да отиде в селото си. Чувствам се виновен, че толкова се забавихме...

— Но първо трябваше да се видиш с братовчедка си? — прекъсна го Елиза с топлия си глас.

— Да — ухили се Чарлз. — Трябваше първо да се видя с братовчедка си.

Снежна сърна затаи дъх, когато влязоха в огромното фоайе. Пред нея се простираше дълъг коридор с много врати от двете страни. В другия му край видя широко стълбище.

Елиза се обърна към нея и безмълвно я огледа. Никога не беше виждала толкова красива жена!

Елиза усети пристъп на ревност, когато огледа Снежна сърна от главата до петите. Знаеше, че ръцете на Чарлз познават добре всяка извивка на тялото ѝ.

Тя се обърна настрана. Спомни си какви бяха чувствата ѝ към Чарлз, когато бяха деца. Това беше грешна любов. Беше им много трудно тогава да приемат, че никога няма да могат да бъдат любовници или да се оженят!

— Тук има един човек, с когото искам да се запознаете — каза Елиза и прогони от ума си мислите за Чарлз и любовта им. Отново развя полите на роклята си и отвори вратата на салона.

Когато Чарлз и Снежна сърна влязоха вътре, видяха един висок, добре облечен мъж. Сините му очи засияха, когато Елиза тръгна към него.

Чарлз спря и се опули, когато мъжът я грабна и силно я прегърна. После Елиза се обърна. Очите ѝ блестяха, когато се усмихна на Чарлз.

— Чарлз, това е доктор Елмър О'Нийл — лекарят, който излекува туберкулозата ми, лекарят, който сега е мой *съпруг* — каза тя и пхна ръката си в ръката на мъжа. Засмя се, като видя реакцията на Чарлз. Знаеше, че в момента се чуди какво, по дяволите, е станало с Джералд!

— Чарлз, изгоних Джералд съвсем скоро след твоето посещение — каза Елиза и погледна към съпруга си. — След развода аз се омъжих за Елмър. Никога не съм била по-щастлива!

Главата на Чарлз се замая от тази неочаквана новина.

— Джералд го няма? — попита той, невярващ. — *Ти* си се омъжила отново?

— Не е ли чудесно? — изкикоти се Елиза, но после се намръщи. — Разбира се, трябваше да платя огромна сума пари на Джералд, за да изчезне от живота ми. Въпреки че той ми изневеряваше, аз не можех да го докажа, без да наема детектив. Не исках да предизвикам скандал, затова предложих на Джералд една солидна сума срещу обещанието никога да не прекрачва отново прага ми. Той я прие.

— Заповядайте, седнете — покани ги Елмър и посочи столовете и дивана с плюшена тапицерия, подредени под прозорците.

Слънцето осветяваше пода с меката си светлина.

— Благодаря — каза Чарлз, хвана Снежна сърна под ръка и я заведе до дивана.

— Аз ще отида да кажа на Катлийн да приготви ментовия ликьор — каза Елиза и излезе бързо от стаята.

За един момент в салона се възцари тягостна тишина, но Снежна сърна почти не забеляза това. Очите ѝ поглъщаха всичко около нея. Стаята беше огромна, но прекрасна с топлите си цветове.

Беше много светло, защото дълги огледала отразяваха слънчевата светлина. Меките дивани с разкошни ресни и затрупани с възглавници, и тапицираните столове бяха подредени с вкус. Много книги с кожена подвързия бяха наредени по богато украсени лавици. Всички врати и

прозорци бяха отворени и стаята се изпълваше с птичи песни и ухание на цветя.

Чарлз наруши мълчанието.

— Толкова ли е здрава Елиза, колкото твърди? — попита той предпазливо. — Не съм я виждал толкова жизнена и щастлива от години.

— Засега, да, вярвам, че се е възстановила достатъчно, за да може да се каже, че се е измъкнала от грозните лапи на туберкулозата — каза Елмър, посегна и взе лулата си от пепелника.

— Искате да кажете, че не сте сигурен, че тя ще е добре? — попита Чарлз. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Ако лекарят знаеше, че тя може и да не е напълно излекувана от туберкулозата, значи се беше оженил за нея с користна цел!

— Никой не може да е сигурен — отговори Елмър и захапа мундщука на лулата си. Дръпна няколко пъти, после хвана лулата между двата си пръста и погледна към Чарлз. — Но аз съм сигурен, доколкото това е възможно, че спасих Елиза от болестта.

Чарлз нервно потупваше с пръсти по коляното си, докато слушаше лекаря.

— Виждам, че освен здравето на Елиза има и нещо друго, което ви безпокои — каза Елмър и присви очи към Чарлз. — Виждам още, че вие се притеснявате относно моите намерения спрямо братовчедка ви. Сър, не съм се оженил за нея заради парите ѝ, ако това ви притеснява. Аз съм от едно от най-богатите семейства в Сейнт Луис.

Снежна сърна погледна от Чарлз към Елмър, после отново към Чарлз. Усецаше как напрежението между тях нараства.

Отново виждаше колко важна е Елиза за съпруга ѝ.

Но отново се опита да не мисли за това.

Кръстоса ръце в скута си и запази мълчание. Зарадва се, когато лекарят каза на Чарлз, че се е оженил за Елиза, защото я обича.

— Аз бях тук и видях как Джералд се отнася с нея — каза Чарлз и стисна зъби. — Тогава не се намесих, но, по дяволите, никога няма да позволя това да ѝ се случи пак.

— Можете да се успокоите, защото аз обичам Елиза — каза Елмър и се усмихна на Катлийн, която влезе в стаята с подноса с техните ментови ликьори. Погледна зад нея и повдигна вежди, защото не видя Елиза да идва.

— Къде е Елиза? — попита той, отправяйки въпроса си към Катлийн, дребна женица с посивяваща коса.

— Отиде в стаята си — отговори тя и подаде първо на Снежна сърна чашата с освежителната напитка, а после и на Чарлз.

Елмър сам взе своята чаша от подноса.

— Каза ми да ви предам, че скоро ще слезе.

— Разбирам. — Елмър кимна.

Чарлз погледна през рамо към отворената врата на коридора. Отпи малко от пиетието си и посегна към жена си, за да хване ръката ѝ и да я стисне успокоително.

Елиза изтича в спалнята си и отвори едно от чекмеджетата на скрина. Извади от там един голям плик, отвори го и седна на леглото.

Погледът ѝ премина по многобройните писма, които баща ѝ бе получавал в течение на години от майката на Чарлз. Елиза съвсем наскоро бе прочела тези писма, които намери сред старите вещи на баща си. Там беше открила тайната на Джейкъб и Патриша, че Чарлз е осиновен.

Тя все още не можеше да повярва. Мъжът, когото бе обичала с цялото си сърце и душа, не ѝ беше кръвен роднина! Любовта им не е била грешна!

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Беше ѝ трудно да се преструва, че обича Елмър, докато сърцето ѝ знаеше, че никога няма да обича друг, освен Чарлз.

Когато откри писмата, тя вече се беше омъжила за Елмър, а Чарлз бе взел за жена Снежна сърна.

Но Елиза беше решила, че веднага щом се види с Чарлз, ще му разкрие истината и се надяваше, че той все още я желае. Беше готова да се разведе с Елмър на минутата, за да може да има Чарлз!

Но сега, след като видя колко много обича той Снежна сърна и колко много тя обича Чарлз, разбра, че не може да разбие щастието им, казвайки им истината, която щеше да съсипе Чарлз. Ако той разбере, че целият му живот се е основавал на една измама, може би няма да може да се примири с тази лъжа.

— Не, не мога да му кажа — промълви Елиза, а от очите ѝ се стичаха сълзи. — Това е още една тайна, която трябва да скрия от теб, скъпи Чарлз. О, колко дълго те обичах тайно!

Тя се опита да преглътне сълзите си, защото не искаше да слиза долу със зачервени очи.

Започна да къса писмата, за да унищожи всяко доказателство за истинския произход на Чарлз.

Когато скъса и последното писмо, тя натъпка парченцата хартия обратно в големия плик, отиде до кошчето за боклук и го пусна в него.

Запали клечка кибрит и я пусна върху плика. Когато видя, че се запали и изгоря, тя се обърна и слезе по стълбите с високо вдигната глава. Държеше се така, сякаш в стаята ѝ не се беше случило нищо особено.

— Харесва ли ви ментовият ликьор? — попита тя и отново развя поли, докато сядаше на дивана до съпруга си.

Когато погледна към Чарлз, очите ѝ трепнаха за момент. После взе чашата с високо столче от подноса и жадно отпи.

— Тази година опитах толкова много нови ястия и питиета — каза Снежна сърна и остави чашата си на масата. — Но това е най-хубавото от всички.

Елиза ѝ се усмихна над ръба на чашата си. Изпитваше почти същата болка, както когато ѝ казаха, че е болна от туберкулоза и скоро ще умре.

Погледна към Чарлз.

Очите им се срещнаха за момент и тя сподави едно ридание, когато го видя бързо да извъръща поглед.

За миг ѝ се стори, че видя нещо в очите му. Нещо, което ѝ напомни за начина, по който я гледаше, когато бяха младежи и дълго яздеха в полето.

Тогава си мислеше, че той може би я обича по същия начин, по който и тя него, но никой от двамата никога не бе отворил дума за това.

Чувствата им щяха да останат премълчани и сега.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Забавиха се у Елиза повече, отколкото бяха предвидили.

Вече се здрачаваше, когато Снежна сърна видя в далечината селото на шайените. Селото на нейното племе. Сърцето ѝ заби силно. Имаше чувството, че ще изхвъркне от гърдите ѝ. Тя беше щастлива, че се бе омъжила за Чарлз, но една част от нея винаги щеше да копнее за положението ѝ на шайенска принцеса и за живота сред народа ѝ.

Когато напусна племето си, тя разбра какво е саможертва. Но тя се бе приспособила много добре към новия начин на живот и знаеше, че съпругът ѝ е доволен.

Колкото повече двуколката приближаваше към селото, толкова по-нетърпелива ставаше Снежна сърна и толкова повече изпъваше врат, за да вижда по-добре. Големият вечерен огън беше запален и пушекът му се извиваше в сиви спирали над колибите.

Можеше да види как към реката бързат жени, идващи от всички краища на селото, за да налят вода за през нощта.

От пасищата се прибираха конете, за да ги затворят на сигурно място в ограденото пространство зад типитата.

Тя чуваше гласа на Стария викач, който яздеше из селото и високо изричаше заповедите на вожда за това, което бе планирано за следващия ден.

— Радвам се да чуя гласа на Стария викач. — Снежна сърна се усмихна на Чарлз. — Никой друг няма такъв глас. Като дете много често се събуждах от него. Той е вече много стар и едва може да се качва на коня, но все още не се предава и изпълнява задълженията си към своя вожд.

— Мога да разбера защо Стария викач все още му служи вярно въпреки възрастта си. Баща ти е човек, който излъчва доброта и спокойствие. Макар че не се показва особено добър към мен, когато разбра какви са намеренията ми.

— Беше ти ядосан, само защото се страхуваше, че ще ме изгуби. — Снежна сърна посегна и хвана ръката на Чарлз. — Че ще ме изгуби,

за да отида в обществото на белите, Чарлз. Но както видя, той прие избора ми на съпруг. Той е добър с теб. Ще видиш как ще те посрещне сега, когато водиш дъщеря му, макар и за кратко посещение.

— Чудя се дали майка ти вече не е родила — каза Чарлз и присви очи, защото видя болката, която се появи в очите на жена му при тези думи. — Снежна сърна, съжалявам, че ти напомних за нещо, което те наранява — каза ѝ той. — Но ти скоро ще разбереш защо майка ти не ти е казала нищо за бременността си. Сигурно има основателна причина.

— Беки винаги ме е обичала много — въздъхна Снежна сърна. — Бяхме като истински майка и дъщеря. Съмнявам се, че е имала някакви тайни от мен, докато живееш при племето си. — Тя преглътна. — А виж сега какво става. — Бавно поклати глава. — Не, не мога да разбера защо. Само не трябва да ѝ показвам, че съм засегната от тази потайност. — Тя въздъхна. — Въпреки че няма да ми е много лесно да прикривам болката си.

— Ще се справиш — окуражи я Чарлз.

Вече бяха толкова близо до селото, че се виждаха и запалените огньове в колибите.

Всичко беше притихнало в сенките на настъпващата нощ.

После изведнъж някакъв звук наруши тишината.

Някой свиреше на флейта в тъмните сенки на гората. Като чу този добре познат звук, Снежна сърна бързо погледна към Чарлз.

— В селото има нова двойка влюбени — промълви тя. — Чуваш ли любовната песен на воина? Колко нежно и тъжно звучи! Като птица с прекършени криле?

— Хм, не знам как точно да го опиша, но, да, наистина е прекрасно — отговори той и кимна. Очите му заблестяха, когато видя, че Снежна сърна не сваля погледа си от него. — За какво мислиш, красавице моя?

— За това, че може би ще поискаш да си направиш флейта и да ми свириш понякога — призна тя. — Въпреки че влюбените мъже свирят на флейта, преди да са се оженили за любимата жена, няма ли да е прекрасно, ако свириш, за да ме убедиш да дойда в леглото ти?

Чарлз не можа да ѝ отговори. От селото излязоха много воини, яхнали силните си жребци. Пушките, които стискаха в ръцете си, проблясваха на лунната светлина.

— Те не знаят, че се приближават приятели — обади се Снежна сърна, докато наблюдаваше приближаването на конниците. — Те не знаят, че това съм аз, тяхната принцеса, която им идва на гости.

— Господи, не знаех, че нощните посетители се посрещат с оръжие — каза Чарлз и рязко дръпна юздите.

— Вероятно селото скоро е било посещавано от хора с лоши намерения — отговори Снежна сърна. Пулсът ѝ се ускори, като видя кой предвожда групата воини. Баща ѝ! Нейният обичан баща!

Тя скочи от двуколката и се втурна към приближаващите коне.

— Татко! — извика и размаха ръце. — Това съм аз! Снежна сърна!

Гласът ѝ стигна до Пламтящ орел. Очите му се разшириха от учудване и сърцето му радостно заби, когато позна дъщеря си, която тичаше към него, облечена в шайенската си носия.

— Това е дъщеря ми! — извика той и бързо свали пушката си. — Това е Снежна сърна! Тя се е вслушала в молбата на жена ми! Дойде си най-после вкъщи!

Той продължи да язди напред и спря, когато стигна до Снежна сърна. Наведе се към нея, грабна я, вдигна я пред себе си на коня и силно я прегърна.

— Дъще! — възкликна той развълнувано. — Снежна сърна, това наистина си ти!

— Татко, не можах да ви изпратя съобщение, че идвам — каза тя и облегна глава на гърдите му, наслаждавайки се на допира до мускулестите му ръце и на познатия мирис на кожата му. — Татко, толкова ми липсваше. Трябваше да дойда.

Те се прегръщаха още известно време, после Чарлз се приближи към тях. Снежна сърна се освободи от прегръдката на Пламтящ орел и се усмихна на съпруга си.

— Това е татко, Чарлз — каза тя, сияеща. Беше много щастлива.

Чарлз кимна и подаде ръка на Пламтящ орел.

— Радвам се да те видя отново. — Не беше особено въодушевен, защото бащата на жена му странно присви очи.

Чарлз все още виждаше неприязън в очите на шайенския вожд и се съмняваше, че Пламтящ орел някога ще го приеме напълно.

— Много любезно от твоя страна да доведеш на гости дъщеря ми — каза Пламтящ орел, прие приятелски подадената ръка и силно я

стисна. — Ела! Толкова съм щастлив да видя дъщеря си!

Чарлз кимна отново и отдръпна ръката си. Когато видя как Пламтящ орел обърна коня си и препусна със Снежна сърна пред себе си, се почувства изоставен.

— Господи, имам чувството, че отново я загубих — прошепна той на себе си.

Беше твърдо решен това да не се повтаря. Стисна зъби, изплющя с камшика и последва групата индианци към селото.

Когато рязко дръпна юздите и спря пред голямата колиба на Пламтящ орел, той не слезе веднага, а остана още известно време в двуколката. Хора излизаха от типитата си, радостно възбудени, някои заплакаха от щастие, като видяха Снежна сърна; други се притискаха към нея.

Чарлз затаи дъх, когато от типито си излезе бавно и майката на Снежна сърна. Беше толкова наедряла, че едва ходеше.

С ръце върху основата на гърба си, Беки с усилие правеше крачка след крачка. Спря се и зачака Снежна сърна да се освободи от хората. Очакваше да види изненадата на дъщеря си. Чувстваше се виновна, че не ѝ бе казала предварително.

Когато Снежна сърна видя Беки толкова наедряла, толкова бледа и с изпито лице в резултат на бременността, тя самата пребледня. Знаеше, че раждането на дете на тази възраст може да бъде опасно.

Преишната ѝ болка изчезна, сякаш вятър я издуха.

Тя си проправи път през тълпата и изтича с протегнати ръце към Беки. Прегърна я.

— Майко — почти проплака тя. — О, майко, добре ли си? Толкова... толкова си бледа. Изглеждаш много уморена!

Беки беше изумена, че Снежна сърна не се изненада от това, че е бременна. Държеше се така, сякаш вече знаеше. Може би *това* беше причината толкова внезапно да реши да се върне вкъщи, точно преди да настъпи времето за раждането! Беки се почувства облекчена, като разбра, че дъщеря ѝ не ѝ се сърди, защото не ѝ е казала за детето.

— Добре съм — каза тя и нежно погали гърба на Снежна сърна през роклята ѝ от еленова кожа. — А ти?

Снежна сърна се измъкна от прегръдката на майка си.

— Майко, не му е времето да се притесняваш за мен — каза тя. Хвана Беки за лакътя и бавно влезе с нея в типито. — Не искам да

стоиш права. Можем да си говорим и седнали до огъня.

Точно пред входа на колибата Снежна сърна се обърна и погледна през рамо към Чарлз. Той стоеше до двуколката, заобиколен от много хора. Те, заедно с баща ѝ, го приветстваха сърдечно с добре дошъл.

Размениха си по една усмивка и тя влезе вътре с Беки.

— Моля те, майко, седни — каза Снежна сърна, когато я заведе до един нар.

Беки поклати глава и вместо да седне, тръгна към вътрешността на колибата.

Като изпъшка, тя седна върху купчина кожи пред един сандък.

— Снежна сърна, ела при мен за малко — каза тя и бавно вдигна капака на сандъка. — Имам нещо за теб.

— Какво, майко? — попита Снежна сърна и коленичи до Беки. Очите ѝ се разшириха, когато майка ѝ извади една красива огърлица от сандъка.

— Снежна сърна, баща ти ми подари тази огърлица, когато се оженихме. — Тя разпери огърлицата между пръстите си, за да може Снежна сърна да види прекрасната ѝ изработка. — Нарича се „Тиквен цвят“ и символизира плодовитостта. Който я носи, ще бъде благословен с много деца.

— Да, спомням си, че я носеше — промълви Снежна сърна и взе огърлицата от ръцете на Беки. — Беше ми казвала, че се предава от поколение на поколение и че винаги я наследява първородната дъщеря в семейството.

— Да, а сега тя е твоя — каза Беки и нежно погали дъщеря си по бузата. — Носи я! Тя ще ти помогне да родиш много деца.

Очите на Снежна сърна се разшириха.

— Наистина ли? Мислиш ли, че ще забременея, ако нося огърлицата?

— Да. Дай сега да ти я сложа. — Беки се наведе още повече към Снежна сърна и взе огърлицата. Със сълзи в очите тя я сложи около врата на дъщеря си.

После бавно оправи цветчетата от тюркоази със сребърна обковка така, че те се подредиха на гърдите на Снежна сърна.

— Но, майко, не разбирам защо смяташ, че тази огърлица ще ми донесе много деца, след като... след като досега ти си родила само

едно дете — каза Снежна сърна предпазливо.

— Доскоро избягвах да си я слагам — отговори й топло Беки. — Много исках да имам и друго дете, но както сама знаеш, се страхувах да забременея отново. Горящ сняг ще има толкова трудности в живота заради нещастията си. Мислех, че не е честно да причинявам същата болка и на друго дете. — Беки преглътна и сведе поглед. — Но съм бъркала — промълви тя. — Горящ сняг е като божия благословия.

Снежна сърна бързо обви ръце около врата на Беки. Прегърна я силно.

— Майко, толкова се радвам за теб, за твоя избор да имаш още едно дете — промълви тя. После се отдръпна от нея. — Но изглеждаш толкова изтощена, толкова... толкова лишена от жизненост — каза тя предпазливо.

— Винаги става така, когато си бременна. Независимо от възрастта ти. — Беки се засмя гърлено, но изведнъж се натъжи. — Скъпа, нарани ли те това, че скрих за бременността си от теб? — попита тя с разтревожен глас.

Очите на Снежна сърна се разшириха, после тя сведе поглед.

— Отначало, когато Дъждовно перо ми каза, аз... аз бях много наранена — каза тя, но спря, когато чу учуденото възклицание на Беки.

— Как така си разбрала от Дъждовно перо? — попита тя пребледняла. — Кога?

— Той беше дошъл в Илинойс за Съвет с някакъв друг вожд на шоните — отговори Снежна сърна. — Потърсил ме е и ме откри. Дойде ми за малко на гости и тогава ми каза, че си бременна.

— А причини ли ти други неприятности... освен че ти е казал за бременността ми, причини ли ти друга болка?

— Не. Дойде и си отиде като приятел.

— Слава на бога! — въздъхна Беки, посегна и хвана ръката на Снежна сърна. — Той е приятел на нашето племе, но въпреки това аз все още му нямам доверие. Изглежда ми толкова неискрен, способен да извърши подлост, без да се замисли. — Тя стисна зъби. — Например *това*! Няма право да се намесва в личния живот на хората.

— Майко, ти често ми пишеш... защо не сподели с мен за бременността си? — попита Снежна сърна. Болката отново започна да я разяжда отвътре.

— Скъпа Снежна сърна! — Беки взе и двете ѝ ръце и нежно ги стисна. — Аз знаех колко много искаш да забременееш. Просто не можех да ти кажа, че ще имам дете, след като... след като знаех, че ти още не си заченала. Кажи ми, че разбираш!

— Знаех си, че си имала основателна причина. — Снежна сърна въздъхна тежко. — Сега, когато ми обясни, те разбирам.

— Аз се надявах, че когато отново се видим, ти също ще имаш дете и аз ще мога да ти покажа моето, без това да ти причинява болка — каза ѝ топло Беки. — Скъпа, мислех скоро да ти изпратя огърлицата по пощата. Искях да си я сложиш колкото е възможно по-скоро.

Пръстите на Снежна сърна докоснаха огърлицата и погалиха тюркоазите във всяко сребърно цветче. Тя погледна разтревожено към Беки.

— Наистина ли мислиш, че ще подейства? — попита тя.

Беки потупа с две ръце огромния си корем.

— На мен ми подейства два пъти. Значи ще подейства и на теб. Толкова пъти, колкото пожелаеш. Слагай си я, когато поискаш да имаш дете. Изглежда, че като по магически път семето в утробата започва да расте.

— Искам да имам много деца. — Снежна сърна сияеше. — Чарлз ще бъде прекрасен баща.

— О, скъпа, бебето ми започна да рита — каза Беки, като се смееше. Посегна към ръцете на дъщеря си. — Скъпа, пипни, почувствай го! Не е ли чудо?

Снежна сърна разпери пръсти върху корема на Беки. Почувства някакво движение с дланта си и се усмихна широко.

— Да, това е чудо! — промълви тя.

— Снежна сърна!

Сладкият гласец на сестра ѝ я накара бързо да се обърне. Тя скочи на крака и изтича към Горящ сняг. Момичето се хвърли срещу нея и тя я гушна в прегръдката си.

— Сестричке, сестричке — проплака Горящ сняг. — Това наистина си ти.

— Да — отговори Снежна сърна и топло се усмихна, когато детето се притисна в нея. — Да, това съм аз.

— Играех си в другия край на селото, когато Стария викач дойде и съобщи, че си пристигнала. — Очите на Горящ сняг бяха пълни с

щастие, когато тя се отдръпна от Снежна сърна и ѝ се усмихна. — Не можех да повярвам на ушите си!

— Ушите ти са чули правилно — каза Снежна сърна и се обърна, защото Беки дойде и застана до нея.

— Видя ли майка? — попита Горящ сняг и се изкикоти, обръщайки се към сестра си. — Коремът ѝ е толкова тежък, че тя едва се движи.

— Да, тежък е заради детето. — Снежна сърна сложи ръка на рамото на сестра си. — Как се чувстваш? Какво мислиш за детето? За това, че отново ще станеш сестра?

— Мисля, че това е най-прекрасното нещо на земята! — отговори Горящ сняг, сияеща.

Сълзи бликнаха от очите на Беки, когато Снежна сърна я погледна и ѝ се усмихна.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Чарлз бавно се разбуди.

Ококори се, когато изведнъж си спомни къде се намира. Погледна нагоре и видя утринната светлина, която влизаше в типито от дупката за дима.

Погледна към огнището. Беше учуден, като видя горящия огън, защото това означаваше, че някой е идвал в колибата, докато той и Снежна сърна все още са спели.

Бавно се огледа наоколо и си припомни какво бе станало предната вечер. Бяха завели Чарлз и Снежна сърна в типито на едни младоженци, за да прекарат нощта там.

Снежна сърна обясни на Чарлз, че това е стар шайенски обичай — гостите да спят в колибата на някоя новобрачна двойка, докато тя спи на друго място. Беше му казала, че това е голяма чест не само за собствениците на типито, но и за гостите.

Снежна сърна и Чарлз се разположиха в постелята до огъня и прекараха почти цялата нощ в разговор.

Но не се любиха. Сметнаха, че не бива да го правят в чужда колиба, в чужди одеяла.

Чарлз се надигна на лакът и погледна към Снежна сърна. Любовта му към нея го изпълваше целия.

А колко обичаше да я гледа как спи! Тя наистина беше като приказна принцеса. Беше толкова прекрасна — гъстите мигли хвърляха сенки на медните ѝ бузи, а устните ѝ бяха леко отворени.

— Имаш ли представа колко си красива? — прошепна той и нежно погали с палец едната ѝ буза. — Скъпа, скъпа...

Погледът му се премести по-надолу и пръстите му се плъзнаха към прекрасната огърлица, която тя не беше свалила дори в леглото. На меката светлина на огъня тюркоазите блестяха като южното слънце.

Снежна сърна му беше казала, че няма да я маха дори когато се къпе, докато не забременее.

— Вярвай в мечтите си, скъпа моя — прошепна той. — И аз ще вярвам. Заради теб.

Тя се усмихна в съня си, сякаш чу думите му. Чарлз си спомни предишната вечер. Тя изглеждаше толкова спокойна, докато бърбеше неспирно, заобиколена от семейството си. Споделеше с тях преживяванията си и впечатленията си от новия начин на живот.

Радваше се, когато я виждаше толкова щастлива.

Беше доволен, че я е довел тук, за да се види със семейството и племето си. Беше се опасявал, че копнежът ѝ да ги посети можеше да я накара да се почувства нещастна, ако не я беше довел.

Чарлз чу, че навън запяха жени, и си спомни какво беше предвидила майката на Снежна сърна за тази сутрин, дори преди закуската. Беки беше член на най-влиятелната шайенска женска общност, наречена „Тези, които шият бодли“, или на шайенски — *мееноист*.

Жените, които принадлежаха към тази общност, правеха церемониални украси, представляващи избродирани бодли върху дрехи, покривала за типита и върху други кожени неща.

Снежна сърна бе казала на Чарлз, че за шайените този вид работа е много важна и ако се върши добре, се ценеше почти колкото храбростта на мъжете, проявена в битка.

— Съпруже? — обади се Снежна сърна и привлече погледа му към себе си. Тя седна и придърпа около раменете си топлото одеяло. — Пеенето ме събуди. И ти ли се събуди от това?

— Не, буден съм отдавна — каза Чарлз и също седна. Протегна ръце към нея и тя се сгуши в прегръдката му. — Скъпа, наблюдавах те, докато спиш — добави дрезгаво той.

— Чарлз, как може да ти харесва да ме гледаш в този вид? Виж ме на какво приличам! — каза Снежна сърна засмяна. — Косата ми е разбъркана.

— Ти си красива във всеки час от денонощието — каза ѝ Чарлз и погледна към покривалото на входа, защото песните вече се чуваха съвсем отблизо.

— Различавам гласа на майка — каза Снежна сърна, след като проследи погледа му.

— Радвам се, че вече не си ѝ сърдита, задето не ти е казала за бременността си.

— Срамувам се, като си помисля, че ѝ завиждах, че ще има бебе — каза Снежна сърна и сведе поглед. Докосна огърлицата. — Аз... Ти знаеш, че аз... аз ѝ завиждах.

— Но това е нормално, като се има предвид колко много искаш дете, а не можеш да забременееш — успокой я Чарлз и нежно я целуна по устните.

Когато пеенето спря, Снежна сърна бързо се обърна към него.

— По-добре е да се облечеш — промълви тя. — Майка скоро ще дойде за теб.

— Малко се притеснявам за тази церемония — каза Чарлз и стана. Отиде до пътната си чанта и извади чифт чисти дочени бричове и риза. — Но съм трогнат, че иска да направи това за мен.

Снежна сърна също стана и взе една от многото рокли, които майка ѝ беше донесла предишната вечер. Това бяха дрехите на Снежна сърна, които тя не взе със себе си, когато тръгна да търси Чарлз.

Но точно тази рокля ѝ беше една от любимите. Беше от кожа на антилопа и бяла като сняг. Гамашите ѝ бяха от еленова кожа, богато украсени с мъниста и ресни. Мокасините ѝ също бяха от еленова кожа, но украсата им бе от таралежови бодли.

Всичко това тя бе направила със собствените си ръце по време на дългите, студени зимни нощи, когато още нямаше и представа, че Чарлз съществува.

— Сигурна ли си, че не можеш да ме придружиш до колибата им? — попита Чарлз, докато закопчаваше последното копче на ризата си.

— Този ритуал е само за теб — отговори Снежна сърна, докато нахлузваше роклята през главата си. — Само майка и другите жени, които принадлежат към общността, могат да присъстват. — Тя отиде при Чарлз и обви ръце около врата му. — Това, което прави майка, е голяма чест за теб — промълви тя. — Това доказва, че тя напълно те приема. Туниката, която е ушила за теб по време на бременността си, е нещо, което трябва да пазиш вечно. Когато я носиш, трябва да мислиш за майка и моето племе и за това, колко е голяма любовта им към теб.

— Но как е възможно да ме обичат? — учуди се Чарлз. — Те всъщност дори не ме познават!

— Обичат те чрез мен — Очите ѝ бяха пълни с обожание, когато го погледна.

— Чарлз? — обади се Беки иззад входното покривало. — Снежна сърна? Будни ли сте? Време е за церемонията.

— Да, майко, будни сме — отговори ѝ Снежна сърна.

Пулсът на Чарлз запрепуска. Той преглътна.

— Снежна сърна, сигурен съм, че майка ти ще разбере, ако дойдеш с мен — колебливо промълви той. — Аз... аз...

Снежна сърна сложи предупредително пръст на устните му.

— Скъпи съпруже, тази сутрин моето място не е при теб — прекъсна го тя.

— Но ще те чакам, когато свърши церемонията. Изгарям от нетърпение да видя туниката, която ти е ушила майка. Сигурна съм, че е много красива. Знаеш ли, че тя е изработила трийсет такива туники, откакто се е омъжила за татко.

Очите на Чарлз се разшириха.

— Тя е удостоила с тази чест толкова много мъже? — учуди се той.

— Не — отговори Снежна сърна и се засмя. — По-голямата част от тях са ушити само за да докаже, че е достойна за член на женската общност. Мисля, че ти си първият, удостоен с тази голяма чест.

— Нима дори баща ти няма такава туника? — попита Чарлз.

— Татко има, да. Но тази, която ще ти даде Беки днес, е първата, която е ушила, за да я подари, откак е приета в общността. Докато я е шила, тя е мислила за теб... Само за теб.

— Наистина се чувствам поласкан — каза Чарлз и гордо се изпъчи.

— Тогава отиди с майка и когато ти даде туниката, ѝ покажи колко си горд — каза Снежна сърна.

Тя го хвана за лакътя и го заведе до входното покривало. Точно преди той да пристъпи навън, тя се повдигна на пръсти и го целуна.

— Ще те чакам в колибата на родителите си — прошепна тя.

Той я целуна, погледа я известно време, после излезе от типито.

Беки го хвана за ръката и бавно го поведе към колибата на женската общност, която се намираше в самия край на селото, настрана от останалите.

Чарлз погледна към типито за церемонии. Сърцето му бясно биеше. Той не можеше да се отърси от притеснението си. Тази колиба не беше от еленова кожа, както другите жилища в селото. От външната

страна изглеждаше като къщата, в която живееха Чарлз и Снежна сърна.

Но когато влезе вътре, той забеляза разликата между неговата къща и тази. На пода нямаше дъски. Самата земя беше под. И имаше само една голяма стая.

Чарлз беше толкова нервен, докато идваше насам, че не забеляза дупката за дима на покрива и гъстите спирали пушек, които излизаха от нея.

Но сега, когато беше вътре, той видя огнище, в което горяха дърва.

Покрай едната стена на колибата, далеч от огъня, бяха насядали много шайенки и го гледаха приятелски.

— Ела с мен — прошепна Беки и го поведе покрай жените. — Обърни се надясно — меко му нареди тя. — Тръгни покрай стената към дъното на колибата. Ще видиш една туника, разстлана на пода. Чарлз, това е туниката, която уших за теб. Седни върху нея. Аз ще седна до теб на пода.

Когато Чарлз стигна до туниката и видя колко е красиво, се трогна до дъното на душата си. Сигурно беше отнело много време на Беки да я ушие. Туниката беше украсена с много таралежови бодли, боядисани в разноцветни бои, всичките ярки и весели. Знаеше, че Беки е омекотила и боядисала всеки бодил поотделно и после ги е зашила, един по един, върху кожата.

Беки беше обхваната от спомени. Мислеше си за времето, когато поиска да стане член на „тези, които шият бодли“ и се заинтересува какво трябва да направи, за да я приемат.

Бяха я завели при една от най-възрастните жени в селото — член на общността. Старата жена я бе попитала дали е готова да се посвети на украсяването с бодли на дрехи и други кожени предмети. Беки бе отговорила, че е готова.

Тя изработи едно пано за стена, украси го с бодли и го подари на старата жена. Тогава тя я покани да седне до нея пред огъня.

Старата шайенка накара Беки да протегне ръце с дланите нагоре. Жената отхапа едно парче от някакъв корен, сдъвка го и го изплю в ръцете на Беки. После ѝ показа церемониалните движения. Хвана дясната ѝ ръка и я прекара по десния ѝ крак — от глезена до хълбока; лявата ръка по дясната — от китката до рамото; лявата ръка по левия

крак — от глезена до хълбока и дясната ръка по лявата — от китката до рамото.

После сложи ръцете ѝ върху челото и ги прекара назад към тила.

След това казаха на Беки, че е редно да направи празненство. Трябваше да избере коя част от общността да покани на това празненство — тези, които украсяваха кожи за типита, или тези, които украсяваха пана, туники или чанти.

Тя избра да покани жените, които украсяваха туники, защото те най-много я интересуваха.

След като всичко бе уредено, тя помоли викача да излезе и да разгласи за празненството.

— А сега какво да правя? — прошепна Чарлз и изтръгна Беки от унеса ѝ.

Тя видя, че вече е направил това, което му бе казала. Беше седнал в средата на туниката. Беки седна до него на пръстения под.

— Чарлз, издърпай туниката нагоре към раменете си — промълви тя.

Той кимна и направи това, което му бе казано. Малко се притесняваше от публиката си, защото жените следяха всяко негово движение.

Една от жените се приближи до Беки, подаде ѝ дървени щипки, обърна се и отново седна при останалите.

Беки използва щипките, за да извади няколко живи въглена от огъня. Остави ги на земята пред Чарлз, само на няколко инча от ръба на туниката. После пхна ръката си в един джоб на роклята си и извади стиска билки.

Чарлз я наблюдаваше как разпръсква билките върху въглените и скоро нагоре се издигнаха спирални дим.

— Чарлз, така както си с туниката на раменете, наведи се напред над въглените и ароматната трева и нека пушекът влезе под туниката и обвие тялото ти. Той ще ти даде добро сърце, ще те накара да се почувстваш щастлив. Добротата и щастието са също моите подаръци за теб.

Чарлз ѝ се усмихна и направи каквото му каза. Пушекът скри лицето му и подразни ноздрите му. Имаше сладко-кисела миризма.

— Това е достатъчно — каза Беки, взе въглените с щипките и ги върна в огъня.

Чарлз смъкна туниката.

Затаи дъх в очакване на следващата част от ритуала.

Очите му се разшириха от учудване, когато Беки посегна към ръката му.

— Сега можеш да тръгваш — промълви тя. — Ритуалът свърши. Сега тази туника е твоя. Когато я носиш, си спомняй, че съм я направила с любов и благодарност за обичта ти към дъщеря ми.

Изненадан от простотата на ритуала, но и доволен, че свърши, Чарлз се усмихна на Беки:

— Благодаря ти.

Той се изправи, метна туниката на раменете си и зачака Беки да тръгне с него към вратата. Но тя седна при другите жени. Очите ѝ се усмихваха, когато устните ѝ безгласно промълвиха „довиждане“. Чарлз излезе сам.

Почувства се жизнерадостен и щастлив, когато навън го огря слънцето. Ускори крачка, насочвайки се към колибата на Пламтящ орел.

Там намери Снежна сърна, баща ѝ и сестра ѝ, които седяха върху рогозки на пода, близо до огъня. Пред тях бяха наредени подноси с храна. Беше очевидно, че го чакат за закуска.

Снежна сърна се обърна и го видя да стои до входа, скочи и изтича към него.

Но когато забеляза прекрасната туника, тя спря и плесна с ръце. Погледна Чарлз в очите.

Не бяха нужни думи, за да се опише благодарността му за подаръка. Снежна сърна можеше да я види в очите на съпруга си.

— Изглеждаш много доволен — наруши възцарилата се тишина Пламтящ орел.

Погледът му се плъзна по туниката. Припомни си колко много вечери бе седял и гледал как жена му обшива кожата с бодлите.

Да, тя наистина беше направена с любов.

И той бе радостен да види, че е приета по същия начин.

— Ще я пазя като очите си — каза Чарлз и се усмихна, когато отново огледа туниката.

Снежна сърна го хвана за ръката и го заведе до огъня. Тя седна и го дръпна, за да седне до нея.

— И така, днес ти видя колко важни са ритуалите на шайените — каза Пламтящ орел и подаде на Чарлз една дървена табла, на която да се храни. — В очите ти виждам, че си доволен не само от туниката, но и от начина, по който ти я дадоха. Това е добре. Важно е да вземеш участие в ритуалите на народа на твоята съпруга. Надявам се, че някой ден ще дойда в жилището ти и ще видя вашите обичаи.

— Много ще се зарадвам, ако ми погостуваш — каза Чарлз, но гледаше как Снежна сърна му сипва месо и зеленчуци. Сложи му също варени яйца, които, съдейки по размера им, бяха от костенурка.

— Когато жена ми роди и тя и бебето заякнат достатъчно, за да пътуват, да, тогава ще дойдем в Илинойс и ще направим семеен Съвет с вас — каза Пламтящ орел.

Той взе едно парче еленско месо и си отхапа голяма хапка. Докато дъвчеше, наблюдаваше как Снежна сърна налива чаша кафе на Чарлз и му я подава.

Когато усети погледа на Пламтящ орел върху себе си, Чарлз бързо го погледна.

— Ще ти начертая карта, за да намериш по-лесно Блумфийлд, след като пресечеш река Охайо — каза той и кимна. — Така няма да се затрудниш много.

Пламтящ орел му кимна в отговор и погледна към Снежна сърна.

— А, дъще, виждам, че днес си сложила огърлицата на предците ни — каза той и си отрязва едно малко парче ябълка.

— Да, много съм щастлива, че сега е моя — отговори Снежна сърна, посегна и докосна тюркоазите.

— Ти ще родиш дъщеря — каза Пламтящ орел. Гласът му беше съвсем сериозен. — Когато тя порасне, ще ѝ дадеш тази огърлица заедно с благословията си. Ще ѝ обясниш как влияе тя на жените, както майка ти обясни на теб. Твоята дъщеря ще е толкова щастлива да я носи, колкото и ти сега.

— Да, ще имам дъщеря някой ден — въздъхна Снежна сърна. Сега вече беше сигурна, че *ще* има деца. Щеше да има дъщеря и синове! — С радост ще ѝ дам огърлицата, за да дари мен и Чарлз с внуци.

— Добре ще е да имате и правнуци — усмихна се Пламтящ орел, но усмивката му бързо помръкна. — Снощи споменахте, че днес

трябва да тръгнете за Илинойс. Дъще, ще ми се да останете още само един ден. Има една изненада, която искам да споделите с нас.

— Изненада? — учуди се Снежна сърна.

Видя закачливо пламъче в очите на баща си и разбра, че каквото и да имаше предвид, то щеше да е нещо чудесно.

Такъв си беше баща ѝ!

— Да, изненада, но нищо повече няма да ви кажа. Иначе няма да е изненада, нали така? — ухили се той.

Чарлз си седеше безмълвно и ги наблюдаваше. Радваше го тази любов между баща и дъщеря. Имаше толкова силна връзка между тях, че Чарлз се чудеше как издържат да са разделени.

— Може ли и аз да ви изненадам? — внезапно изтърси Горящ сняг. Досега не се беше обаждала изобщо — само слушаше и се хранеше.

— Да, може — отговори Пламтящ орел, протегна ръка към помалката си дъщеря и погали гъстата ѝ черна коса. — Утре ще бъде един чудесен ден за цялото ни семейство.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

През целия следващ ден Снежна сърна чака търпеливо да види каква е изненадата, за която ѝ бе говорил баща ѝ — когато го попита, след като привършиха обяда, той я помоли да бъде търпелива. Каза ѝ, че по-късно, когато слънцето започне да залязва, сама ще разбере каква е изненадата.

Тя прекара деня в приказки със старите си приятели, а Чарлз отиде с баща ѝ да поязди.

Но докато Снежна сърна беше с приятелите си, тя непрекъснато си мислеше за Беки. Този ден изглеждаше много потисната. Вървеше много по-бавно. Говореше малко. Прекара по-голямата част от деня в леглото.

Когато Снежна сърна ѝ сподели, че се тревожи, Беки ѝ каза да отиде и да се порадва на компанията на приятелите си.

В късния следобед, докато седеше в дебелата сянка на един стар бук с приятелите си, Снежна сърна забеляза някакво раздвижване в селото. По-възрастните жени се смееха и разговаряха помежду си, докато влачеха дърва към центъра на селото. Струпваха ги на камара за обичайния вечерен огън. Но този път огънят щеше да е много по-голям. Такива огънове се правеха само при специални случаи.

Запалиха огъня и ярки искри се разлетяха към небето. После постепенно дърветата догоряха и се превърнаха в жарави, върху която опекоха големи парчета месо.

Снежна сърна видя как донесоха няколко барабана и ги наредиха на разстояние от огъня. Децата се събраха около тях, като се редуваха да ги удрят с дълги пръчки, в чиито краища беше завързана еленова кожа.

Тогави Снежна сърна видя Чарлз и баща си, които се връщаха от ездата. Дъхът ѝ спря, когато видя, че не са сами. Не можеше да повярва на очите си — с тях пристигаха много от техните роднини и семейни приятели, които не беше виждала от години. Вече ѝ беше ясно, че баща ѝ и съпругът ѝ не са отишли да яздят, за да си поговорят насаме.

Очевидно бяха отишли до брода, за да посрещнат гостите и да ги доведат до селото.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, когато тя бързо се изправи и се втурна към пристанището — някои язدهа, други бяха в двуколки.

Огледа всеки поотделно — вуйчо ѝ Едуард и жена му Мерилин, които идваха от Сейнт Луис.

Съдията Нюман и жена му, Водопад, които пристигаха от Бостън.

И Водния ястреб, най-добрият приятел на баща ѝ от детството, с жена си, Бяла вода, които бяха били път чак от Уайоминг.

Когато стигна до тях и те слязоха от двуколките, не знаеше кого да поздрави първо. Беше щастлива да ги види всичките.

Прегърна ги един по един, после отстъпи назад и застана до Чарлз. Погледна го сияеща, когато той плъзна ръката си около талията ѝ.

— Татко представи ли те на всички? — попита го тя.

— Да, още когато стъпиха на брега — отговори Чарлз.

Той се радваше, че ще присъства на това събиране. Връзките между тези хора изглеждаха толкова силни и искрени. Напомняха му за неговото семейство, въпреки че то беше много по-малко от това на Снежна сърна.

Пламтящ орел отиде при Беки и ѝ помогна да стане от леглото. Прегърна я и я изведе навън, за да поздрави гостите си.

Имаше много прегръдки и много радостни сълзи.

Снежна сърна започваше да се чуди как бе станало така, че всички да пристигнат, когато тя е там.

Не бяха дошли специално заради нея, защото бяха пътували твърде дълго и не беше възможно Беки да им е изпратила съобщение за краткото посещение на Снежна сърна.

Не, бяха дошли по някаква друга причина.

Те продължаваха да се прегръщат и да разговарят с Беки, когато Снежна сърна изведнъж се сети защо бяха тук — за да видят детето на Пламтящ орел, което щеше да се появи на бял свят всеки момент.

Снежна сърна погледна към Чарлз.

— Толкова съм трогната, че всички са се събрали тук заради Беки — каза тя, подсмърчайки, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя ги

изтри с ръка.

— Да, баща ти ми каза, че са дошли, за да присъстват на това вълнуващо събитие — раждането на още едно дете в семейството ви. Срещнали са се от другата страна на реката, в Илинойс, и са прекарвали нощта там. На сутринта са тръгнали към брода. Писмото, което ти получи от Беки и в което те кани на гости на определена дата, е за това. Днес е тази дата и ние трябваше да сме тук, когато другите пристигнат.

— Ще ми се да ми беше обяснила — каза Снежна сърна.

— Но сега не се ли чувстваш по-добре, Снежна сърна?

— Да, така е — промълви тя. После дари Чарлз с една широка усмивка. — Да, наистина съм по-добре.

Чудесният аромат, който идваше от печашото се на жарта месо, дойде до носа на Чарлз и го накара да се обърне нататък. Месото бе почти готово. Много жени оставяха върху одеялата, застлани на земята, подноси с храна.

— Това ще е една прекрасна вечер за всички ни — обади се Снежна сърна, която също наблюдаваше приготовленията за празненството.

Встрани от огъня, в сенките на дърветата, се бяха събрали много млади мъже и жени. Всички бяха облечени в прекрасни дрехи за танци.

Снежна сърна погледна към барабаните. Мъжете, които отговаряха за тях, вече не позволяваха на децата да ги пипнат, а сами бяха наседали и удряха по тях бавно и ритмично с пръчките. Няколко мъже с хлопки стояха до тях и дрънкаха в такт с музиката.

Когато слънцето слезе зад далечните хълмове и тъмнината се спусна над селото, във всяка колиба беше запален огън. От всяка дупка за пушек излизаха искри.

Но всички се събраха около големия огън отвън.

Имаше много разговори и много смях. Всички се забавляваха и се наслаждаваха на музиката.

След това дойдоха танцьорите, които заобиколиха огъня и заудряха земята в такт с музиката.

— Всичко ми прилича на някаква магия — прошепна Снежна сърна на Чарлз и огледа роднините си един по един. — И изглежда, Чарлз, че *махео* ме е довел тук точно по това време с определена цел — да се видя с любимите хора.

Снежна сърна се замисли и се натъжи малко за това, че Свирещия лос не е тук с жената и детето си. Но той си имаше основателна причина да отсъства. Жена му караше трудна втора бременност и не можеше да пътува. Свирещия лос бе останал с нея, защото бе сметнал, че тя се нуждае от него, и не беше дошъл на това събиране на семейството и близките му приятели.

Снежна сърна се опитваше да го разбере, но с цялото си сърце би искала брат ѝ да беше помислил повече за тяхното семейство. Сигурно на жена му нищо нямаше да ѝ стане, ако изкара една вечер без него.

Вниманието на Чарлз бе привлечено от Беки. Забеляза как от време на време тя потрепва и пребледнява, когато слага ръце на огромния си корем. Беше виждал жени, чиито родилни болки започват много бързо. Един ден, по време на неделната служба в баптистката църква, една жена в напреднала бременност бе отвлékла вниманието му от проповедта. Изглеждаше неразположена и се държеше по същия начин, по който се държеше Беки в момента.

— Чарлз, какво има? — прошепна Снежна сърна, след като забеляза, че той не сваля очите си от нещо.

Проследи погледа му и затисна устата си с ръка, когато видя как Беки се хваща за корема и проплаква от болка.

Пламтящ орел бързо погледна към жена си.

— Време ли е вече? — попита той, като я видя как притиска корема си.

— Вълнението предизвика родилните болки — отговори Беки и измъчено се усмихна на мъжа си. — Съпруже, заведи ме в нашата колиба.

Той ѝ помогна да се изправи и я поведе нататък. Жените от селото вече бяха разбрали, че скоро ще има нужда от тяхната помощ. Особено Хубаво лице, най-добрата приятелка на Беки, която все още не се беше прибрала в селото на мъжа си, за да бъде с нея по време на раждането.

Няколко жени се втурнаха към колибите си, грабнаха съдове и хукнаха към реката за вода.

Други забързаха пред Беки и Пламтящ орел и застлаха леглото с бяла покривка.

Снежна сърна скочи на крака и се опита да последва родителите си, но Чарлз я сграбчи за ръката и я спря.

— Мисля, че ще е най-добре, ако не се пречкаме.

Горящ сняг изтича към Снежна сърна и задърпа ръката ѝ.

— Майка скоро ли ще роди бебето си? — попита тя ококорена, когато сестра ѝ я погледна.

— Да, скоро — отговори Снежна сърна и видя как майка ѝ влиза в колибата.

— Можем ли да ѝ помогнем? — Горящ сняг се беше втренчила в типито на родителите си. После тревожно погледна към сестра си. — Можем ли, Снежна сърна? Можем ли да ѝ помогнем?

— Не, сега не му е времето нито ти, нито аз да бъдем в колибата на майка и татко. — Снежна сърна коленичи и я прегърна. — Сладка сестричке, съвсем скоро ние отново ще станем сестри.

— Бебето момиче ли ще е? — попита Горящ сняг.

— Ти какво предпочиташ — братче или сестриче? — попита Снежна сърна, докато наблюдаваше колибата и жените, които влизаха и излизаха забързани.

После видя, че баща ѝ излезе от типито и закрачи наоколо. Тя знаеше, че обичаят не позволява на мъжа да бъде до леглото на жена си, когато тя ражда.

Видя, че Чарлз също отиде там и застана до него. Те заговориха, а главите им почти се допираха.

Видя как вуйчо ѝ Едуард, съдията Нюман и Водния ястреб се събраха около тях, включвайки се в разговора.

Снежна сърна се изправи отново, когато Мерилин, Водопад и Бяла вода дойдоха при нея. Те седнаха на одеялата до огъня. Започнаха разговор за живота и щастието, като хвърляха от време на време поглед към типито на Беки.

— Щастлива ли си от живота далеч от народа си, Снежна сърна? — попита топло Водопад.

— Ще бъда щастлива навсякъде, стига да съм с Чарлз — отговори тя и я погледна. — А ти? На теб харесва ли ти да живееш в големия град, наречен Бостън?

— Не ми харесва, че е толкова голям — отговори Водопад. — Но толкова се гордея със съпруга си. Виждам колко съвестно изпълнява задълженията си на съдия и знам, че никога не бих поискала да съм на друго място, ако не съм с него.

— А ти, Бяла вода? — попита отново Снежна сърна, посегна към нея и взе ръката ѝ. — Ти щастлива ли си в Уайоминг?

Бяла вода се намръщи и сведе поглед. Изведнъж на лицето ѝ се появи израз на безгранично отчаяние.

— Не ми харесва Уайоминг — каза тя. — Там не уважават индианците. Водния ястреб и аз... сме толкова често близо до смъртта. Белите са готови да ни убият, защото не искат да притежаваме собствена земя. — Тя преглътна. — Дори се страхувам, че докато ни няма, те ще запалят жилището ни.

— Ужасно! — възкликна Снежна сърна и пребледня. — Защо тогава стоите там?

— Защото това вече е нашият дом. Работихме много, за да стане такъв, какъвто искахме да бъде. — Бяла вода вдигна брадичка предизвикателно. — Ние никога няма да се откажем от дома си и от земята си заради белите!

— А какво ще стане, ако те *наистина* изгорят къщата ви, докато ви няма? — попита Водопад предпазливо.

Очите на Бяла вода засвяткаха гневно.

— Тогава ще я построим отново! — Пресекването на гласа ѝ разкриваше истинските ѝ чувства, истинските ѝ страхове.

Положението на Водния ястреб и Бяла вода натъжи Снежна сърна, но тя изведнъж бе изтръгната от мислите си, защото чу бебешки плач, който изпълни тишината на нощта.

— Бебето! — извика тя и скочи на крака. — Бебето се роди!

Горящ сняг изтича пред сестра си и не спря, докато не влезе в колибата. Баща ѝ беше точно пред нея. Снежна сърна остана навън при Чарлз и зачака да я поканят, макар че вече едва сдържаше нетърпението си.

— Момче е! — Гласът на баща ѝ беше изпълнен с гордост.

Пламтящ орел излезе от колибата, като носеше в ръце бебето. Вдигна го нагоре, за да го види гъстата тълпа, която се беше скупчила около него.

— Моята *наха*, моят син! — извика Пламтящ орел. — Моят син, Бягация лос!

Снежна сърна се промъкна до баща си.

— О, татко, дай да видя — промълви тя. Имаше чувството, че ще се разтопи от щастие, когато той сложи братчето ѝ в ръцете ѝ.

За разлика от нея и Горящ сняг, това дете имаше светла кожа. Но иначе чертите му бяха шайенски. Имаше тъмни очи, снопче тъмна косица, високи скули и правилен нос!

— Красив е — обади се Чарлз и се наведе надолу, за да го разгледа по-добре. Докосна лицето на бебето. — Господи, толкова е мекичък!

— Толкова много искам и аз да имам дете — каза Снежна сърна и бавно залюля братчето си напред-назад. — Бягащия лос. Харесва ми това име.

Другите членове на семейството дойдоха съвсем близо и Снежна сърна нямаше друг избор, освен да предаде брат си в нечии други любящи ръце. После се обърна към баща си:

— Сега вече мога ли да отида да видя майка?

— Да, влез. И ти, Чарлз — отговори Пламтящ орел и сложи ръце на раменете им. — Тя вече може да ви приеме.

Снежна сърна и Чарлз влязоха в колибата, а Хубаво лице и другите жени, които бяха помагали при раждането, се измъкнаха покрай тях. Те носеха съдове, пълни с вода, и напоени с кръв парцали.

Снежна сърна спря и се загледа в кървавите парцали. Пребледня. Започна да се притеснява, че Беки е изгубила толкова много кръв.

— Скъпа, това е нормално за всяко раждане — каза Чарлз, като видя притеснението ѝ.

Снежна сърна потрепери, без да иска.

— Искам да имам дете, но ме е страх, че ще загубя толкова кръв!

— Всеки ден жени раждат и губят кръв и въпреки това оживяват — опита се да я успокои Чарлз.

Той я хвана за лакътя, изведе я от сянката и двамата се озоваха пред Беки, която лежеше в одеялата си съвсем близо до огъня.

Очите на родилката се изпълниха със спокойствие и блаженство, когато погледна към Чарлз и Снежна сърна.

— Видя ли брат си? Поддържа ли го? — попита Беки, посегна към ръката на дъщеря си и преплете пръсти с нейните.

— Да, видях го и го поддържах — отговори Снежна сърна. Радваше се да види бузите на Беки порозовели, след като бяха толкова бледи през целия ден. — Той е прекрасен, майко! Прекрасен е!

— Харесва ли ви името му? — попита Беки и премести погледа си към Чарлз.

— Да, много е хубаво — отговориха почти едновременно двамата.

— Това е най-подходящото име за един млад воин, който един ден ще стане вожд на племето си — каза Беки и въздъхна.

Когато очите ѝ започнаха да се затварят, Снежна сърна кимна към Чарлз.

— По-добре е да тръгваме и да я оставим да си почива — прошепна тя, но спря и бързо погледна към входа, защото баща ѝ влезе в колибата с бебето на ръце.

Беки отвори очи и протегна ръце към новороденото.

— Мисля, че е време да нахраня сина си — каза тя тихо, внимателно взе бебето и го положи в извивката на лявата си ръка.

В очите на Чарлз се появи паника и той бързо погледна към Снежна сърна.

— Най-добре е да тръгваме и да оставим майка ти да нахрани бебето на спокойствие — каза той.

— Не, останете — обади се Беки, която вече беше извадила едната си гърда и приближаваше зърното ѝ към устата на детето. — Вижте как се кърми едно бебе. Това е толкова вълнуващо!

Чарлз никога преди не беше виждал как бебе суче от гърдата на майка си. Беше си мислил, че ще се чувства неудобно и притеснено от изложената на показ гърда.

Но едно сучещо бебе беше толкова красива гледка! Не можеше да се нагледа на мъничките устенца, които силно дърпаха, и да се наслуша на сладките звуци, които то издаваше.

Изведнъж той почувства особено силно, че трябва да има свое дете! Протегна ръка към Снежна сърна и двамата си размениха разбиращи усмивки.

Тя сложи другата си ръка върху огърлицата „Тиквен цвят“.

— Да, Чарлз — прошепна тя. — Обещавам ти не само едно, а много деца.

Той я придърпа в прегръдката си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Снежна сърна не бе спала през цялата нощ.

Дори сега, когато седеше пред сутрешния огън в колибата на родителите си и закусваше, тя не можеше да се отърве от тъжните си мисли. Въпреки че Чарлз все пак се беше съгласил да останат още няколко дни със семейството ѝ, и тези дни бяха изтекли бързо. Днес заминаваха.

Всички други гости си бяха тръгнали рано тази сутрин — задълженията им не търпяха отлагане.

За Снежна сърна беше трудно да приеме, че може би ще минат месеци, дори години, преди отново да ги види. Особено Водния ястреб и милата му жена. Уайоминг беше много далеч. Знаеше, че тя и Чарлз никога няма да предприемат такова дълго пътуване, за да ги посетят.

А като знаеше какви са проблемите им с белите в Уайоминг, Снежна сърна се съмняваше, че ще напуснат отново дома си за толкова дълго време.

Ами съдията Нюман? Той вече ѝ липсваше. Обичаше го като брат. Но неговите задължения бяха твърде важни, за да ги изоставя често. Тя знаеше, че щеше да мине много време, преди отново да види него и жена му.

А братът на Беки — Едуард — и жена му, Мерилин? Поне с тях щеше да се срещне по-скоро. Едуард беше обещал след една година да дойдат от Сейнт Луис и да посетят дома на Снежна сърна и Чарлз в Илинойс. Тя очакваше с нетърпение този ден. Едуард и Мерилин ѝ бяха толкова скъпи. Бяха ѝ като истински вуйчо и вуйна. Беше нетърпелива да им покаже каква домакиня е.

Тя погледна към подноса с храна и си отчупи малко от една бисквита. Усещаше погледа на Чарлз върху себе си. Знаеше, че той е разбрал колко е тъжна още щом станаха. Независимо колко много я прегръщаше и успокояваше, тя не можеше да преодолее мъката си от сбогуването.

— Жените от селото бяха така добри да ни донесат закуска — обади се Чарлз и прекъсна мислите ѝ.

— Жените ще се грижат за храната ми, докато жена ми не започне да готви отново — каза Пламтящ орел и гордо погледна към Беки, която лежеше в другия край на колибата и кърмеше сина им. Тя видя погледа му и му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ.

— Искам да се науча да готвя — обади се Горящ сняг, скочи на крака, отиде и коленичи до леглото на майка си. — Ще ме научиш ли да готвя, майко, когато бебето не се нуждае от всичкото ти внимание?

— Наистина ли искаш да се научиш?

— Да, о, да! — Горящ сняг плесна с ръце от въодушевление.

Беки погали косата на дъщеря си. Беше изненадана от поведението на Горящ сняг напоследък. Когато Беки се беше опитвала да научи Горящ сняг да готви и най-простото нещо, тя успяваше да задържи вниманието си върху обясненията за не повече от пет минути. После се отплесваше и излизаше навън да си играе с деца, доста по-малки от нея.

А сега... дали наистина имаше някаква промяна в дъщеря ѝ?

Както и преди, когато Горящ сняг проявяваше признаци на повече самостоятелност, Беки не можеше да не се надява!

— Скъпа дъще, аз ще бъда на легло само няколко дни и после отново всичко ще стане същото, както преди — каза тя, а очите ѝ бяха пълни със сълзи на щастие.

— Толкова се радвам — каза Горящ сняг и се наведе, за да прегърне майка си.

— Чарлз, държиш ли да тръгнете днес? — попита Пламтящ орел и подаде празната си чиния на една девойка, която беше дошла да вземе свободните съдове, за да ги измие в реката.

— Да, мисля дори, че ще е най-добре да тръгнем веднага — отговори Чарлз и подаде и своята чиния на момичето. — Бих искал да сме преминали Охайо и да сме се настанили в странноприемница, преди да се е стъмнило. — Той посегна и хвана ръката на Снежна сърна. — Готова ли си да тръгваме?

Тя направи усилие да не се разплаче. Усмихна се насила.

— Да — промълви тя. — Готова съм. — Отиде при майка си и коленичи на земята до Горящ сняг. — Майко, толкова ще ми липсваш — каза тя, наведе се и я прегърна.

После се освободи от прегръдката ѝ и погледна към малкото си братче. Беки дръпна гърдата от устенцата му и го подаде на Снежна сърна.

Тя взе Бягация лос в ръце. Изпитваше такава любов към братчето си! Тя се взря в него, докато бавно го люлееше напред–назад.

— Виж колко са големи очите му — обади се Горящ сняг и нежно докосна бузата на бебето. — Виждаш ли как те гледа, сестро?

Като чу сестра си да говори така, сърцето на Снежна сърна се изпълни с надежда, че Горящ сняг ще се оправи. Беше забелязала голяма промяна в поведението на сестра си, откакто си бе дошла. Да, тя дори започваше да вярва, че сестра ѝ може да има свое собствено бъдеще с някой щастливец!

Чарлз коленичи и нежно целуна челото на Беки.

— Наистина вече трябва да тръгваме — каза той.

Снежна сърна върна бебето на майка си.

Обърна се и прегърна баща си. Остана в ръцете му, докато не забележа, че Чарлз нетърпеливо потропва с крак.

После отново прегърна сестра си.

Всички, освен Беки, излязоха навън.

Снежна сърна преглътна сълзите си, когато видя отвън коня и двуколката, готови за път. Двуколката беше пълна с подаръци от народа на Пламтящ орел. Те бяха сложени в торби, украсени с ресни от еленова кожа и боядисани в ярки цветове.

После забележа нещо друго, което не беше там преди известно време, когато влизаше в колибата на родителите си за закуска.

Тя зяпна конете, които бяха завързани отзад на двуколката. Позна ги. Това бяха нейните коне!

Погледна въпросително към баща си. Усещаше, че Чарлз също го гледа.

Пламтящ орел се усмихна и сложи ръце на раменете им. Погледна първо Чарлз, после Снежна сърна.

— Дъще, позна конете си, нали?

— Да — промълви Снежна сърна. — Ти ми ги подари още преди да се омъжа.

— Когато една дъщеря се омъжва, конете, които баща ѝ, ѝ е подарил преди това, си остават нейни, нали така?

— Да, поне при шайените е така — отговори Снежна сърна.

Тя погледна шестте прекрасни коня. Никога не би могла да определи кой ѝ е любим. Обичаше ги много всичките.

Но когато напусна племето си, за да последва Чарлз, всичко, което бе притежавала, остана тук. Тя не бе имала намерение да си иска конете, тъй като смяташе, че в известен смисъл те могат да са като подарък за баща ѝ заради проявеното разбиране.

— В такъв случай, те са твои и можеш да ги вземеш със себе си в Илинойс — каза Пламтящ орел. После се усмихна към Чарлз. — Тъй като тези коне са на жена ти, те всъщност са и твои.

— Но, Пламтящ орел... — започна Чарлз, опитвайки се да каже на шайенския вожд, че няма нужда от тези коне. Искаше да му каже, че шайените имат по-голяма нужда от тях, отколкото той и Снежна сърна.

Но жена му усети какво е намерението му, затова го дръпна за ръката, за да го накара да спре и да се обърне към нея.

Когато Чарлз видя красноречивия ѝ поглед, той прочисти гърлото си, усмихна се и протегна ръка към Пламтящ орел.

— Благодаря — каза той. — Благодаря ти за конете.

Отново се прегърнаха за сбогом.

Снежна сърна и Чарлз вече бяха доста далеч от селото и караха по пътя покрай река Охайо, когато Снежна сърна се обърна към Чарлз.

— Не беше ли чудесно времето, прекарано със семейството ми? — попита тя и привлече погледа на съпруга си към себе си.

— Да, никога няма да забравя тези дни. И на мен не ми се тръгваше. Чувствах се прекрасно като член от това семейство. Толкова се радвах, че имах възможност да се запозная с всички тях. Всички са някак... специални. Всеки по различен начин.

— Да, специални са — каза Снежна сърна и въздъхна. — Знаеш ли, Чарлз, вече не се чувствам тъжна от раздялата. Нямам търпение да се приберем вкъщи. Там е моят дом. Там е сърцето ми.

Чарлз изпусна една дълбока въздишка.

— Нима тези думи излизат от твоята уста! — възкликна той. — Докато бяхме там, имаше моменти, в които мислех, че съжаляваш, задето се омъжи за мен.

— Никога! — каза Снежна сърна, сгуши се още по-близо до него и сложи глава на мускулестата му ръка. — Заведи ме вкъщи, скъпи. Заведи ме вкъщи.

Чарлз беше доволен. Той плесна конете, за да ускорят крачка.

Река Охайо спокойно течеше от дясната им страна. От лявата се простираше борова гора, където слънчевите лъчи едва проникваха през гъстата плетеница от клони. Хората рядко влизаха в такива гори и животните бяха в безопасност там. Сойките крещяха, съпровождайки двуколката, но изведнъж настъпи странна, тягостна тишина.

Чарлз хвърли един бърз поглед към гората.

После чу пляска на криле и се сви на седалката, когато огромно ято сойки се издигна над гората. Те закрещяха и се разпръснаха във всички посоки.

Снежна сърна се отдръпна от Чарлз. Тя се вцепени, като видя, че той не откъсва поглед от гората и силно плющи с камшика. Конете запрепусаха по-бързо по тесния път покрай реката.

— Чарлз, какво има? — попита Снежна сърна, гледайки през рамо към облака прах, който вдигаха копитата на конете.

— Имам чувството, че има нещо в гората — отговори той. — Сякаш някой ни наблюдава.

— Но... кой...? — едва успя да каже Снежна сърна и пребледня, когато видя няколко индианци на коне да излизат от тъмните сенки. — Чарлз! — извика тя и посегна назад към карабината. — Те са ни следили! Мисля, че са воители на шоните!

— Господи! — възкликна Чарлз и погледна бързо през рамо. Видя около двайсет воители, галопиращи след тях. Погледна към Снежна сърна. Тя се беше обърнала назад с насочена към шоните карабина. — Не стреляй, докато не се увериш, че те имат намерение да стрелят по нас! — извика той. — Снежна сърна, внимавай!

Когато воилите се приближиха и Снежна сърна видя кой ги предвожда, тя бавно свали карабината.

— Дъждовно перо? — Очите ѝ се разшириха. Тя посегна към Чарлз и разтърси ръката му. — Чарлз, това е Дъждовно перо! — извика тя.

Чарлз погледна към нея и видя, че е свалила карабината.

— Снежна сърна, това, че виждаш Дъждовно перо, не означава, че не сме в опасност — изкрещя той. — Покажи им карабината! Нека разберат, че няма да се дадем лесно! За бога, Снежна сърна, бих спрял, за да ги уплаша сам, но трябва да поддържам колкото е възможно по-голямо разстояние между нас!

— Дъждовно перо дойде като приятел в дома ни — каза Снежна сърна и с нежелание вдигна отново карабината и се прицели. — Жена му е много близка приятелка на Беки. Тя ѝ помогна да роди детето си. Не мога да си представя, че Дъждовно перо иска да ми причини зло.

— Не може да рискуваме!

Пулсът на Чарлз препускаше. Той въздъхна с облекчение, когато видя брода към Илинойс недалеч пред тях. Отново изплющя с юздите и конете се втурнаха в лудешки галоп.

— Те ни настигат! — изпищя Снежна сърна. — О, Чарлз, въобще не ме интересува дали това е Дъждовно перо. Много ме е страх!

— Не забравяй, че не бива да стреляш, преди да се увериш, че те имат намерение да стрелят! — повтори ѝ Чарлз. — Извадили ли са оръжията си?

— Не, не виждам никакви оръжия — отговори Снежна сърна.

Дъждовно перо вече беше на сантиметри от завързаните отзад коне. Заби пети в хълбоците на коня си и той се втурна още по-бързо. Вождът на шоните се изравни с двуколката и впери поглед в Снежна сърна.

— Спри! — извика той, като вече гледаше към Чарлз. — Защо бягате от приятел?

— Приятелите не преследват приятелите си така, сякаш са им врагове! — изкрещя Снежна сърна, надвивайки шума от чаткащите копита. — Вие се бяхте скрили в гората и ни чакахте. Как можем да смятаме за приятел някой, който се крие?

— Да, аз бях в гората и ви чаках — извика и Дъждовно перо. — Когато чух, че ще тръгнете днес обратно за Илинойс, аз реших да дойда и да ви пресрещна край реката, за да ви предупредя, че няколко бандити са избягали от затвора в Падука. Те ви заплашват. Не шоните!

Чарлз бързо погледна към Дъждовно перо. Чувстваше се като глупак, че се уплаши от възрастния индианец. А наистина му вярваше. Нямаше никаква причина да го лъже. Чарлз знаеше, че ако Дъждовно перо наистина искаше да нападне него и Снежна сърна, нямаше да чака те да се приближат толкова много до брода.

Той въздъхна и рязко дръпна юздите. Конете постепенно спряха.

— Кажете сега за тези престъпници!

— Трябва да внимавате по пътя за вкъщи — каза Дъждовно перо сопнато. — Искате ли да ви придружим?

Снежна сърна се учуди на щедрото предложение на вожда. Чувстваше се засрамена, че така се изплаши от него! Сега вече беше сигурна, че той е истински приятел.

— Толкова ли са опасни тези престъпници? — попита Чарлз.

— Казват, че са — отговори Дъждовно перо и сложи ръка върху ножа си. — Ще ви придружим през реката и дори по-нататък, докато се почувствате в безопасност.

— Защо татко не е разбрал за тези престъпници? — учуди се Снежна сърна. Подозрението все още не я беше напуснало напълно.

— И аз разбрах за тях съвсем скоро — отговори Дъждовно перо. — Баща ти може би още не е чул.

Вниманието на Снежна сърна беше привлечено от друга група коне, която бързо приближаваше. Тя изпъна врат, за да погледне над воините на шоните, които бяха спрели зад двуколката. Усмихна се, като видя, че баща ѝ приближава начело на голяма група шайенски воители.

— Да, татко също е чул — каза тя и се усмихна на Чарлз. — Той също е дошъл, за да ни придружи.

Когато Дъждовно перо видя приближаващия вожд Пламтящ орел, той изгледа Снежна сърна, после обърна коня си и препусна в посока, обратна на тази, от която идваше Пламтящ орел.

Вождът на шайените спря до двуколката и изгледа оттеглящите се воители.

— Това Дъждовно перо ли беше? — попита той.

— Да — отговори Снежна сърна, като продължи да наблюдава отдалечаващия се вожд на шоните.

— Имахте ли някакви неприятности с него? — попита Пламтящ орел и привлече вниманието на дъщеря си към себе си.

— Неприятности? — каза тя и се усмихна. — Не. Вместо това, татко, днес Дъждовно перо доказва колко добър приятел е всъщност.

— И как стана това, дъще? — попита Пламтящ орел.

Тя му разказа.

— И все пак, дъще, никога не се доверявай на този шон напълно, независимо какво прави или казва, за да докаже приятелството си — каза накрая баща ѝ. — Аз самият не бих му се доверил толкова лесно.

— Татко, понякога човек трябва да забрави лошите чувства от миналото — промълви Снежна сърна. — Аз ще забравя недоверието

си към Дъждовно перо. Надявам се, че и ти ще го направиш. Ти не си човек, който дълго помни лошото.

— Тежкият живот ме е научил на много неща, които не съм знаел преди — каза Пламтящ орел и отиде от другата страна на двуколката, по-близо до Чарлз. — Предлагам ти компанията си. Приемаш ли?

— Да, Пламтящ орел, ще се радвам, ако ни придружите донякъде. Докъдето сметнете, че е необходимо. Искам да предпазя Снежна сърна от всяко зло.

— Прав си — каза Пламтящ орел и приятелски го потупа по рамото.

Снежна сърна виждаше, че връзката между баща ѝ и съпруга ѝ става все по-силна. Тя никога не се бе чувствала по-сигурна отсега, когато те двамата обединиха силите си, за да я защитят. Не би могла да иска нещо по-хубаво от това, да ги вижда заедно усмихнати. Връзката между тях все повече заприличваше на връзката между баща и син.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Беше привечер. Слънцето беше слязло ниско над хоризонта и здрачът започваше да пада, когато Чарлз и Снежна сърна се върнаха от пътуването си до Кентъки. Те прибраха конете в конюшнията и внесоха чантите си в къщата. После тръгнаха, хванати за ръце, към къщата на родителите на Чарлз.

— Липсваха ми — каза той, давайки си сметка, че никога не е напускал родителите си за дълго. — Нямам търпение да ги видя.

— И на мен ми липсваха — обади се Снежна сърна. — Те не са ми само свекър и свекърва. Те са ми приятели. — Усмивката ѝ угасна. — Въпреки че в началото баща ти ми причини доста болка. — Но после пак се усмихна широко. — Но това много бързо се промени. — Тя въздъхна. — Оттогава не ме е карал да се чувствам чужда за семейството ви.

— Има едно нещо, което ме притеснява — каза Чарлз и хвърли един поглед през рамо към градината си. — Никой не се е грижил за градината, докато ни нямаше. Въпреки че му казах, че не е необходимо, татко смяташе да я прекопае. Поне фасула и граха. — Той разсеяно се почеса по главата и погледна към Снежна сърна. — Но не е направил нищо.

— Може би те е послушал или е преценил, че градината може да почака, докато се върнеш — предположи Снежна сърна. — Той е толкова зает със собствената си градина и работата си в пощата.

— Да, а също и с животните — кимна Чарлз. — Майка не се занимава с друго, освен с домакинството. — Той се ухили. — Дори и с цветната леха. Мрази да се докосва до мръсотия. Казва, че така може да зарази с нещо храната, която готви.

Той се усмихна при мисълта, че скоро ще хапне пържено пиле, кнедли и ябълков пай. Майка му беше съхранила много ябълки в мазето. С месеци щяха да ги ядат, приготвени по най-различен начин.

— Голяма чистница е майка ти — каза Снежна сърна.

Вече бяха съвсем близо до къщата и тя се взря в нея. Стори ѝ се някак зловеща. Прозорците не светеха, а дим излизаше само от един комин — този на спалнята.

— Чарлз, не ти ли се струва, че къщата на родителите ти изглежда странно? — попита тя, като продължаваше да оглежда прозорците. — Никъде не свети. И защо не излиза дим от комина на кухнята? Мисля, че майка ти би трябвало да е там и да приготвя вечерята.

Чарлз изведнъж спря, давайки си сметка за това, което му каза Снежна сърна. През ума му пробягаха тревожни мисли. Спомни си за неотдавнашната болест на майка си и за това, че напоследък баща му изглеждаше много уморен, въпреки че по принцип беше здрав и жизнен.

— Това не ми харесва — каза Чарлз и пусна ръката на Снежна сърна. Продължи в същата посока, като колкото повече приближаваше, толкова повече ускоряваше крачка.

Когато стигна до тясната пътека, която водеше към входната врата, той спря внезапно, задъха се и изведнъж му призля. На вратата имаше черен венец. Черният венец означаваше, че някой в семейството е починал.

— Не! — извика той и се затича към къщата.

Снежна сърна го погледна за момент, после хукна след него.

— Чарлз! — повика го тя. — Почакай! Кажи ми какво толкова те разтревожи?

Изплашеният глас на жена му накара Чарлз да спре.

Обърна се и я изчака.

Когато тя го настигна, той отново хвана ръката ѝ и тръгна побавно към къщата.

— Чарлз, кажи ми какво не е наред! — молеше Снежна сърна. — Ръката ти трепери. В очите ти има сълзи. Защо, Чарлз? Видя ли нещо, което аз не съм видяла?

Опитвайки се да изглежда спокоен, Чарлз преглътна, после спря и погледна Снежна сърна.

— Снежна сърна, има само една причина на вратата да има черен венец — каза той с измъчен глас. Видя как тя поглежда към венеца и после отново въпросително към него. — Снежна сърна... венецът е там, за да покаже, че някой... в... къщата... е... умрял. — Гласът му се

пречупи. Главата му клюмна, после той отново погледна към къщата.
— Господи, кой?

— Трябва да влезем и да разберем — каза Снежна сърна. Внезапно гласът ѝ се изпълни с тъга. Стисна ръката на съпруга си. — Ела, Чарлз! Хайде да влезем! Който и да е останал сам, има нужда от теб. Има нужда от нас!

Чувство на вина заля Чарлз, докато се изкачваше по стълбите. Когато най-много е бил необходим на родителите си, него го е нямало!

Но никога не би хвърлил вината върху жена си, заради която предприе това пътуване.

Съдбата беше виновна. Само съдбата.

Той погледна към небето, чудейки се защо бог позволява такива неща да се случват. През целия си живот не се бе отдалечавал от родителите си, особено когато започнаха да остаряват и той се почувства отговорен за благополучието им.

Но все пак той не можеше да обвинява никого за това, което се е случило. Нито Бог, нито красивата си сладка съпруга.

Такъв беше животът... Такива бяха превратностите на съдбата.

Ръцете му трепереха, когато натисна бравата на входната врата.

Вътре цареше пълна тишина. Когато не усети познатия аромат, идващ от кухнята на майка му, той предположи, че тя е починала.

Нощта вече се беше спуснала и в къщата беше тъмно. Чарлз държеше ръката на Снежна сърна, докато опипваше пътя си през дневната към малката площадка пред спалнята на родителите му.

Когато стигнаха до отворената врата, Чарлз чу тихо ридание.

Позна го.

Майка му плачеше.

Сърцето му сякаш спря при мисълта, че е загубил баща си. Буца заседна в гърлото му. Той затвори очи и хвана главата си с ръце. В паметта му пробягаха едни от най-хубавите моменти, споделени с баща му.

А сега него го нямаше!

Чарлз никога вече нямаше да види усмивката му. Никога нямаше да чуе смеха му. Никога повече нямаше да почувства силата на прегръдката му.

— Татко — изхълца той. От очите му се стичаха сълзи. — О, Господи, татко!

Снежна сърна почувства отчаянието му, сякаш беше нейно. Защото неговото отчаяние *беше* и нейно. Тя споделяше всичките му чувства така, сякаш тя и съпругът ѝ бяха едно цяло, с едно сърце, с една душа!

— Чарлз? Ти ли си?

Като чу гласа на майка си, Чарлз вдигна глава.

Сърцето му прескочи един удар. В гласа на майка му имаше толкова мъка... толкова самота и отчаяние!

— Иди при нея! — каза Снежна сърна и нежно побутна Чарлз към вратата на спалнята. — Аз ще дойда след малко. Ще ви оставя да си поговорите сами.

Чарлз хвана ръката ѝ.

— Не. Не мога да го направя без теб. Снежна сърна, моля те, ела с мен. Аз... имам нужда от... теб.

Снежна сърна кимна, преглътна и го поведе през площадката към спалнята.

Патриша седеше на ръба на леглото и тъкмо палеше фитила на газената лампа. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя сложи лампата на нощното шкафче и светлината ѝ заля стаята.

Чарлз не можа да повярва на очите си, когато видя майка си. Изглеждаше така, сякаш е отслабнала много. Дрехите висяха около тялото ѝ. Косата ѝ беше посивяла. Очите ѝ бяха подути и зачервени от плач. Бузите ѝ бяха хлътнали.

— Синко! — промълви Патриша и се надигна от леглото. Протегна ръцете си към Чарлз.

Той изтича към нея и я взе в прегръдката си. Струваше му се, че напипва костите ѝ през кожата. Усещаше я как трепери от слабост.

Той едва сдържа риданието си. Разбираше колко много майка му има нужда от него.

Той трябваше да бъде силен!

— Синко, той си отиде — проплака тя. — Сърцето му се оказа слабо! Толкова бързо стана всичко! Бяхме заедно до огъня, играехме на дама, шегувахме се и се смеехме. Тогава изведнъж... той... се хвана за гърдите и...

Чарлз беше толкова шокиран, че не можа да намери думи да успокои майка си. Затвори очи и я прегърна.

Снежна сърна стоеше зад тях и ги наблюдаваше. От очите ѝ се стичаха сълзи. Искаше ѝ се да отиде и да ги прегърне и двамата, но тяхната обща мъка ги отделяше от нея в този момент.

Тя разбираше.

Къщата изглеждаше изоставена. Беше влажно и студено и настъпващата нощ изглеждаше тъмна и зловеща. Сянката на смъртта се усещаше навсякъде.

Снежна сърна разбра, че може да свърши нещо полезно, докато съпругът ѝ и майка му изплачат мъката си.

Тя се обърна и тръгна из стаите. Запали навсякъде лампите и върна къщата отново към живота.

После запали огън във всички камини и печки и къщата отново стана топла и уютна.

Най-накрая отиде в кухнята и докато стоеше до печката и се наслаждаваше на топлината ѝ, бавно огледа всичко наоколо. Беше чисто и прибрано, сякаш не беше готвено нищо с дни. Това означаваше, че Патриша не е яла с дни!

— Ще оправя това — прошепна Снежна сърна.

Тя взе една купа и отиде в мазето. Взе картофи, лук и един буркан консервиран зелен фасул и се върна в кухнята. Скоро картофите и лукът се пържеха в един тиган. Изпразни буркана в една тенджера и сложи и нея върху печката.

После направи нещо, което много мразеше — излезе навън и хвана едно пиле. Закла го и го приготви за пържене. Изми го и го сложи в тигана. Не след дълго къщата се изпълни с аромата на пържено пиле.

Горда от извършеното, Снежна сърна сложи три прибора на масата. Сложи и кафеника на печката. После нагледа картофите и пилето.

Чарлз заведе майка си в дневната. Седнаха на дивана пред камината. Той държеше ръцете ѝ, докато тя му разказваше какво се беше случило след смъртта на баща му.

— Умрял е в деня, в който тръгнахме? — попита Чарлз и преглътна.

— Да, а нямаше никакъв начин да се свържа с теб, за да се върнеш за погребението — каза Патриша и потупа ръката на Чарлз. — Синко, не се чувствай виновен за това, че не беше тук. Ти не можеше

да го предотвратиш. Бог е Този, който определя кога изтича времето ни на тази земя.

— Толкова ти е било трудно през тези дни! — каза Чарлз, придърпа я по-близо до себе си и я прегърна. — Как си издържала сама?

— Както виждаш, едва оцелях — промълви тя. — Ако не бяха приятелките ми, може би щях да умра от глад. Не съм влизала в кухнята от деня, в който баща ти умря. Носеха ми храна всеки ден. Аз... ядох колкото мога, но само за да не ги обидя.

Чудесният аромат, който се носеше от кухнята, изпълни сърцето на Чарлз с любов към жена му. Тя се беше погрижила за всичко!

Разпозна миризмата на пържено пиле и се усмихна при мисълта какво е преживяла Снежна сърна, докато го заколи и изчисти. Въпреки че тя беше свикнала да убива и дере горски животни, все още ѝ беше трудно да се справя с домашните. Струваше ѝ се някак по-различно.

Беше очевидно, че тази вечер бе направила всичко възможно, за да е полезна. Майката на Чарлз беше станала толкова безпомощна през тези дни, изпълнени с мъка по обичния ѝ съпруг. Снежна сърна беше разбрала колко е важно да ѝ приготви вечеря. Това беше един от начините, по които можеше да помогне по време на траура за семейство Клайн.

— Снежна сърна е толкова добра — каза Патриша и се отдръпна от Чарлз. Избърса сълзите си. — Тя е в кухнята и приготвя вечерята, Чарлз. — Тя бързо се надигна от дивана. — Трябва да отида и да ѝ помогна.

Чарлз посегна да я спре, като мислеше, че тя не е достатъчно силна за това, но се отказа, защото през ума му мина друга мисъл. Ако се хванеше да върши нещо, може би щеше да се разсее и да прогони мъката по съпруга си. Поне временно.

Той също стана и я последва към кухнята. Застана до вратата и погледна това, което беше направила Снежна сърна. Преди майка му да успее да предложи помощта си, Снежна сърна вече беше сервирала всичко на масата. От чашите с кафе се издигаше пара. А жена му стоеше усмихната до масата, лицето и роклята ѝ от еленова кожа бяха целите в брашно.

— Съпруже, мисля, че успях да направя чудесно пържено пиле тази вечер. — В гласа ѝ звучеше гордост.

Патриша бавно заобиколи масата и огледа всичко. После се усмихна одобрително, отиде при Снежна сърна и я прегърна.

— Благодаря ти, скъпа — промълви тя. — Благодаря ти, благодаря ти.

Снежна сърна се притисна към нея.

— Толкова съжалявам за Джейкъб — прошепна тя. — Толкова много съжалявам.

— Той е на много по-хубаво място от мен и теб. Чак сега мога да кажа, че съм се примирила със смъртта му. — Патриша се отдръпна от Снежна сърна и хвана ръцете на Чарлз. — Синко, баща ти е на едно по-хубаво място — промълви тя. — Вече мога да се примиря със загубата. Трябваше ми доста време, за да проумея, че той е по-добре там, при Господ.

Чарлз я прегърна и затвори очи.

Тя се притисна към него, после се обърна и погледна към сервираната на масата храна. Усмихна се на Снежна сърна.

— За първи път, откак погребях Джейкъб, изпитвам глад — каза тя и въздъхна.

Чарлз издърпа един стол и помогна на майка си да седне.

После отиде при Снежна сърна. Очите му заблестяха, когато посегна към бузата ѝ. Почисти с палец брашното от гладката плът.

— Ти си ангел — прошепна той и нежно я целуна по устните.

Те изядоха всичко, освен костите на пилето. После отново станаха сериозни, когато Патриша посегна и хвана Чарлз за ръката.

— Синко, ние с баща ти разговаряхме дълго преди няколко седмици — каза тя, а гласът ѝ пресекваше. — Решихме, че има нещо, което трябва да ти кажем. — Тя сведе поглед. — Преди смятахме, че е по-добре да го запазим в тайна — промълви тя и отново бързо погледна към Чарлз. — Но все пак решихме, че няма да е честно, ако не ти кажем. Сега още по-ясно разбирам, че е така, особено след толкова ранната смърт на баща ти. Може Господ съвсем скоро да извика и мен при себе си, но преди това да стане, искам да ти кажа истината.

— Истината? — попита Чарлз и повдигна вежди. — Каква истина?

Патриша измъкна ръката си от тази на Чарлз. Изтри устата си с бялата ленена салфетка, после бавно стана от масата.

— Ела с мен, Чарлз — каза тя и остави салфетката си настрана. Погледна към Снежна сърна. — Скъпа, ти също трябва да присъстваш. Заради Чарлз, защото, когато му кажа...

През ума на Чарлз минаха какви ли не мисли. Изпитваше някакъв странен страх от това, което ще му каже майка му. Тя се държеше така, сякаш това, което има да му казва, може да промени отношенията им. Не можеше да се сети за нищо, което може да предизвика отчуждение между него и майка му.

Те седнаха на дивана в дневната — Снежна сърна от лявата страна на Патриша, а Чарлз от дясната. Започнаха да разглеждат един албум. Патриша бавно разгръщаше страниците. Тя посочваше ту този роднина, ту друг и сякаш нарочно се бавеше да каже това, което имаше да казва на Чарлз.

Когато стигнаха до една страница, на която снимките бяха пожълтели от времето и лицата върху тях едва се различаваха, Патриша подаде албума на Чарлз.

— Синко, разгледай добре снимката на Франклин — на баща ти — каза Патриша предпазливо.

Снежна сърна чувстваше, че ще се случи нещо, от което Чарлз много ще го заболи. Усещаше го от начина, по който майката на Чарлз го гледаше, от треперещия ѝ глас. Като разбра това, Снежна сърна бавно плъзна ръката си зад гърба на Чарлз, уверявайки го, че тя ще го подкрепи, каквото и да се случи.

— Не виждам много добре чичо Франклин — каза Чарлз и приближи албума към светлината. Той премести албума, докато най-накрая го нагласи така, че да вижда добре чертите на чичо си и леля си. Те бяха убити, когато Чарлз е бил още бебе, затова и не ги познаваше. Беше чувал някои неща за тях и знаеше, че са били добри и мили хора.

— Сега виждаш ли добре лицето му? — попита Патриша и привлече погледа му към себе си. Разбираше, че Чарлз е объркан от настоятелността ѝ да види добре чертите на чичо си. Въпреки това тя изчака да разгледа снимката добре, преди да му каже защо го кара да прави това.

Чарлз гледаше лицето на чичо си — тъмните му очи и коса, формата на челюстта му, правия му нос.

Също така и устните му. Те, както и всичко останало, му изглеждаха много познати. И причината не беше в това, че е

разглеждал тези снимки. Всъщност ги беше виждал само веднъж, и то като малък. Спомни си, че тогава майка му бързо прибра албума и му се скара, че е пипал в чекмеджето на скрина ѝ. Никога не му разрешиха да отвори това чекмедже отново.

Сърцето на Чарлз прескочи един удар. Очите му се разшириха.

Пулсът му запрепуска с шеметна бързина, когато той разбра защо лицето на чичо Франклин му е толкова познато.

Все едно, че гледаше собствената си снимка.

— Майко, не съм знаел, че толкова много приличам на чичо Франклин — каза той бързо и се втренчи в майка си. — Ти никога не си ми казвала, а и никога не си ми позволявала да разгледам тези снимки. Защо сега ми позволи, майко? Защо е толкова наложително да разгледам тези снимки сега?

Патриша го гледа известно време, сякаш беше хипнотизирана от въпроса му. После бързо се изправи и застана с гръб към него, втренчена в камината.

— Чарлз, Чарлз... — каза тя тихо.

Чарлз погледна към Снежна сърна и видя колко широко отворени са очите ѝ, как седеше безмълвно и слушаше, сякаш по-добре от него разбираше какво става.

Той захвърли албума настрани и отиде при майка си. Нежно сложи ръце на раменете ѝ и бавно я обърна към себе си.

— Майко, кажи ми какво става — дрезгаво каза той. — Кажи ми!

Патриша посегна ръка към лицето му и бавно го погали.

— Синко, ти приличаш толкова много на чичо си Франклин, защото... защото *той* е твоят баща, не Джейкъб.

Тя трепна, когато видя недоверието, изписано по лицето на Чарлз.

Сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

— Какво каза? — Той отстъпи една крачка назад.

— Когато твоите родители бяха убити, ние с Джейкъб те взехме и те отгледахме като наше собствено дете. — Патриша хълцаше. — Тогава вече знаех, че никога няма да имам свои деца. Ти стана нашето дете.

Снежна сърна гледаше и слушаше безмълвна. Беше изумена от тайната, която се разкри тази вечер пред съпруга ѝ. Когато Патриша каза, че никога не е могла да има деца, ръката на Снежна сърна се

плъзна нагоре към огърлицата. Виждаше, че Чарлз стои като втрещен, изумен от думите на майка си.

— Ти не си ми майка? — изстреля той преbledнял. — Татко не ми е баща?

— В нощта, когато убиха родителите ти, ти беше останал у нас, защото, скъпи, ние още тогава те обичахме като наше собствено дете — каза топло Патриша. — Майка ти и баща ти знаеха, че ние не можем да имаме деца. Те често... те споделяха с нас. Дори когато беше още съвсем мъничък, те често те оставяха у нас за през нощта. Понякога и за по-дълго. Ти беше у нас и в неделята, когато престъпниците нападнаха дома на родителите ти и... и ги убиха, оставяйки те сираче.

— Ти и татко сте ме... осиновили? — промълви Чарлз.

Сякаш светът се сгромоляса. Почувства се замаян. Целият му живот беше изграден върху една лъжа.

Всъщност целият му живот беше една лъжа!

Но въпреки това нищо не се променяше. Тези хора, които са го взели и са го отгледали, бяха изпълнили живота му с грижи и любов. За него те винаги щяха да останат истинските му майка и баща.

Изведнъж спря да изпитва огорчение, че не са му казали по-рано. Той беше щастлив с тях. Беше обичан. Бяха го възпитали като добър християнин.

Не можеше да си спомни нито един момент от живота си, в който да не се е чувствал благословен от Бога с такива родители като Джейкъб и Патриша.

— Майко! — От очите му се стичаха сълзи, когато протегна ръце към нея и я прегърна. — Благодаря ти, че ми каза.

— Аз и баща ти още от самото начало решихме да не ти казваме, но това сякаш ни разяждаше отвътре — каза тя, а риданията я задушаваша. — Знаехме, че не ни остава още много време на тази земя. Ако не бях ти казала сега, ти никога нямаше да разбереш. Защото не мисля, че има някой, освен членовете на семейството, който да си спомня онези далечни години, когато те осиновихме.

— Семейството? — Чарлз се измъкна от ръцете ѝ. — Искаш да кажеш, че Елиза знае?

— Не, тя не знае — отговори Патриша. Тя нежно погали с ръка бузата му и изтри сълзите му. — Но баща ѝ знаеше. Ние често си пишехме и в писмата ни понякога ставаше дума, че си осиновен. Това

беше наша тайна — моя и на Хайръм. Трябваше да кажа истината на още някого, освен на Джейкъб.

— В такъв случай Елиза не знае — каза Чарлз и въздъхна.

Сега осъзна, че ако тя знаеше, че ако *той* знаеше, нещата може би щяха да бъдат съвсем различни. Те всъщност не бяха кръвни роднини. Биха могли да се оженят!

Снежна сърна се изправи и застана между него и Патриша. Хвана ръцете му и го погледна в очите.

— Мили съпруже, добре ли си? — попита тя топло.

Елиза веднага изчезна от мислите му. Чарлз погледна жена си и разбра, че никога не е обичал Елиза така, както обича Снежна сърна, и че никога не би могъл да я обича толкова много, дори и да знаеше истината!

Той се беше родил на тази земя, за да обича Снежна сърна! Любовта му към нея беше толкова силна и неповторима, че чувствата му към Елиза бледнееха.

— Добре съм — отговори той и въздъхна дълбоко. После ѝ се усмихна и я придърпа към себе си, протягайки другата ръка към майка си.

Патриша се отпусна в прегръдката му. Загледа се в огъня и изведнъж се разсмя.

— Ако баща ти беше тук, щеше да ни напука огромна купа с пуканки — промълви тя. После погледна към Чарлз. — Синко, помниш ли как седяхме до огъня и ядохме пуканки, докато вятърът свиреше в комина и навън снегът падаше на парцали?

— Да, в такива моменти татко ме караше да извадя дамата — отговори Чарлз и се усмихна.

— Имаш само хубави спомени от баща си, нали, синко? — Патриша сподави едно ридание.

— Да, само хубави. Аз много го обичах. Моят баща бе винаги мил и внимателен. Спомням си как седях в църквата, докато татко помагаше на проповедника за даването на първо причастие. Тогава мислех, че той е най-добрият от всички църковни настоятели, които служеха с него.

— Спомням си веднъж, пак беше в църквата, ти и аз седяхме на една пейка, а баща ти стоеше в средата на църквата. Свещеникът казваше молитвата, след която баща ти трябваше да му помогне за

причастието. — Очите на Патриша сияеха, когато погледна към Чарлз. — Ти беше на две години и беше толкова палав, че понякога ми беше трудно да те удържам. А като видя баща си в средата на църквата, ти реши, че точно тогава трябва да отидеш при него. Преди да разбере какво става, ти се измъкна от ръцете ми и се втурна към баща си, като крещеше и привлече вниманието на всички. Баща ти можеше страшно да ти се ядоса. Вместо това той остави подноса с нафората на земята, взе те на ръце, взе и подноса и така изкара цялата служба. — Тя се засмя. — Аз в началото доста се притесних, но после се почувствах много горда. Любовта между баща и син изглеждаше по-важна от проповедта на свещеника. Беше красиво, Чарлз. Наистина красиво.

— И аз имам много скъпи спомени — каза Чарлз и погледна през рамо към прозореца. Видя колко се е стъмнило. После се обърна към майка си. — Искам да видя гроба.

— Иди, скъпи, но не мисля, че аз искам да дойда с теб. Много ми е трудно да знам, че Джейкъб лежи вътре. — Тя потрепери. — Минало е съвсем малко време. Когато се поуспокоя, ще ходя там всеки ден и ще нося цветя. Но не и сега, синко. Не и сега.

Чарлз се обърна към Снежна сърна.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Сам знаеш, че не е необходимо да задаваш този въпрос — отговори Снежна сърна и го хвана за ръката. — Да тръгваме. — Но се спря и повдигна вежди. — Но къде е гробът?

— В гробището зад църквата. Там, където погребваме членовете на семейството — отговори ѝ Чарлз.

Погледна бързо към майка си. Спомни си колко много пъти беше посещавал гробовете на чичо Франклин и леля Катрин. Оказваше се, че тогава е посещавал гробовете на *истинските* си родители, без да знае това.

— Да, синко, иди и посети гробовете и на истинските си родители. Те са точно до този на Джейкъб.

Чарлз кимна. Той прегърна майка си и заедно със Снежна сърна излезе от къщата.

— Добре ли си? — попита Снежна сърна и го погледна.

— Да — отговори ѝ той. — Скъпа, за мен тези чудесни хора, които са ме взели и са ме отгледали като свой собствен син, винаги ще останат моите родители. Разбира се, всичко това ще ме накара да

мисля по малко по-различен начин за Франклин и Катрин. Ако ги помнех, ако ги познавах, всичко щеше да бъде различно. В известен смисъл така е по-лесно за мен, защото нямам никакви спомени за тях.

Те стигнаха до гробището. Някакво спокойствие обзе Чарлз, когато застана до гроба на баща си.

Когато погледна към гробовете на Франклин и Катрин, му се стори, че нещо докосна бузата му. Беше му се случвало и друг път, когато идваше тук с майка си. Винаги бе имал чувството, че има още някой! Потрепери, когато разбра какво е било това! Небесната милувка на истинската му майка!

Той бързо се изправи и отстъпи една крачка назад.

— Чарлз? — обади се Снежна сърна, като го видя да се държи толкова странно.

Той се обърна към нея. Отвори уста, за да ѝ обясни чувствата си, но реши, че е по-добре, ако останат несподелени.

— Снежна сърна, хайде да се връщаме в къщата на майка ми — каза той, сграбчи ръката ѝ и почти я извлече през малката желязна врата на гробището. — Имаме какво да обсъдим. Майка има нужда от нас. От *двамата*. Искам тя да знае, че ние винаги ще бъдем с нея, сега и завинаги.

Снежна сърна кимна, но знаеше, че нещо се беше случило в гробището.

Изглежда, беше свързано с отвъдното, но тя никога нямаше да го попита. Тези чувства ѝ бяха познати. Понякога ги беше изпитвала, но не знаеше, че и белите хора могат да контактуват с предците си.

Тя се усмихна при мисълта, че духовният свят на съпруга ѝ не е кой знае колко по-различен от този на шайените, в края на краищата. Малко по малко техните култури се смесваха в нещо прекрасно, нещо, за което преди тя не смееше дори да се надява!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Няколко години по-късно

На другия ден беше Коледа. Нещо тайнствено витаеше в дома на семейство Клайн. Лампата със зелен абажур до голямото плюшено кресло издаваше мека и спокойна светлина в настъпващия здрач. В камината уютно пращеше огънят и пламъците му весело се увиваха около дърветата.

В дневната приятно ухаеше на кедр. Чарлз безмълвно се възхищаваше на коледната елха, докато жена му слагаше последната лъскава топка.

— Мисля, че това е най-красивата елха, която някога сме имали — каза Чарлз и скръсти ръце на гърдите си. — Мисля, че децата много ще се зарадват, когато се събудят утре сутринта. Нали, Мейм?

Снежна сърна извърна блестящите си, пълни с щастие, очи към съпруга си. Сега тя вече се казваше Мейм. *Неин* беше изборът да се нарича така, за да не се притесняват децата ѝ, които вече ходеха на училище. Името Мейм не караше хората да повдигат учудено вежди и да задават въпроси, които биха могли да притеснят децата на Чарлз и Снежна сърна. Но вкъщи я наричаха Снежна сърна.

— Да, елхата е много красива — отговори тя. — Нямам търпение да опаковам подаръците. Тази година има толкова много подаръци, Чарлз. Толкова много.

— Когато имаш четири деца, има и много подаръци — каза Чарлз усмихнат.

Той нежно прегърна майка си, която влезе в стаята със зачервени от дългото стоене пред печката бузи. Когато той се наведе, за да я целуне, усети най-различни вкусни миризми.

Цялата къща ухаеше на подправки. Майката на Чарлз беше изпекла много и различни пайове, а само преди малко пяхна във фурната една огромна пуйка, за да се пече на бавен огън през нощта.

Утре смяташе да изпече и малко агнешко месо с картофи.

Чарлз отсега си представяше празничната маса с пуйката и агнешкото върху нея. Между ястията щяха да бъдат подредени кленови листа. Пуйката щеше да е с пикантен пълнеж от ябълки и грозде, картофеното пюре щеше да е залято с ябълково вино. За десерт имаше мармалад от портокали, брюкселско зеле с глазура и яйчен крем с моркови и ванилия.

А най-хубавото от всичко беше, че майка му щеше да направи любимите му топли питки. Въпреки че не беше полезно за него — през последните години беше понапълнял — очакваше с нетърпение момента, в който ще сложи върху тях няколко големи бучки прясно избито масло. Обичаше хлябът да се топи в устата му.

— Виждам, че и вие сте започнали приготвянията — каза Патриша, усмихвайки се при вида на кутиите, разпръснати из цялата стая. — Ще ви помогна да опаковате подаръците.

— Не си го и помисляй — обади се Чарлз. Той внимателно хвана майка си за лакътя и я заведе до обсипаното с плюшени възглавници кресло пред камината. — Достатъчно дълго беше на крака, майко. И не мисля, че ще имаш време да си почиваш чак до утре вечерта. Знаем, че няма да излезеш от кухнята през целия ден, а и ще останеш будна почти цяла нощ, за да поливаш пуйката с ябълково вино.

— Аз мога да поливам пуйката, ако искаш — каза Снежна сърна и се наведе над една кутия. — Майко, не се налага да прекарваш толкова време в кухнята, когато съм тук и мога да ти помагам. — Тя въздъхна и извади една кукла с истинска коса от кутията. — Куклата е прекрасна. Нашата сладка дъщеричка, Зелфа, ще я хареса много, майко.

— Куклата прилича на нея, не мислиш ли? — каза Патриша и се отпусна на стола, като се държеше за кръста. Опита се да не изпъшка, но болката в гърба ѝ беше твърде силна, за да се въздържи.

— Да, наистина прилича на нашата Зелфа — отговори Снежна сърна и вдигна брадичка. — Майко, настоявам да ти помагам повече в кухнята. — Тя прибра куклата в кутията ѝ. — Не съм дошла тук на гости. Аз, Чарлз и децата живеем тук.

— Да, така е и това ме прави много щастлива. — Патриша се усмихна и на двамата. Сега беше неин ред да вирне предизвикателно брадичка. — Но докато има въздух в старите ми дробове, аз ще се занимавам с кухнята.

Снежна сърна и Чарлз си размениха бързи погледи.

— Не искам да те обиждам — продължи Патриша, облегна се назад и дълбоко въздъхна. — Но аз наистина обичам да готвя. Обичам да приготвям храна за вас и децата. Така не се чувствам като глупава безполезна стара глупачка.

Чарлз отиде при майка си и коленичи до стола ѝ.

— Майко, не говори така — каза той тихо. — Моля те, никога не казвай, че си стара или пък глупава. Обзалагам се, че ще доживееш до стоте.

— Пази боже — засмя се Патриша гърлено, но изведнъж стана сериозна. — Толкова ми е мъчно за Елиза — каза тя и преглътна. — Всички мислехме, че се е оправила, а всъщност...

Чарлз седна на дивана срещу майка си.

Снежна сърна седна до него. Забеляза на лицето му онова изражение, което често се появяваше след смъртта на братовчедка му. В дълбините на очите му имаше такава тъга, такава отчаяние, които не можеше да излекува нито с думи, нито с ласки.

Тя се опитваше да не ревнува, още повече сега, когато Елиза беше мъртва. Но знаеше, че съпругът ѝ е обичал тази жена. Може би дори повече, отколкото си е мислил.

— Беше много мило от нейна страна да ви завещае по-голямата част от имуществото си — каза Патриша и погледна първо към Чарлз, после и към Снежна сърна.

Чарлз кимна и скръсти ръце в скута си.

— Да, това беше голяма изненада за мен. — Мислеше си за другото, което му остави Елиза — една чистокръвна кобила от Кентъки, черна като нощта!

Чарлз не беше сигурен дали Елиза е разбирала, че с този специален подарък е намерила най-подходящия начин да остави завинаги в сърцето му частица от себе си.

— Съпругът ѝ получи много малка част от наследството — продължи Патриша и отмести погледа си от Снежна сърна, защото се страхуваше, че разговорът за Елиза ѝ причинява болка.

Но все пак, ранната смърт на племенницата ѝ трябваше да се обсъди веднъж завинаги; след това нямаше повече да я споменават.

— Той самият е много богат — стисна зъби Чарлз. — Разбрах, че се е върнал в Сейнт Луис и е продължил лекарската си практика.

— Мисля, че Елиза завеща парите си на теб, Чарлз, само заради децата. — Патриша взе от една маса недовършения си гоблен и започна да бродира. — Четири деца, Чарлз. Сега, с това наследство, те ще могат да отидат в колеж.

— Ще ми се да бяха я познавали — въздъхна Чарлз, взе лулата си и започна да я тъпче с тютюн. Когато я запали, той хвърли на Снежна сърна един мил поглед. Дръпна си няколко пъти и продължи: — Снежна сърна, скъпа Снежна сърна, не се чувстваш засегната, нали? Ти знаеш, че болката, която изпитвам, е толкова силна, защото загубих един скъп за мен човек. Защото тя беше точно това — един скъп за мен човек. *Приятелка.*

Снежна сърна посегна и хвана ръката му.

— Разбирам чувствата ти към нея — каза топло тя.

— Да, ние се разбираме толкова добре, отношенията ни са прекрасни — каза Чарлз дрезгаво. После се ухили. — А твоята огърлица „Тиквен цвят“ беше много благосклонна към нас, не мислиш ли? Имаме четири красиви деца.

— Да, четири деца — повтори Снежна сърна и въздъхна.

Помисли си за първородния си син. Кръстиха го Хайръм Франклин — на обичния вуйчо на Чарлз и на истинския му баща. После се родиха Клайд, Фред и единствената им дъщеря — Зелфа.

Снежна сърна бавно се огледа. Мислеше си за това, колко голяма и хубава е тази стая и колко големи и хубави са всички останали. Скоро след смъртта на Джейкъб, Патриша помоли Чарлз и Снежна сърна да се преместят при нея, за да не бъде сама.

Чарлз продължи професията на баща си. Сега *той* се занимаваше с пощата.

Продаде ковачницата си и малката си къща, но задържа земята си и нае хора да я обработват. Сега вече се грижеше не само за своята земя, но и за тази на баща си.

Семейство Клайн вече беше едно от най-богатите в областта, но те не обичаха да го показват. Съседите им продължаваха да ги харесват и обичат.

Винаги, когато се организираше нещо с благотворителна цел, те бяха първите поканени.

Снежна сърна се усмихна при мисълта за баловете, които тя и Чарлз организираха. Вече никой не гледеше на нея като на чужда.

Прекрасната ѝ рокля и красивите прически ѝ помогнаха да се приобщи към това общество. Сега всички я възприемаха като една от тях.

— Снежна сърна, ще ми помогнеш ли да сглобя тези релси? — попита я Чарлз и привлече вниманието ѝ към себе си.

Беше коленичил на пода, а пред него бяха разпилени частите на едно влакче играчка.

— О, да — отговори Снежна сърна и скочи от стола.

Без да я е грижа, че въобще не изглежда като дама, тя запретна полите на роклята си и коленичи на пода. Смееше се и бърбеше с Чарлз, докато, парче по парче, сглобяваха релсите, после вагоните и локомотива.

— Шшшт — обади се Патриша и бавно се надигна от стола. — Вдигате голям шум с това ваше кикотене. Може да събудите децата.

— Няма нищо страшно, ако ги събудим. Нали, скъпа? — попита Чарлз, а очите му блестяха. — Мисля, че ще е много забавно, ако децата видят подаръците си, преди да са опаковани, а не след това. Не мислиш ли?

— Ами, и да, и не — отговори Снежна сърна, като замислено поклати глава. — Обичам да ги наблюдавам, когато отварят подаръците си сутринта на Коледа. Когато бях малка, Беки въведе традицията да се празнува Коледа и в нашето племе. Харесваше ми този нов обичай. Особено размяната на подаръци. Сега, когато имаме деца, той ми харесва още повече.

— Хайръм Франклин много ще хареса влака — каза Чарлз и сложи играчката върху релсите. — Непрекъснато говори за това, как иска да стане железничар, когато порасне. Обичам да го гледам, когато стои до релсите и чака влакът да мине. Той знае наизуст цялото разписание и точно кой влак кога ще мине.

— Влаковете са опасни.

Снежна сърна изведнъж стана сериозна. Това беше единственото нещо, за което тя и Чарлз имаха разногласия. Не искаше да вижда обичния си син във влак. Напоследък бяха прокарани много железопътни линии и катастрофите с влакове зачестиха.

— Снежна сърна, ако търсиш опасност, можеш да я намериш дори и в най-дребното нещо — каза Чарлз и бавно се изправи.

Видя как майка му напуска стаята със своята бавна, провлачена походка. Той подаде ръка на жена си и ѝ помогна да стане от пода.

— Ако Хайръм Франклин стане железничар, това ще означава, че няма да отиде в колеж — каза Снежна сърна, а очите ѝ молеха. — Скъпи, мислех, че разбираш колко е важно децата ни да завършат колеж.

— Разбирам колко е важно децата ни да правят това, което искат. — Хвана лицето ѝ с ръка. — Ти не мислиш ли така?

— Ами, да...

Изведнъж от библиотеката долетя прекрасна музика.

— Майка се радва на малко ранния коледен подарък, който ѝ направихме — обади се Чарлз.

Той хвана ръката на Снежна сърна и я поведе към отворената врата на библиотеката.

Те застанаха там и загледаха как Патриша свири на малкия си орган с педали. Тя изсвири една коледна песен, после още една.

— Ела с мен — каза Чарлз и дръпна ръката на Снежна сърна. — Не мога да чакам до утре, за да ти покажа какво съм ти купил за Коледа. — Той се подсмиваше, докато вървяха към спалнята си. — Макар че, така или иначе, нямаше как да го скрия, защото, когато се приберем в спалнята, за да си легнем, ти сигурно ще ме попиташ какво е това медно нещо в малката стаичка до спалнята ни, която до днес беше килер.

— Медно нещо? — учуди се Снежна сърна. — И какво искаш да кажеш с това за килера?

— След малко ще видиш — отговори Чарлз и я дръпна в спалнята.

През целия ден гореше от нетърпение да ѝ покаже какво е направил, докато тя беше във Виена с приятелка за последните коледни покупки. Бързо я поведе към това, което вече щеше да бъде тяхната баня.

— Медна вана! — възкликна Снежна сърна и се втурна към нея. — Съвсем, съвсем истинска медна вана!

Тя коленичи и прокара пръсти по гладката лъскава повърхност.

— Харесва ли ти? — попита Чарлз и коленичи до нея. — Видях те как я гледаш, когато ходихме да пазаруваме заедно миналата седмица. Поинтересувах се какво трябва да се направи, за да се инсталира, и я купих. — Посегна и завъртя един кран. — Течаща вода — обяви той гордо.

— Не мога да повярвам! — възкликна отново Снежна сърна и сложи пръстите си под струята. Бързо се отдръпна и се изкикоти. — Студена е като лед.

— Да, но ще намеря начин това да се оправи, скъпа. А дотогава ще ти нося топлата вода с кофи.

— Не е нужно да го правиш — продължи да се смее Снежна сърна.

— Това е част от подаръка — каза той. — За мен ще бъде удоволствие.

Тя го прегърна.

— Но само при едно условие — измърка.

— И то е? — попита той дрезгаво. Погледна към вратата и видя, че са я забравили отворена. Щеше да намери начин да оправи и това!

— Да се къпеш с мен — прошепна Снежна сърна, докато бавно издърпваше ризата от панталоните му.

— Обещавам. — Чарлз чуваше, че майка му продължава да свири. Отново погледна към вратата.

Вдигна Снежна сърна на ръце и я занесе на леглото.

После отиде до вратата, затвори я и я заключи.

— Защо я заключваш, Чарлз? Какво ще правиш с жена си? — подразни го Снежна сърна и започна да вади малките дървени гребени от косата си. Пускаше ги на пода, един по един, докато цялата ѝ коса се разпиля.

Започна бавно да се съблича.

После, когато Чарлз съблече ризата си, тя сложи ръка на сърцето си.

Той знаеше, че това е нейният знак.

След като Чарлз захвърли и последната част от облеклото си и остана съвсем гол, те се разсмяха и скочиха в леглото.

Чарлз я прегърна, като нежно я галеше по гърба. Устните му жадно целуваха нейните.

Тя изстена от удоволствие, когато ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ. Зърната ѝ запулсираха, когато ги докосна.

Чарлз почувства тежестта на гърдите ѝ. Бяха наедрели след раждането и кърменето на четири деца.

После прокара пръсти по корема ѝ и се усмихна, когато усети колко е плосък. Не можеше да се начуди как така успя да запази

момичешката си фигура.

Пръстите му преминаха през гъстото тъмно окосмяване в най-долната част на корема ѝ и намериха малкото топче на удоволствието ѝ. Топлина се разля по цялото му тяло при мисълта, че тя все така се възбужда, както и преди да роди децата си. Дори може би повече.

Тя беше чувствена, готова да го приеме в леглото при най-малкия знак от негова страна. Беше страстна любовница и му се отдаваше без никакви задръжки.

Снежна сърна почувства познатата тръпка на удоволствието между краката си, когато съпругът ѝ я докосна там и бавно започна да я милва. Тя обви кръста му с крака и гърбът ѝ се изпъна в дъга, когато той изведнъж бързо вкара члена си в нея.

Притисната в него, Снежна сърна страстно отвърна на целувките му.

Бедрата ѝ отговориха на бързите му движения.

Чу приглушения стон на Чарлз.

Вдигна още по-високо краката си, за да го поеме дълбоко в себе си. Наслаждаваше се на това усещане, което я изпълваше цялата.

Притисна се силно към него. Бързите му движения почти я докараха до екстаз.

Чарлз плъзна ръцете си към задните ѝ части. Заби пръстите си в меката плът и я притисна още повече към себе си. Чуваше ускореното ѝ дишане и знаеше, че тя се наслаждава на удоволствието точно толкова, колкото и той.

Той откъсна устните си от нейните и започна да целува извивката на шията ѝ.

Движенията му станаха по-бързи. Усещаше, че вече не може да контролира ритъма. Цялото му тяло се стремеше към момента на върховното удоволствие.

— Скъпи... — прошепна Снежна сърна в ухото му.

Ръцете ѝ полазиха по гърба му и мускулите му се стегнаха.

Гърлен стон се изплъзна от устните му.

— Искам да те целувам — прошепна той. Гласът му беше тих, но настоятелен. Той я погледна с обожание и забави движенията си.

Бавно, съвсем бавно, той целуна бузите ѝ. Първо едната, после другата. Целуна челото ѝ.

Целуна върха на носа ѝ.

Целуна всяко зърно.

Целуна клепачите ѝ.

После устните им се срещнаха тръпнещи. Целувките им вече бяха по-нежни, по-сладки, по-продължителни.

Телата им се отпуснаха.

Устните им се разделиха.

Дишането им се успокои.

Тогава той отново влезе в нея.

Последните му, дълбоки движения накараха Снежна сърна да извие тяло и да изкрещи, когато се понесоха на вълната на върховното удоволствие.

Дълго време след това Снежна сърна лежа до Чарлз с глава на гърдите му, сладостно отмаляла.

Те се заслушаха в музиката, защото Патриша продължаваше да свири в библиотеката. Но това вече не бяха коледни песни. Тя свиреше мелодичните валсове на Чайковски.

— Майка ти е доста добра — наруши Снежна сърна възцарилото се мълчание.

— Като малка е ходила на уроци по пиано — отговори Чарлз и се засмя. — Изглежда, че след като се е омъжила за баща ми, е трябвало да изостави музиката.

— Чудесно е, че все още умее да свири — каза Снежна сърна и се гушна още по-близо до него.

Затвори очи и си припомни времето, когато тя и Чарлз се запознаха. О, какви диви копнежи разбуди в нея той тогава! Преди да го срещне, никога не беше мислила, че ще може да се откаже от положението си на шайенска принцеса.

Тази мисъл я подсети за сестра ѝ, Горящ сняг. Беше възстановила умствените си способности и сега *тя* беше шайенска принцеса!

Снежна сърна бе обхваната от топло чувство при мисълта, че сестра ѝ е толкова щастлива. Тя дори скоро щеше да се омъжи.

— Замислила си се дълбоко и се усмихваш — обади се Чарлз и се повдигна на лакът, за да я вижда по-добре. — Искаш ли да споделиш мислите си с мен?

Снежна сърна отвори очи, посегна към съпруга си и го помилва.

— Мислех си за Горящ сняг — промълви тя. — Тя вече е добре. Не е ли чудесно това, Чарлз? Аз толкова се съмнявах, че тя има друго

бъдеще, освен това, да остане завинаги любимото дете в типито на баща ми.

— Да, аз също много се радвам за Горящ сняг — каза Чарлз, взе ръцете ѝ и я дръпна така, че да седне пред него. После я повдигна и я сложи в скута си, а краката ѝ останаха от двете му страни. — Но се радвам и за *теб*. Знаем колко се вълнуваш от утрешното ми посещение.

— Това ще е първият път, когато татко ще получи подаръка си за Коледа под нашата елха. — Снежна сърна се усмихна. — Нямам търпение да му го дам.

— Знаеш, че могат да пътуват тази зима, само защото времето е хубаво. — Той се надигна и погледна през прозореца. — Досега още не е валил сняг.

— Надявам се да не завали, докато семейството ми си тръгне. — Тя се отдръпна от Чарлз и легна по гръб на мекия диван, усмихвайки се. Погледна го дяволито. — Чарлз — прошепна тя, — скъпи съпруге, ела при мен. Люби ме пак!

Той легна върху нея. Устните му докоснаха нейните, гърдите ѝ се притиснаха към него. Снежна сърна прошепна до устата му:

— Нямам търпение да ти покажа *твоя* подарък, Чарлз.

— Няма ли поне да ми кажеш какъв е? — Очите му се смееха. — Аз ти показах *твоя* тази вечер. Искам и аз да видя *моя*.

Тя се надигна на лакът.

— Искаш ли? — Погледна го с широко отворени, невинни очи. Тя скочи от леглото и грабна роклята си. — Ела! Ще ти го покажа.

Чарлз се разсмя.

— Не, не, Снежна сърна! — Посегна и взе роклята от ръцете ѝ. — Само се шегувах. Всичко, от което имам нужда в момента, си *ти*. — Той хвана ръката ѝ и я дръпна отново в леглото. — Ти си всичко, което искам, моя красива шайенска принцесо — прошепна той дрезгаво.

В нея се надигна вълна от желание, тя обви ръце около врата му и го целуна по устните.

Не, тя вече не изпитваше див копнеж. Смяташе, че животът ѝ с Чарлз и децата е истинско вълшебство.

Издание:

Каси Едуардс. Страсти и копнежи

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1998

Американска. Първо издание

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-17-0169-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.